

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bellek kitabım

LARA AVERY

Her şeyi unutacağımı söylüyorlar.
Ama ben hatırlamak için yazıyorum.

DE
X

<https://rantey.org>

bellek kitabım

Bu kitap hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, mekânlar ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere ya da yaşayan ve ölü insanlara olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüftür.

Bellek Kitabım

Yazan: Lara Avery

© 2016 Alloy Entertainment

Çeviri: Begüm Kovulmaz

Yayına hazırlayan: Esra Kökkılıç

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4245-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

bellek kitabım

LARA AVERY

Tidsch ve Sherry Baby için

BELLEK KİTABI

Şayet bunu okuyorsan kim olduğunu merak ediyor olmalısın. Sana üç ipucu vereyim.

1. İpucu: Edebiyat dersi için *Poisonwood Bible* hakkında yazdığın makaleyi bitirmek üzere sabahladın. Makalenin yazarken bir ara uyuyakaldın ve Monroe Doktrini'ni yayınlayan beşinci ABD başkanı James Monroe'yla öpüştüğünü gördün rüyada.

2. İpucu: Sana bunları çatı katındaki küçük yuvarlak pencerenin önünden yazıyorum. Bilirsin, evin doğu tarafında, tavanla yerin neredeyse birleştiği köşedeki pencere. Yeşil dağlar, baharın ilk aylarında olmamıza rağmen beklenmedik bir anda başlayan sulusepken yağmurlar nedeniyle yeniden yeşillendi. Sabahın loş ışığında her zamanki mutlu, kaygısız haliyle yamacımızda sabah sporunu yapan Puppy'yi görüyorsun. Tavuklar acıkmış olmalı, gıdaktıyorlar.

Gidip onları beslesem iyi olacak. Salak şeyler.

3. İpucu: Hâlâ hayattasın.

Kim olduğunu anladın mı?

Sen, bensin: Samantha Agatha McCoy. Yani benim fazla uzak olmayan gelecekteki halim. Bunları senin için yazıyorum. Belleğimin bir daha eskisi gibi olmayacağını, her şeyi unutmaya başlayacağımı söylüyorlar. Önce yavaş yavaş, sonra hızla her şeyi unutacaktım. Bunları, hatırlamak için yazıyorum.

Bu bir günlük veya hatıra defteri gibi bir şey değil. Öncelikle, her yere yanımda götürdüğüm küçük dizüstü bilgisayarımdaki bir .doc belgesi, bu yüzden fazla romantikleşmeyelim. İkincisi, bu dosyayla işim bittiğinde (belki de hiç bitmeyecek) sıradan bir günlükten çok daha uzun olacak. Bir kitap bu. Yazmaya başlayınca duramama eğilimim var benim. *Poisonwood Bible* hakkındaki ödevin beş sayfa olması gerekiyordu ama ben on sayfayı aştım. NYU'ya başvururken, kabul komitesine daha fazla seçenek sunmak için verdikleri her soruyu cevapladım. (İşe yaramış olmalı – okula kabul edildim.) Bundan başka, Hanover Lisesi'nin Wikipedia sayfasını yazıyorum ve sürekli gözden geçiriyorum. Wikipedia'daki en ayrıntılı ve uzun lise tanıtım sayfası olsa gerek. Komik çünkü teknik olarak Hanover Lisesi'ne gitmiyor olmam gerekiyor, bildiğin üzere (umarım biliyordur) New Hampshire'da oturmuyorum, Vermont'ta yaşıyorum ama South Strafford beş yüz kişilik bir kasaba ve lise yerine markete gidemem her gün. Böylece babamın eski pikabını küçük taksitlerle satın aldım ve bölge eğitim yasalarındaki bir boşluktan faydalandım.

Bu kitabı senin için yazıyorum. Bu faydalı belge elinin altındayken bir şeyleri unutman mümkün mü? Bu belgeyi kendi ansiklopedin gibi düşün. Yok, kişisel sözlüğün olduğunu düşün.

Samantha (özel isim): Samantha bir Amerikan adı ve bir Yahudi adı. İngilizce anlamı “dinleyen kişi”. İbranice anlamı, “Dinle, Tanrı’nın adı”.

Dinle, Tanrı’nın adı, fazla duygusal şeyler yazmak istemiyorum ama öyle olması gerekebilir. Senle ben duyguları ortaokulda denedik ve onlardan pek hoşlanmadık ama hayatımıza sızmanın bir yolunu bir şekilde buluyorlar.

Dün Bayan Townsend’in ofisinde geri geldiler mesela.

Bayan Townsend (özel isim, şahıs): Ders programına uygun olmasa bile istediğin her ileri dersin sınavına girmene izin veren bir rehber öğretmen. Aileni iflas ettirme diye kız öğrencilere verilen bütün burslardan haberdar olmanı sağladı. Oprah’ın daha yorgun bir hali sanki, ayrıca Senatör Elizabeth Warren haricinde tek kahramanın.

Her neyse, Bayan Townsend’in ofisinde oturuyor, bütün belgeleri zamanında gönderdiğimden emin olmaya çalışıyordum çünkü son bir ay içinde iki kez annemle birlikte Minnesota’daki genetik uzmanına gitmemiz gerekmişti. Gerçek anlamda bir sömestr tatili yapmadım bile. (Sanki daha önce yaptım da. Zaten bu sefer Maddie’yle birlikte bir ay sonraki Ulusal Münazara Turnuvası’na hazırlanmamız gerekiyordu.)

Senin için sahneyi yeniden canlandırayım:

SÜT SAĞLIĞA FAYDALIDIR posterleriyle kaplı beyaz duvarlar. Bu posterler eski rehber öğretmenimizden kalma çünkü Bayan Townsend beş yıl önce okulumuza geldiğinden beri öyle meşgul ki onları yenilemeye zamanı olmadı. Ben de havalı, modern bir sandalyeye benzemesi gereken ama aslında sıradan bir küp olan halı kaplı bir küpte oturuyorum. Karşımda Bayan Townsend oturuyor.

Üzerinde sarı süveteri var, siyah bukleleri başının etrafında sallanıyor.

Bana *Poisonwood Bible* yazısı için yirmi dört saat daha ayarlamasını sağlamaya çalışıyordum.

Bayan T: Neden uzatma istiyorsun?

Ben: Bir sorunum var.

Bayan T (*bilgisayar ekranına bakıp bir şeyler yazarak*): Neymiş o sorun?

Ben: Google’da “Niemann-Pick Tip C” sözcüklerini arayın.

Bayan Townsend söylediğimi yazıyor, okumaya başlıyor.

Bayan T (*mırıldandarak*): Ne?

Onun gözlerinin hareketini izledim. Ekranı bakarak bir sağa bir sola kayıyorlardı. Bunu hatırlıyorum.

Ben: Ender görülen bir hastalık.

Bayan T: Neeber Pickens da neyin nesi? Bu bir şaka mı?

Yüzünü buruşturup okumaya devam etmesine rağmen gülmek zorundaydım.

Ben: Niemann-Pick C Tipi. Temelde demansla aynı şey. Bunama.

Bayan Townsend bakışlarını bilgisayardan bana çeviriyor, ağzı açık kalıyor.

Bayan T: Ne zaman teşhis edildi?

Ben: İki ay önce. Doğrulanması zaman aldı. Ama evet, bende olduğu kesin.

Bayan T: Bellek yitimi mi yaşayacaksın? Halüsinasyon mu göreceksin? Ne oldu sana?

Ben: Genetik. Büyük teyzem benden çok daha küçükken bu hastalık yüzünden ölmüş.

Bayan T: Ölmüş mü?

Ben: Fransız Kanadalılar arasında çok yaygın, annem de Kanadalı ve...

Bayan T: Pardon, öldü mü dedin?

Ben: Ben ölmeyeceğim.

Ölmeyeceğim dediğimi duymadı sanırım. Aslında böylesi daha iyi çünkü bu beyanımın doğruluğundan emin değilim. Bildiğim ve Bayan Townsend'e söylemeyi unuttuğum (pardon Bayan T) tek şey, benim yaşımda bu hastalığın semptomlarını göstermeye başlamanın ender görülmesi. Genellikle çok daha küçük yaşta ortaya çıkıyor ve küçük çocukların bedeni hastalığı kaldırmıyor. Doktor, hastalığın benim için farklı bir “zaman diliminde” seyrettiğini söyledi. Bu kötü mü yoksa iyi bir şey mi diye sordum. “Şu an için iyi olduğuna inanıyorum,” dedi.

Bayan T (*eli altında*): Sammie, Sammie.

Ben: Şimdi iyiyim.

Bayan T: Aman Tanrım. Evet, ama.. birini görüyor musun? Annenle baban nasıllar? Eve gitmen gerekiyor mu?

Ben: Evet. İyiler. Hayır.

Bayan T: Beni aramalarını söyle.

Ben: Tamam.

Bayan T (*ellerini havaya kaldırarak*): Edebiyat ödevin için uzatma istemenin gerekçesi olarak söylediğine inanmıyorum bunu. Yazmak zorunda değilsin o ödevi. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bayan Cigler'la hemen konuşabilirim.

Ben: Hayır, sorun değil. Bu gece yazarım.

Bayan T: Memnuniyetle konuşurum, Sammie. Ciddi bir durum bu.

Evet, ciddi sanırım. Niemann-Pick (üç tipi var - A, B ve C; bendeki C ya da genelde NPC denen tip. Aldığım tek C, ha ha ha) karaciğer ve dalakta yanlış türde kolesterol birikmesinden kaynaklanıyor. Bu tıkanıklık sonunda beyinde birikmeye başlıyor. Tıkanıklık bilişsel beceriyi, motor becerileri, belleği, metabolizmayı, her şeyi etkiliyor. Bu belirtiler henüz bende başlamadı ama bir yıla yakın süredir semptomları sergiliyordum anladığım kadarıyla. Yalnızca tuhaf tikler sandığım şeylere verdikleri isimler oldukça ilginç. Bazen güldükten sonra uykum geliyor; buna katapleksi deniyor. Bazen de tuzluğa uzandığımda onu tutamıyorum; bu da ataksi.

Ama belleğimi yitirmemin yanında bunların hiç önemi yok. Bildiğin üzere (umarım biliyordur) ben münazara takımındayım. Belleğim benim için çok önemli. Hep münazara takımında değildim ama dört yıl önce takıma girmeseydim, şaka değil, herhalde ot bağımlısı olurum. Veya erotik edebiyat falan. Ya da benzer bir şey. Sana bütün öyküyü anlatayım:

Gelecekteki Sam, bir zamanlar on dört yaşındaydın

ve popülerlikten inanılmaz uzaktın (hâlâ öylesin). Kendini dışlanmış hissediyordun, sanki lisede sana göre bir köşe yoktu. Annenle baban sana istediğin havalı giysileri almıyorlardı, yakar top oynarken ilk elenen sendin, geğirdikten sonra “pardon” demen gerektiğini bilmiyordun, mitolojik canavarları ve var olması bilimsel açıdan olanaksız uzay gemilerini bir ansiklopedi kadar iyi biliyordun. Kısacası: Orta Dünya’nın kaderi seni gerçek dünyanın kaderinden daha fazla ilgilendiriyordu.

Sonra annen seni bir kulübe katılmaya zorladı ve kulüp fuarındaki ilk masa münazara takımının masası çıktı. (Keşke daha epik bir hikâye anlatabilseydim.) Neyse, bunun üzerine her şey değişti. Uzaylıların türlerini ezberlemek için kullandığın beynine insani düşünceler, olaylar girdi. Dağların ötesindeki minik evin dev bir tarih cetveline bağlandı ve burada da okuduğun öykülerdeki gibi adaletsizlikler, zaferler ve açgözlülük vardı ama bu sefer hepsi gerçektir.

Ayrıca bu işte iyiydin. Onca yıl kitapları kurt gibi yuttuktan sonra bir paragrafa bakıp on dakika sonra sözcüğü sözcüğüne tekrar edebiliyordun. Nezaketsizliğin sana avantaj sağladı çünkü derdini anlatmak için nezakete ihtiyacın olmuyordu. Münazara, kendini hayali dünyalarda ve başka vadilerdeki maceralarda kaybetmek zorunda olmadığını anlamayı sağladı. Sana hem kendin olabileceğini, hem de gerçek dünyanın parçası olabileceğini öğretti. Kendini havalı hissetmeni sağladı (gerçi hâlâ popüler değildin). Okulda daha iyi notlar almak istemeni sağladı, böylece gerçek dünyaya ulaştığında üzerinde tartıştığın konular hakkında bir şeyler yapabilecektin.

Bu yüzden evet, o günden beri hafta sonları okula gidenler ve toplumsal adalet meseleleri hakkında durup dinlenmeden konuşanların arasına gururla katılıyorum. Evet, Roe, Wade'e karşı davası hakkında internet aramasında bulduğu her şeyi okuyan ve retorik ölüm savaşında karşılıklı podyumlarda durup birbirine saldıranlardan biriyim. Kendilerini yeniyetme avukat sanan, takım elbise giyenlerden biri. Ve buna bayılıyorum.

Pratik yaparken kekelememe, doktor randevum olduğu için araştırma seanslarını kaçırmama, turnuvalarda aynada kendime bakarak konuşup cesaret vermek zorunda kalmama rağmen münazara takımından ayrılmama sebebim bu. Bundan önce belleğim her şeyimdi. Ezber yeteneğim bana burslar kazandırdı. Belleğim sayesinde on bir yaşında Grafton County Heceleme Yarışması'nı kazandım. Ama şimdi onu kaybedeceğim. Bu benim için anlaması imkânsız bir şey.

NEYSE.

Ofise, koridorda aptal aptal bağrıışan öğrencileri duyabildiğim ofise dönelim.

Ben (*gürültüyü bastırmaya çalışarak*): Sorun değil. Bu arada, bana şu NYU hukuk öncesi danışmanlığı şeyinin adını yeniden verebilir misiniz? Yalnızca üniversite öğrencilerini kabul ettiklerini anlıyorum ama belki... *Bayan T hıçkırır gibi bir ses çıkarıyor.*

Ben: Bayan T?

Bayan Townsend çekmecesinden çıkardığı kâğıt mendillerle gözlerini silmeye başlıyor.

Ben: İyi misiniz?

Bayan T: İnanamıyorum.

Ben: Tamam. Şimdi seramik dersine gitmem lazım.

Bayan T: Üzgünüm. Şoke oldum. (*boğazını temizleyerek*) Okuldan izin almak istiyor musun?

Ben: Mayıs'taki finallere kadar hayır. Ama o zaman kısa süreliğine gidip bir uzmana görünmem gerekecek. Yalnızca kontrol için herhalde.

Bayan T: Çok güçlüsün.

Ben (*gitmek için eşyalarını toplayarak*): Deniyorum.

Bayan T: Seni on dört yaşında küçük bir kızken tanımıştım. (*parmaklarını halka yapıp gözlerinin çevresine koyuyor*) Küçük bir gözlüğün vardı.

Ben: Hâlâ gözlüğüm var.

Bayan T: Ama bunlar daha farklı. Daha sofistike. Genç bir kadına benziyorsun şimdi.

Ben: Teşekkürler.

Bayan T: Sammie. Bekle.

Ben: Tamam.

Bayan T: Çok güçlüsün ama.. Her şeyi düşününce... (*yeniden hıçkırmaya başlıyor*)

Bu noktada gırtlığımda rahatsız edici bir yumru beliriyor. O anda ilacın yan etkisi olduğunu sanıyorum. Bayan T birinci sınıftan beri arkamı kolladı. Beni gerçekten dinleyen tek yetişkindi.

Elbette annemle babam da dinlemeyi denediler ama işe gitmeleri gerekiyordu, küçük kardeşlerim vardı ve dağ yamacındaki, sürekli sorun çıkaran eski evimizin bir tarafını tamir etmeye çalışmakla geçen hayatlarında, benimle

ancak fırsat bulabildikleri beş dakikalık aralarda ilgilenbiliyorlardı. Kardeşlerimin ölmesine izin vermediğim ve üstüme düşeni yaptığım sürece gerisi pek de umurlarında değildi. Bayan Townsend'e Ulusal Münazara Turnuvası'nı kazanacağımı, NYU'ya gireceğimi, insan hakları davalarına bakan bir avukat olacağımı söylediğimde bana, "Haydi bunları gerçekleştirelim," demişti. Bana inanan tek kişiydi.

Melodramatik davranmayı göze alarak söylediği şeyleri söylemek yerine elini boğazımdan içeri sokup kalbimi sökse daha iyiydi.

Bayan T: Üniversiteyle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?

Başımda patlamalar.

Ben: Ne?

Bayan T (*bilgisayar ekranını işaret ederek*): Bu -yani, sonra daha fazla okuyacağım tabii ama- bu hastalık her şeyi etkiliyor gibi görünüyor. Ciddi zarar verebilir sana.

Ben: Biliyorum.

Sorun şu. Sağlıkla ilgili sıkıntılara katlanabilirim ama geleceğimi elimden almayın. Kurmak için bunca zamandır uğraştığım geleceğimi. NYU'ya girmek için yıllarca çalıştım, şimdiyse bunu gerçekleştirmeme ramak kaldı. Bayan Townsend'in bu hayalimden vazgeçebileceğimi düşünmesi bile içimi öfkeyle doldurdu.

Bayan T: Bunların üstüne bir de belleğin hasar görecek. Bunca şeye rağmen derslere nasıl devam edeceksin? Belki de...Ben: Hayır!

Bayan T ırkıldı. O zaman ağlama sırası bana geldi. Bedenim ağlamaya alışık olmadığından gözyaşları ber-rak damlalar halinde yanaklarımdan süzülmedi. Bol bol sarsıldım ve gözlük camlarım ıslandı. Gırtlığımdan yük-selen tuhaf inilti beni bile şaşırtıyordu.

Bayan T: Ah, yo. Yo, yo. Üzgünüm.

Özrünü kabul edip gitmeliydim ama yapamadım. Ona bağırdım.

Ben: Üniversiteye gitmeyecek DEĞİLİM.

Bayan T: Elbette.

Ben (*burnumu çekerek*): Strafford'da kalıp dört tekerli-lerle gezecek, kayak merkezinde çalışıp ot içecek, kiliseye gidip tonlarca çocuk doğuracak ve keçi bakacak değilim.

Bayan T: Ben böyle demedim...

Ben (*sümüklerim akarken*): Hanover'a girmeyi başa-rmadım mı? NYU'ya girmeyi başarmadım mı? Dönem bi-rincisiyim!

Bayan T: Evet, evet. Ama..

Ben (*sümüğümü koluma silerken*): İsa aşkına, Bayan Townsend.

Bayan T: Bir mendil al canım.

Ben: Burnumu nereye istersem oraya silerim!

Bayan T: Tabii, tabii.

Ben: Bebekliğimden beri ağlamadım.

Bayan T: Bu gerçek olamaz.

Ben: Uzun zamandır ağlamadım.

Bayan T: Ağlamak iyidir.

Ben: Evet.

Bayan T: Benimle yeniden konuşman gerekirse gel konuşalım. Yalnızca akademik konular için burada değilim.

Ben (çıkarken): Evet. Tamam. Hoşça kalın Bayan T.

Bayan Townsend'in ofisinden çıktım (son derece normal bir yürüyüşle) ve seramik dersine gitmek yerine duygularım kaybolana kadar yazmam gereken ödev üzerinde çalıştım. En azından duygularımla arama biraz mesafe girene kadar diyelim.

Daha önce hiç o kadar korkmadığım için ağlamıştım. Bayan Townsend'in haklı olmasından korkuyordum. Kafamın içinde beynim olması gereken belli belirsiz gri bir şekil hayal ediyorum ama onun yerine kullanamadığım, boş bir kafa geliyor gözümün önüne.

Yorgunum.

Bedenimi alın, tamam, onu zaten pek kullanmıyordum. Kocaman bir popom, devekuşu gibi bacaklarım var. Saçlarım karmakarışık ve Frappuccino gibi tuhaf, sütlü kahverengi gözlerim var. Ama beynim bana lazım. Dünyayla gerçek bağlantım o.

Neden yavaş yavaş buruşup otomatik bir tekerlekli sandalyede zekamı Stephen Hawking gibi bir ses kutusu aracılığıyla insanlarla paylaşıyorum?

İıııı. Düşünmek bile...

g;sodfigs;ozierjgserg

Şu anda başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Bilmemek hoşuma gitmiyor. Ne olursa olsun. Genel olarak bilmemekten memnun değilim. Her zaman bilmem gerek.

İşte sen burada işin içine giriyorsun, Gelecekteki Sam.

Olacağımı bildiğim kişi olmana ihtiyacım var. Bunu halledebilirim, halledebileceğimi biliyorum çünkü senin için ne kadar çok şey yazarsam o kadar az şeyi unuturum. Sana ne kadar çok yazarsam, o kadar gerçek olursun.

Dolayısıyla: Bugün yapacak çok işim var. Çarşamba sabahı. Yedi tane makale okumam lazım. Maddie'yi arayıp ona da aynı makaleleri okumasını söylemem lazım çünkü münazara takım arkadaşım olduğu üç yıl içinde bu tür hazırlıklara pek önem vermediğini öğrendim. Kendini Tanrı'nın münazara dünyasına gönderdiği lütfu sanıyor da. (Bazen öyle aslında.) Aptal tavukların hâlâ yemlenmesi gerekiyor. Pencere aralık. Yeşil dağlardan gelen çiğ kokusunu ve serin havayı içime çekiyorum. Evde henüz kimse uyanmadı ama yakında kalkarlar. Bak, güneş de doğuyor. En azından bunu biliyorum.

GELECEKTEKİ SAM

- Sam ya da Samantha adını kullanıyor
- yalnızca kuruyemiş ve yemiş yiyor
- şık bir gözlük takıyor (lens de olabilir)
- yalnızca lacivert ve siyah, terzi elinden çıkma takımlar giyiyor
- arada bir ve alçak sesle gülüyor
- haftada bir zeki ve kariyer sahibi kadın arkadaşlarıyla kokteyl içmek için buluşuyor
- beyaz yumuşak bir sabahlık içinde yatakta *New York Times* okuyor
- sokakta insanlar tarafından durduruluyor ve ona uluslararası gelişmelerle ilgili yazısının hayatlarını değiştirdiğini söyleyenler oluyor

ŞU ANKİ SAMMİE

- Sammie adını kullanıyor çünkü evde/okulda kimse ona Sam diye hitap etmeyi kabul etmiyor – yalnızca Davy

yapıyor bunu ama o da peltek olduğu için Tem diye söylüyor

- önüne konan her şeyi yiyor
- gözlüğü fena değil, belki fazla “altın yaldızlı” ve “büyük” ve disko işi
- evdeki daha küçük organizmalardan birinin salyasını akıtmadığı hangi kıyafetini bulursa onu giyiyor
- Sünger Bob’a ve aptal insanlar bile yapsa osuruk şakalarına gülüyor (elimde değil, çok komiğime gidiyor)
- en yakın kız arkadaşı Maddie ama gerçekten arkadaş mıyız yoksa siyaset bilimi sınıfında birlikte çok mu vakit geçiriyoruz emin değilim, ayrıca aramızda kalsın ama egosu biraz fazla şişkin
- başkalarının Lou’nun Yeri’nde bıraktığı *New York Times*’ları okuyor çünkü annesiyle babası ona gazete için para vermeyi reddediyorlar
- münazara takımında popüler, bu da bir başlangıç sayılır

BAYAN TOWNSEND'İN BÜYÜK OLASLIKLAKİ BAKTIĞI ŞEY

NPC Wikipedia sayfasından:

Nörolojik işaretler ve semptomları; serebellar ataksi (uzuvların uyumsuz hareket etmesi nedeniyle dengesiz yürüme), dizartri (konuşmada bozulma), disfagi (yutma güçlüğü), titremeler, epilepsi (hem genel hem kısmi), dikey supranükleer palsi (yukarı bakış, aşağı bakış alanlarını etkileyen palsi, sakkadik palsi ya da paraliz), uyku saatlerinde değişiklik, jelastik katapleksi (ani kas elastikiyeti kaybı ya da bayılma atakları), distoni (agonist ve antagonist kasların kasılmasının neden olduğu anormal hareketler ya da duruşlar), en yaygın olarak ayaklardan birinin yürürken dışa dönmesiyle başlar (hareket distonisi) ve yayılıp genelleşebilir, spastiklik (kas tonusunda hıza bağımlı artış), hipotoni, ptosis (üst göz kapagında düşüklük), mikrosefali (anormal ölçüde küçük baş), psikoz, ilerleyen demans, artan işitme kaybı, bipolar bozukluk, majör ve psikotik depresyon görülebilir; halüsinasyonlar, delüzyonlar, dilsizlik ya da sersemlik mevcuttur.

Wikipedia'daki sayfayı editlememden sonra:
Hastalığın tanımı: İşiniz bitmiş demektir.

(Çok geçmeden yazım değiştirildi ve Wiki editleme ayrıcalığım donduruldu ama buna değdi bence.)

(PORTRELERİNE BAKINCA)
ÖPÜŞEBİLECEĞİMİ DÜŞÜNDÜĞÜM
ERKEK FELSEFECİLER

- Søren Kierkegaard: ah o dudaklar
- René Descartes: uzun saçlı bir erkeğe hayır diyemem
- Ludwig Wittgenstein: saçlar, uzun burun, çökük, bilmiş gözler
- Socrates: o sakalı olmasaydı iyiydi

SHAH DOLCE VITA

Sana duygusal bir kitap olmayacak derken yalan söyledim. Bunu zaten biliyordun herhalde, Gelecekteki Sam, belki de bunu okuduğunda artık duygularını kontrol etmeyi biliyorsundur.

Stuart Shah'ı istiyorum. Hem de çok feci istiyorum.

Stuart Shah (özel isim, kişi): Ah, boşver şimdi, sana her şeyi en başından anlatayım.

Şunu hayal et: İki yıl önceydi. Kapitalizmi eleştirdiğin için vintage (peki peki, *ikinci el*) kıyafetler giymeye başlamıştın; genelde babanın sana büyük gelen tişörtleri, kesilmiş kıyafetler ve annenin ondan izin almadan giydiği bahçıvan tulumu. Buzulların eridiğini ve kutup ayılarının yaşam alanlarının daraldığını anlatan *National Geographic* makaleleri okuyor ve annenin eski *The West Wing* DVD'lerini seyrediyordun. O gün, (o zamanlar Lise İkinci Sınıf İleri İngilizce dersi öğretmeninin olan) Bayan Cigler, Faulkner'ın, ölen kocasının cesediyle uyuyan yaşlı bir kadını anlattığı öyküsü "Emily İçin Bir Gül"ün sonundaki kısa yanıtı soruları tamamlamanızı istemişti. Neyse.

Birden, sıranın yanından biri geçti. Az önce dışarıdan gelmiş gibi kokuyordu bu kişi, bilirsin ya? Ter, sıcak hava, çimen ve toprak karışımı bir kokudur ve bütün gün havalandırmadan gelen havayı soluduysan birinin dışarıdan geldiğini hemen anlarsın.

Başını kaldırınca Stuart Shah'ı gördün.

Stuart'ı daha önce de gördün – sen ikinci sınıf öğrencisisin o son sınıf, sandviçini yürürken yiyen, sürekli bir yerlere koşturan çocuklardan biri. Uzun boylu ve saç kesimi eski moda, ellilerdeki gibi; koyu renk, nemli gözleri nehrin dibinden çıkardığın ıslak taşlara benziyor. O da senin gibi her gün aynı şeyi giyiyor ama senin aksine siyah tişört ve siyah kot pantolon giyiyor ve harika görünüyor. Herkesle arkadaş ama yakın arkadaşı yok. Baharda sergilenen oyunda Hamlet'i oynadı.

Şimdi Bayan Cigler'a eğilip alçak sesle bir şeyler söylüyor. Konuşurken gülümsemeye başlıyor. Masaya yasladığı uzun kollarına, konuşurken hafifçe hareket eden uzun parmaklarına bakıyorsun.

Bayan Cigler nefesini tutuyor ve elini ağzına götürüyor. Öğrenciler başlarını kaldırıp ona bakıyorlar. Stuart sırtını dikleştirip kollarını kavuşturuyor, bakışları ayaklarında, yüzünde yarım yamalak bir gülümseme var.

“Onlara söyleyebilir miyim?” diyor Bayan Cigler, başını kaldırıp ona bakarak.

“Stu'nun bir kısa öyküsü yayımlanmış. Gerçek bir edebiyat dergisinde. Bir lise öğrencisinin. Düşünün bir... aman Tanrım.”

Stuart hafifçe gülerek Bayan Cigler'a bakıyor.

“*Ploughshares*'te benim öykülerim de yayımlansın ister-

dim, çocuklar. Bu genç adamı hep birlikte alkışlayalım.”

İnsanlar isteksizce alkışlıyor, sen hariç. Sen alkışlamıyorsun. Çünkü gözlerini dikmiş ona bakıyor, bir tutam saçınla oynuyorsun. Sandalyende kımıldanıp hafifçe ona doğru eğiliyorsun. Bakışların bağcıklı ayakkabılarından kot pantolonuna, kemerine, esmer boynuna, pürüzsüz dudaklarına, siyah fırça izlerini andıran kaşlarına çıkıyor ve gözlerine bakınca onun da sana baktığını görüyorsun.

Kızarıyor ve yapılacak şeyler listene bakıyorsun.

Sınıftan çıkıyor, Bayan Cigler’ı dinlemek yerine defterine S harfi çiziktirmeye başlıyorsun.

Daha sonra, münazara çalışmasında Maddie’ye ondan söz ederken gözlerinin daldığını, parmak uçlarının sağda solda dolaştığını, hafif hafif iç geçirdiğini fark ediyor.

“Sammie McCoy birinden hoşlanmış,” diyor Maddie.

“Merak ediyorum yalnızca. Biliyorsun, profesyonel açıdan. Bir eserinin yayımlanması nasıl bir duygu merak ediyorum.” *Yayımlanmak* sözcüğü yetişkinlerin pek sevdiği tatlı vişne likörü gibi lezzetli sanki. Stuart’ın dünyayı görme biçimi öyle eksiksiz, keskin, büyüleyici ki önemli insanlar onun yazdıklarını başkaları da okusun istiyor.

Sen de sözcüklerinin böyle olmasını istiyorsun. Kurmaca bir öyküde değil, bunu yapamazdın, ama genelde işte. Önce münazaracı sonra da avukat olup dünyaya yuvarlıktan bakmak, onu düzenli, anlaşılabilir parçalara bölmek ve sorunlar ile çözümleri yapboz parçaları gibi birleştirerek herkes için adil bir dünya sağlamak istiyorsun. İnsanlara neyin doğru, neyin gerçek olduğunu söylemek istiyorsun. Stuart bunu şimdiden kendince yapıyor oysa henüz on sekiz yaşında.

Sonraki yıl boyunca, Hanover Lisesi'nde nereye giderse gitsin parlıyormuş gibi görüyorsun onu. Öğle yemeği saatini değiştiriyorsun ve böylece evden getirdiği yemek kabının içindeki suşileri parmaklarıyla ağzına atışını seyredebiliyorsun. Diğer elinde *The New Yorker* veya *The Paris Review* gibi önemli başka yayınlar veya her renkte eski, küçük romanlar oluyor genelde. Okuduğu kitapları not alıp sen de okuyorsun, böylece zihninden geçen manzaralara şahit olabiliyorsun. Bir iki kez kafeteryada başka bir yerde aynı kitabı okuduğunuzu görünce başıyla sana hafifçe selam veriyor ve öğle yemeğin masada fırıl fırıl dönmeye başlıyor.

Sonunda ortak alanlarda giderek daha az vakit geçirmeye başlıyor ve genelde ciplerin arka koltuğuna atlayıp yüzmeye veya arkadaşlarıyla birlikte Dartmouth partilerine ya da Montreal'e gidiyor. Zaten öyle olması gerek, diye düşünüyorsun çünkü o çok *havalı*, bunu biliyorsun. Sen ders çalışmak için okula erkenden gidiyor, derslerden sonra okulda ev ödevini bitiriyorsun. Onun gittiği partilere gitmiyorsun veya editörlüğünü yaptığı Hanover edebiyat dergisine yazı göndermiyorsun, gürültüyle gülen ve onun dikkatini çekebilecek kışkırtıcı giysiler giyen kızlarla da arkadaş değilsin.

Mezuniyet gününde izleyicilerin arasından onu seyre diyorsun. Yüzünde güneş gözlüğüyle annesi ve babasının arasında duruyor, öğretmenlerle el sıkışıyor, sürekli gülümseyerek başındaki kepin düşmesine engel olmaya çalışıyor. Duyduğuna göre *Threepenny Review* adlı bir dergi de onun öykülerinden birini yayımlamaya karar vermiş. Bayan Cigler sınıfta senin yaşından beri kısa öyküler

yazdığını söyledi, önce öykülerini, sonra da belki bir roman yayımlamayı düşünüyormuş. Mezuniyetten sonra New York'a gidecek, zaten annesiyle babasının orada bir apartman dairesi var. Üniversiteye gitmek istemiyor. Yalnızca yazacak çünkü yapmak istediği şeyi, iyi yaptığı şeyi buldu ve istediğini yapmasına hiçbir şey engel olmayacak. Onu düşününce hâlâ için ısınıyor ve New York'a gitmeden önce onu son kez görüyorsun; cüppesini çıkarıp koluna asıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

Bu sabaha kadar, en azından. Evet, gelecekteki Sam. Aradan iki yıl geçti ve onu bu sabah yeniden gördüm.

Harrison, Bette ve Davy'yle birlikte (çünkü onların yapması gereken işleri de sonunda hep ben yapıyorum) aptal tavukları besliyorduk ve Puppy birden arka bahçeden hızla koşarak geldi ve yanımızdan geçip ön patikaya fırladı. Köpeğin peşinden bir süre gidip ana yola doğru koşuşunu seyrettim. Yürüyen birinin peşine takılıp yürümeye başladı, bunu bazen yapardı. Virajlı, iki şeritli yolumuz dağların arasında kıvrılıp durduğundan araçlar fazla hızlı gitmez ve insanlar sürekli yolda bisiklete biner, yürüyüş yapar, koşarlar. Bazen yirmi dakika mesafeden, Hanover'dan gelirler. Köpeğimizin peşine takıldığı adamın üstünde siyah tişört ve kot pantolon vardı. Saçları koyu renk, ayakkabıları kahverengiydi. Gözlerimi kısarak baktım ama emin olamadım.

Sonra Puppy koşarak geri geldi, Davy, Harrison, Bette ve ben hep birlikte pikapa doluşup ilkokula doğru yola çıktık. Kasabaya inmeden önce onları okula bırakacaktım. Yolda, kenarda yürüyen siyah giysili adamın yanından geçtik. Yavaşladım, hep birlikte geri dönüp yüzüne

baktık. Stuart, güneş gözlüklerinin arkasında gülümseyip el salladı. Kardeşlerim de ona el salladılar. Ben önüme baktım. Çığlık atmamaya çalışıyordum.

O çığlık bütün gün boğazımda kaldı ve şimdi Maddie açılış konuşmasını yaparken onu bastırmakta zorlanıyorum. Tamam, çığlık atmayacağım ama elini havaya kaldırışı, sanki beni tanımış gibi gülümseyişi bütün sabah gözlerimin önünden gitmedi.

Stuart Shah döndü.

BEKLEME ODASI

İki gün geçti ama Stuart'tan hiç iz yok. Arabayla okula gidip dönerken yollarda çevreme bakındım, Center Tepesi'nde turladım, meşelerin, huş ağaçlarının, akağaçların arasında, bütün ara yollardan geçen her arabanın içinde onu aradım. Hanover sokaklarında, Lou'nun Yeri'nden çıkarken veya Dartmouth kampüsü yakınlarında bir bankta kitap okurken görmeyi umdum onu. Bu kasabada siyah kot pantolon giyen çok sayıda Amerikan Yerlisi yoktur ama ben bir iki tane bulmayı başardım yine de; ikisi de o değildi.

Şimdi ailem doktorun muayenehanesinde, işte olan babam hariç. Lyme Caddesi 45 numara adresindeki çocuk doktoru Dr. Nancy M. Clarkington'ın ofisindeyiz ve su sebilinden şimdiden beş bardak su içtim. Bir ihtimal buradan çıktığımızda okula gidip dolabımı boşaltmak ve bundan sonra evde öğrenim görmek zorunda kalabilirim. Tabii doktordan Müdür Rothchild'ın istediği raporu alamazsam. Bu ofisten Dr. Clarkington'ın o lanet rapordaki imzası olmadan çıkarsam neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Annem yanımda oturmuş saçma sapan insanların hayatlarını anlatan saçma sapan bir dergi okuyor. Duvarlar büyütülmüş bir orman manzarası resmiyle kaplanmış. Bette, Harrison ve Davienne akvaryumun önünde dizlerinin üstüne çökmüş balıkları seyrediyorlar çünkü onlar hâlâ çocuk ve bütün hayatınızın küçük kasaba doktorunun losyonlu ellerinin arasında olmasının ne anlama geldiğini henüz anlamıyorlar.

Annem (cins isim, kadın, 42 yaşında): Seni doğuran, kısa boylu, koyu renk kısa saçlı kadın. Yüzünde gülümserken oluşan kırışıklıklarla Tolkien'in elflerinden birini anımsatıyor. İşte değilse onu evde, ayağında çizmeleriyle bahçede sebzelere bakarken, bahçesine giren tavşanlara lanet ederken, kulübedeki veya evdeki çatlakları sıvarken, Puppy için sopa atarken bulabilirsin. Kışları deri koltuğuna yayılıp battaniyesine sarınarak yatar.

Harrison (özel isim, erkek kardeş, 13): İncecik bedeniyile ağaçlara beceriyile tırmanan, benimki gibi kahverengi bukleleri olan, karnı hep peynirli makarna dolu devasa bir çocuk-adam. Onu altıncı sınıf dersliklerinde Minecraft oynarken veya Minecraft oynamasına izin verilmediği için dışarıda surat asarken bulabilirsin.

Bette (özel isim, kız kardeş, 9): Annemin minyatür versiyonudur ama uzaylılar tarafından türümüzü incelemek üzere gönderilmediğinden emin olamayız. Onu ağaçların arasında sopalardan tuhaf inşaatlar yaparken, dördüncü sınıfın arka sıralarından birinde bip bip sesleri çıkarırken veya karamel karşılığında Harrison'ın matematik ödevlerini yaparken bulabilirsiniz.

Davienne (özel isim, küçük kız kardeş, 6): Annemin bir

başka minyatür versiyonu ama Harry ve benim gibi gürbüz o da. Birinci sınıfın en popüler kızı, her şeye parlak çıkartmalar yapıştırır. Kardeşlerinin odaya her girişinde “Sürpriz!” diye haykırmalarının, annemin hamile olduğunu öğrendikleri sırada bizimkileri gizlice dinlemelerinden kaynaklandığını neyse ki hâlâ bilmiyor.

Buradayız çünkü Dr. Clarkington’ın gelecek ay Boston’da düzenlenen Ulusal Münazara Turnuvası’na gidecek durumda olup olmadığıma karar vermesi gerekiyor.

Cevabı evet olacak elbette, bana baksana. Yani, bana bakamayacağını biliyorum, Gelecekteki Sam, ama hiçbir sorunum yok. Evet, bazen uyuştukları için ellerimi ve bacaklarımı sallamam gerekiyor. Göz yuvarlarım da ağrıyor. Ama bunun nedeni çok okumak bence. Ayrıca, münazara takımında olmak için ellere ve bacaklara ihtiyaç yok. Bellek ve ses yeterli.

Dr. Clarkington çok hasta olduğumu söylerse, bunun iki önemli sonucu olabilir:

(1) Münazara turnuvasına gitmezsem kazanamam ve (2) kazanamazsam, (kazanmak için sürekli çalışmak gerekir konulu) NYU denemem bir yalan demektir ve NYU’ya bir yalancı olarak giderim. Lisedeki bütün emeğimin boşa gitmesi de cabası. Okuldan sonra ve hafta sonları etüt salonunda saatler geçirmeseydim ben de seks hakkında olumlu tavırlara sahip popüler bir fıstık olabilirdim. Ayrıca, çelik gibi bir kanla doğmuşum işte. Hep kazanmak isterim. Harrison beni satrançta ilk kez yendiğinde (bu yıl) ceza olarak kendime satranç oynamayı yasakladım, yalnızca dama oynuyorum artık. Neyse, hepsi bu kadar değil.

Okul dönemini tamamlayamazsam notlarım düşer.

Notlarım düşerse Hanover mezuniyette veda konuşması yapmamı istemeyebilir.

Veda konuşması yapamazsam annemle babam kontrolü yitirmeye başladığımı anlarlar... sonbaharda üniversiteye gitmeme izin vermeyebilirler.

Üniversiteye gidemezsem, ben... aslında bu olasılığı henüz düşünmedim bile. Ne yaparım bilemiyorum. Herhalde üzerimde yalnız paltom ve birkaç parça kuru etle Apalaş Yürüyüş Patikası'nı aşar, Kanada'da yeni bir hayata başlamayı düşünürdüm.

Çünkü içimde bir şey olağandışı olmak istiyor. Çok çalışırsam ve iyi fikirler bulursam olmak istediğim kişi olabilirim gibi geliyor. Stuart gibi, örneğin.

Okula gitmem yasaklansa ve onunla bir yerde karşılaşsam, psikedelik hayallere dalmadan bir mucize eseri onula konuşmayı başarsam ne kadar korkunç olurdu, düşün bir.

Sammie: Ah, merhaba Stuart. Elindeki nedir, Zadie Smith'in yeni romanı mı?

Stuart: Merhaba, Sammie. Evet. İnanılmaz bir şey. Kendine bir bak! Büyüleyicisin. Gözlüğün sana çok yakışmış.

Sammie: Teşekkürler. Sen de hiç fena değilsin.

Stuart: Neler yapıyorsun bakalım? Ülkenin en prestijli münazara yarışmalarından birine katılmıştın, değil mi?

Sammie: Hayır, hayır.

Stuart: Gerçekten mi? Ne kötü. Peki neler yapıyorsun?

Sammie: Ah, bilirsin, hastalıkla uğraşıyorum işte. Hastalığıma vakit ayırıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Dr. Clarkintgon'a bir buket çiçek almak istedim ama annem, *hani sen zekiydin*, der gibi bakınca vazgeçtim.

Kendimi aptal gibi hissetmemin bir başka sebebi de hepimizin şık giysilerimizi giymiş olmamız, çünkü buradan çıkınca Harrison'ın kiliseye kabul törenine gideceğiz. Anneme doktora gitmek için süslenmiş gibi görüldüğümüzü ve bunun aptalca bir şey olduğunu söyledim.

Annem iç geçirdi. "İzin ver de kamusal alanda hastane üniformamı çıkarayım bari."

"Bütün gün pijamayla dolaşıyormuşsun gibi, ne hoş," dedim.

Annem de "Yaşlı bir adam markette kasa sırasında beklerken seni hemşire sandığı için belindeki beni gösterdi mi hiç?" dedi.

"Pes ediyorum."

Annem henüz hemşire değil bu arada, Gelecekteki Sam. Hâlâ Darthmouth Tıp Merkezi'nin resepsiyonunda çalışıyor.

Hâlâ bekliyor.

Maddie'den mesaj: Neredesin?

Ben: Çalışma saatine yetişirim.

En sevdiğim teorisyenlerden biri olan Noam Chomsky'nin şu sözlerini belli belirsiz hatırlıyorum – iyimserlik bir duygu değil bir stratejidir. Geleceğin daha iyi olacağına inanmazsanız onu daha iyi hale getirmek için harekete geçmezsiniz. Belki size sıradan bir cümle gibi gelmiştir ama sıradan sözcüğüyle hemen hemen aynı

anlama gelen bir sözcük daha var: *doğruluk*.

Ayrıca, Maddie doğrum gününde hediye gelen parayı, Ulusal Münazara Turnuvası'nda giymemiz için renkleri birbiriyle uyumlu pantolon ceket takımları –benimki lacivert, onunki leylak rengiydi– almak için harcamıştı. Takımlarımız *harikaydı*. (Platon notlarımın birinci sınıf felsefe dersi için gerekli olduğuna ikna edebileceğim, kafayı bulmuş görünen Darthmount'lu bir birinci sınıf öğrencisine notlarımı satarak ona borcumu ödeyeceğim.)

Okul gazetesinde resmimiz de çıktı. Gazete haberi durumu resmi hale getirdi. Ne yapacaklar, bir düzeltme yayınlayıp Sammy McCoy'un münazara yarışmasından çekildiğini, yerine Alex Conway'in geçeceğini mi söyleyecekler?

Evet, tam da bunu yapacaklar.

Tanrım, yumruğumu duvara sallamak istiyorum.

Doğu Yakası Münazarası yarışma bloğu ve East Coast liselerarası münazara broşüründe Maddie ve benden “en büyük rakip” diye söz ediliyordu. Maddie ve BEN'den, Maddie ile Conway'den değil.

Alex Conway geçen yıla kadar politika tartışmıyordu bile! Küçük pislik, Model Birleşmiş Milletler'de *Danimarka*'ydı. Sana rekabetçi olduğumu söylemiştim.

Tanrım, hemşire adımı söyledi. Hoşça kal.

(Harrison, seni seviyorum ama dizüstü bilgisayarımı alıp yazdıklarımı okursan annemle babama her sabah ikide kalkıp Minecraft oynadığını söylerim.)

FAZLA HASTA OLMAMAK – VEYA TROPİK BİR GÖMLEKLE BİR İNTERNET SİTESİNDE GÖRÜNMEKTEN NASIL KURTULURSUNUZ

Merhaba.

Şu anda arabayla kiliseye gidiyoruz ve annemin hiç sesi çıkmıyor.

Dr. Clarkington kan değerlerimi ölçtükten sonra Minnesota'daki uzmanı aradı ve konferans görüşmesi yaparak geleceğimi tartıştık. Uzman bir genetikçi. Orta yaşlı, Minnesotalı, sıradan ve mayonez kadar kolay unutulabilecek bir adam. Belki de onu unutmak istediğim için böyle söylüyorumdur. Hoparlörden gelen sesi havalimanında uçak güvenliği hakkında konuşan kayıtlardan birini andırıyordu.

Niemann-Pick Tip C'yle mücadele eden ailelerin yaptığı internet sitesine baktık birlikte. Bu hastalıktan mustarip küçük çocuklar için kulüpler kurmuşlar, çocuklar birlikte eğlenceli şeyler yapıyor. Mutlu, ıslıl ıslıl yüzleriyle Pennsylvania'da toplandıklarını gördüm; herkes palmiye baskılı gömlekler giymişti ve ellerinde tropik içecekler

vardı. Bazıları tekerlekli sandalyedeydi.

Biraz huysuz davrandım ve onlara bunun çok eğlenceli görünmediğini söyledim. Asıl eğlence münazara turnuvasını kazanmaktı. O zaman, okula devam edip etmeyeceğime karar vermek için beni sanki bir casusmuşum gibi özenle sorguya çektiler.

Dilin sürçmeye başlarsa ve sınıfta konuşamazsan ne olacak? Sözcükleri söyleyememek de NPC'nin nörolojik risklerinden biridir.

Yazarım. Şair Tomas Tranströmer'in felç yüzünden frontal korteksini kullanamadığını ve Nobel Ödülü kabul konuşması yerine piyano çaldığını biliyor muydunuz?

Okuldan eve dönüş yolunu hatırlayamazsan ne olacak?

İki yaşında bir çocuk bile Google Haritalar uygulamasını kullanabilir.

Nöbet geçirmeye başlarsan peki?

Yorum yok. Bir dakika, ağzıma tahta bir kaşık koyarım.

Epilepsi?

Sürekli yanıp sönen ışıkların yanına yaklaşacak birine benziyor muyum?

Karaciğer yetmezliği belirtileri?

Haydi ama, bu herkesin başına gelebilir. Yetkilileri ararım.

Peki ya münazara turnuvasında olursa bunlar?

Boston'da doktor yok mu?

vesaire

vesaire

Sonunda, gittiğim her yerde, okul ve yarışma da dahil, ilk müdahaleyi yapabilecek biri olması şartıyla geri adım attılar. Semptomların çoğu; kasılan kaslar, ağrıyan bacak-

lar (ve internet sitesinde gördüğüm bir videoya göre masada karşımda duran bir bardağın ne kadar uzakta durduğunu kestiremeyip, “şu bardağı devir ve bir kaza gibi görünmesini sağlamaya çalış” komutunu almış, okul tiyatro oyunundaki kötü bir aktör gibi bardağı devirmek) bunların hepsi bir yıl içinde, yavaş yavaş olacaktı. Ancak her an “nöbet” ya da “kriz” geçirebilirdim (liseli olmak yeterince zor değilmiş gibi) ve derhal tıbbi yardım gerekebilirdi. Okulda sorun değildi çünkü her okul hemşiresi ilkyardım biliyordu. Başka yerlerde, doktorun sözcükleriyle “risk almış oluyordum.”

“Fosforlu yelek giymiş bir ilkyardım görevlisi gibi biri mi? Sürekli mi yanımda olmalı?” diye sordum, gülerek. Defibrilatör kaşıklarıyla kütüphanedeki yerimin başında nöbet beklediklerini, New Yorklular hafta sonu tatile çıkarken oluşan trafiği ambulansla açtıklarını düşününce güldüm.

“Kalp masajı bilen biri olsa yeter,” dedi uzman.

Doktora ne zaman gitsem, başa çıkmam gereken yeni bir şeyle karşılaşıyorum. İnternet sitesindeki çocuklar aynı şeyleri yaşamak zorunda kaldılar mı acaba, yoksa doktorlar bir şey yapamadan hayatını yitirenler oldu mu? Kendi var oluşumu haklı çıkarmaya çalışmak yorucu bir şey.

Üstüne üstlük, doktor bize yeniden hatırlattı: *NPC hemen her zaman ölümcüldü*. NPC hastalığından mustarip çocukların çoğu yirmi yaşından önce ölüyordu (çoğu on yaşından önce hayatını kaybediyordu).

(Bütün bunların ne kadar trajik olduğunu sindirmek için derin bir nefes alalım.)

Tamam, şimdi iyiyiz. Bu kadar feci durumdaki insanlar ne yapmalı peki? Hüzünle pencereden dışarı mı bakmalı? Duygusal şeyler konusunda iyi değilim. Devam edelim.

İşte böyle gidiyordu konuşmalar. Sonra birden ilgi çekici bir hal aldı. Uzman şöyle dedi: Semptomların geç başlaması, daha uzun bir hayat süresine işaret edebilir. Hastalık ender olarak benim yaşımda birinde görülüyormuş. En azından kendisi benim gibi bir vakayla karşılaşmamış daha önce. Daha büyük olduğum için, bedenim hastalıkla daha iyi savaşabiliyormuş. Daza az uzman olan doktorlar bile onayladı bunu. Bingo. Anneme ve bana hayat süresi konusunu Mayo Clinic'teyken açmıştı zaten. Ben de Dr. Clarkington'ın bunu uzmanın ağzından duymasını istedim.

Çocukların yanına, bekleme odasına dönmeden önce annem koridorda bana sıkı sıkı sarıldı. Bütün kaslarımla sarıldım ona. Sonra, ironik bir şekilde kusuverdim. NPC yüzünden değildi bence, endişelendiğim için oldu.

Neyse, sonuçta onayı aldık. Doktordan imzalı raporu aldık. Yine yolumuzdayız. Uzun hayat süresi, tamam mı? Şimdi ne yapacaksın, hastalık, ha? Ne var sırada? GETİR DE GÖRELİM.

NYU'ya gidene kadar durumu idare etmem lazım. Evde iyileşebileceğime inanan benden başka kimse yoksa, onların olumsuzluğundan uzak durmalıyım. Annemle babam küçük düşünüyor Gelecekteki Sam. Annem doktora “evde bakım” opsiyonlarını ve ilaç tedavilerini sordu. En kötüsüne hazırlanıyorlar. Bay Chomsky'nin dediği gibi, iyimserlik sorumluluk da getiriyor. Hayal âleminde yaşamıyorum; hasta olduğumu biliyorum. Ama kendimi başarısızlığa hazırlamayacağım yine de.

Her şeyi becerecek, münazara turnuvasını kazanacak, New York'a gidecek ve sonrasına o zaman bakacağım.

Sen de bana yardım etmelisin.

COOPER LİND'İN İNTİKAMI

Gittiğimiz kilise Bradford'da, Hanover'dan arabayla otuz dakika uzakta, Upper Valley'nin daha az yokuşlu bir bölgesinde. Köşeli, güzel ve beyaz bir bina, tıpkı cemaati gibi. Burada, bu gece Harry hayatının geri kalanı boyunca İsa'nın askeri olduğunu ilan edecek. On üç yaşında bir çocuk için çok mantıklı bir hareket gerçekten (değil).

Koruyucu azizi olarak Aziz James'i (diğer adıyla Santiago) seçmesinin nedeni, Santiago'nun taktik nişancılık oyunu Rainbow Six'in ana karakteri olmasıydı. Gerçekten çok dindar.

Küçük Taylor Lind de kutsal ayın için kadife yastıklı diz çökme zımbırtısının üzerinde, kardeşimin yanında yerini aldı. Harrison'ın kıvrıkcık saçları ile narin bir atkuyruğu şeklinde toplanmış lepiska gibi saçları yan yana. Meryem Ana mumlarıyla dolu bir rafın yakınında, Taylor'ın ağabeyi Cooper ve benim beş yıl önce yaptığımız gibi diz çökmüş duruyorlar. Peder Frank'in çocukların Katolikliğini onaylamasını seyrederken, annem uzanıp elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor.

Kendi kiliseye kabul törenimi düşünüyorum... Annemin 90'larda genç bir kızken giydiği eski elbiselerden birini giymiştim; küf yeşili, kısa, yakalı, papatya desenli bir elbiseydi. Saçlarımı başıma gelişi güzel yerleştirdiğim metal klipslerle tutturmuştum. Yuvarlak yüzüme küçük gelen ve gözlerimi fırlak gösteren kare çerçeveli eski gözlüğüm burnumun ucunda duruyordu.

Cooper, Padualı Aziz Anthony'yi seçmişti çünkü koruyucu azizler listesinde onun adı en üstteydi.

Ben de Azize Jeanne d'Arc'ı seçmiştim çünkü – açıklamama gerek var mı?

Bette ile Davy'nin kendi sıraları geldiğinde hangi azizleri seçeceğini düşünürken birden köşedeki dev orgdan “Kutsa Bizi Ey Tanrım” ilahisinin ilk notaları yükseldi. Çocuğu vaftiz edilen diğer babalarla birlikte en ön sırada duran babamı görüyordum. City of Lebanon tişörtünün üstüne spor bir ceket giymişti. Doktorların az önce üzerime yağdırdığı “ya şöyle olursa, ya böyle olursa” senaryoları kafamın içinde uçuşmaya başladı: *Bette ile Davy buraya gelmeden bana bir şey olursa ne olacak?* Boğazımda daha önce varlığını hissetmediğim bir yumru belirdi, gözlüğümün arkasında tuzlu gözyaşları birikti. Yüksek sesle ağlamamak için başımı öne eğmem gerekti ama gözyaşlarım hâlâ aktığından izin isteyip tuvalete yöneldim. Lobide, Padualı Aziz Anthony'yi ve onu andığımı duymuş gibi Coop çıktı karşıma.

Cooper Lind (özel isim, insan): bir zamanlar kardeşim gibiydi ama artık uzaklaştığım kardeşim diyebilirim onun için – daha doğrusu sıradan bir komşu. Sürekli rüzgâr yanııyla dolaşan bir Adonis. Onu dağımızın di-

ğer tarafında, bir marihuana bulutu içinde veya on beş ila on dokuz yaşındaki kızlarla yatakta bulabilirsiniz. Coop, Strafford'da oturup Hanover Lisesi'ne giden ben hariç tek kişi ama bunun nedeni okulda beyzbol oynamasını istemeleri.

Ona aceleyle başımla hafifçe selam verip tuvalete koştum, son hıçkırıklardan da kurtulup yüzümü yıkadım.

Hanover'a başladığımızda, Coop ve beni sabah okula ikimizden birinin annesi veya babası bırakırdı. Başta temiz, okula hazır ve endişeli bir şekilde annesinin araba-sının arka koltuğunda yan yana otururduk ama sonra bir şeyler oldu. Birden değil, yavaş yavaş değişti durum. Belki de büyü hakkında uydurduğumuz hayali oyunlardan başka ortak noktamız yoktu. Belki de uzaklaşmamızın nedeni, Coop'un yara bantlarıyla kaplı tombul dizlerinin altından uzun, kaslı bacakları çıkması, Batman tişörtünün geniş omuzlarına dar gelmeye başlaması, elmacık kemiklerinin belirginleşmesi ve benim bir türlü büyümememdi. Onun yanında görünemeyecek kadar tuhaf ve çirkindim; büyük bir meşe ağcının yanındaki kara çalı gibiydim. Coop okulun yıldız atıcısına dönüştü ve popüler çocuklarla arkadaşlık etmeye başladı; ben de münazara takımına katıldım ve kimseyle arkadaşlık etmedim. Herhalde böyle olması gerekiyordu. Onun Küçükler Ligi maçları sırasında fantastik romanlar okurdum.

Birinci sınıfta, Coop dört tane sayı atışı yaptıktan sonra eyalet takımına girdi. Ardından, eyalet turnuvasından kısa süre önce ot içtiği için Hanover takımından atıldı. Bunu bilen tek kişi olduğumdan eminim. Olayın olduğu gün, onu arazilerimizin sınırında, küçük Nintendo kon-

solunda oyun oynar halde buldum. Başında hâlâ Hanover kepi vardı. Ağladığını hemen anladım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Cebinden disiplin kurulundan gelen mektubu çıkardı.

“Böyle olur işte,” dedim, “o yaptığını yaparsan.” Yedi yaşında yüksek bir duvardan aşağı atlayıp bacağını kırdığında da aynısını söylemiştim. Mektubu okurken güldüm, sanki ertesi gün olanları unutup yeniden oyun oynamaya başlayacaktık.

Ama *hey, şaka yapıyordum, önemi yok, gerçekten üzgünüm* demek için gözlerinin içine bakınca, gözlerini bulamadım. Gözleri yerindeydi ama sanki göz bebeklerinin arkasında bir şeyler çöküp gitmişti.

Hatta yüksek sesle “Hey, şaka yapıyordum, her şey yoluna girecek...” dedim.

Ama arkasını dönmüş, yürümeye başlamıştı bile. Şöyle düşündüğümü anımsıyorum: *Artık böyle şakalar yapacak kadar yakın arkadaş değiliz herhalde.*

“Bu senin!” diye haykırdım, mektubu sallayarak. “Annenle babana vermen gerekiyor sanırım.”

Dönüp mektubu elimden kaptı, dağın diğer yakasına doğru yürüdü, onu aradığımda telefona çıkmadı, ben de aramayı bıraktım.

Okulda takımı bıraktığı söyleniyordu, ben de bir şey söylemedim. Aramızdaki sessizlik arttı, birlikte aldığımız tek derste başka bir sırada oturmaya başladı ve çok geçmeden o Chavy Blazer’ına, ben de babamın kamyonetine kavuşunca okula birlikte gidip gelmeyi de bıraktık.

Kilisenin tuvaletinden çıktığımda Coop’un koridorda beni beklediğini görünce şaşırdım.

“İyi misin?” diye sordu. Benimle konuştuğundan emin olamadım. Bakışları telefonundaydı.

“Evet, çok iyiyim.”

Yürümeye devam ettim ama o yerinden kıımıldamadı. Arkamı dönmeden “Teşekkürler!” dedim aceleyle.

“Hey, bekle,” dedi Coop. “Biraz hava alacağım. Gelmek ister misin?”

“Ah, şey...”

Donup kaldım, dönüp ona baktım. Coop kilisede olması tuhaf gelen biriydi, ben de öyleydim ama benim durumum farklıydı. En azından elbisemi giyiyordum (aslında büyük bir tişörte benziyordu ama olsun). Onun üstünde kollarını açıkta bırakan, üzerinde OH İYİ İYİ yazan (ne anlama geldiğini kim bilir?) bir atlet vardı. Omuzlarına gelen bal rengi saçlarını epeydir yıkamamış, hatta taramamıştı sanırım. Ama yazları bütün sabah birlikte dışarıda oynadıktan sonra evine öğle yemeğine gittiğim, gölette iç çamaşırlarımızla yüzdüğümüz, Strafford kafesinde son Vişneli Vanilyalı Dr. Pepper için kavga ettiğim Cooper’dı yine de.

“Yaklaşık,” –Coop telefonuna baktı– “yirmi dakikamız var.”

“İyi.”

Peşinden dışarı, bahar gecesine çıktım, ön taraftaki bir dizi bankın ortasında durduk. Coop cebinden bir sarıma sigara çıkardı.

“Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına...” diye duaya başladım.

“Amin,” diyen Coop sigarayı yaktı, biraz gülüştük.

O sigarasını içerken sessizce ayakta durduk.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Peki nasılsın bakalım?” dedi dumanı dışarı verdikten sonra.

“Şey... iyiyim.”

“Bir nefes ister misin?” diye sordu, sigarayı bana uzattırken.

“Hayır!”

“Tamam, iyi. Bilemiyorum, belki biraz rahatlamışsındır dedim, bilemiyorum...” dedi Coop, karnından gülerek. Başkalarının şakasının komik olduğunu düşünmediğini bildiğinde hep böyle güler.

“Rahatlamak için ota ihtiyacım yok,” dedim ona bir kamu spotu gibi ama içtenlikle.

“Sammie McCoy rahatlamak için ne yapıyor peki?” diye sordu.

“*The West Wing* izliyorum. Odamı temizliyorum. Bazen de...”

“Neden ağlıyordun?” diye sözümü kesti.

“Öncelikle, sözümü kesme. Bunu yapmaman gerektiğini herkesten çok senin bilmen lazım.”

“Bu da ne demek oluyor...” diye söze başladı ama sonra kendini tuttu ve çenesini kapadı.

“Soruna gelince, ağlıyordum çünkü...” Onu bugün okulda, koridorun ucunda, ikinci sınıftan kızların yaptığı insan piramidinin altında gördüğümü anımsadım. “Bilmek istemezsin.”

“Evet, istiyorum.”

“Tamam...” Yüzünü okumaya çalıştım. “Ama sana anlatamam.”

“Neden?”

“Çünkü sana göre regl olduğum için falan sıkındır canım.”

Burnundan nefes vererek güldü. Spot ışığında bile yüzünün kızardığını gördüm.

Bu yüzden arkadaş edinmekte zorlanıyorum. Havadan sudan sohbet etmek zorunda kalınca duvarları yumruklayasım geliyor. Konuştuğum zaman dolu dolu konuşmak, işe yarar bir şeyler söylemek istiyorum. Aradan dört yıl geçmişken Coop neden ağladığımı gerçekten bilmek ister mi yoksa havadan sudan sohbet etmeyi mi tercih eder, bilmiyorum. Ama bugün havadan sudan konuşmakla yetinemem. Bugün olmaz.

“Saçmaladım, pardon.”

“Kadınlarla aynı evde yaşıyorum. Reglin ne olduğunu biliyorum.”

“Regl olduğum falan yok.”

“Bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Değilim, evet.”

“Ama sordum yine de.”

“Neden?”

“Çünkü bir şeyler oluyor.”

“Nereden biliyorsun?”

Coop omuz silkip gülümsedi.

Belki de uzun bir ayın sırasında bu kilisede çişimi altıma kaçırdığımı gördüğü için biliyordu. Belki de Water Country’den dönerken bir keresinde ben onun altına kaçırdığını gördüğüm için biliyordu.

Belki de doktorun muayenehanesinden geldiğim için biliyordu. Muayene sırasında doktor vücudumun her yanına elini öyle çok bastırmıştı ki soğuk nikah yüzüğünün teni-

me değdiğini bile hissetmişim. Ona evet, orası da acıyor, orası da, orası da, demek zorunda kalmıştım. Dr. Clarkington boynuma, omurgama, popoma, memelerime, göbeğime, kalça kemiklerim arasındaki yumuşak bölgeye dokunmuş, her bir bölgenin nasıl eriyeceğini, çözüleceğini veya açıkta bırakılmış oyun hamuru gibi sertleşeceğini anlatmıştı ve bedenimin değiştiğini şimdiden görebiliyordu.

“Oturalım,” dedim. “Oturabilir miyiz?”

“Elbette oturabiliriz.”

Oturduk, sırtlarımızı bankların ortasındaki büyük haça yasladık.

Ona bugün olanları anlattım.

Ona iki ay önce, gözlerimi çevirip yukarı bakamadığımı fark ettiğimde olanları da anlattım. Migren başlangıcı olduğunu sanıp doktora gitmişim. Coop’a altı hafta süren tıbbi testleri, Mayo Clinic ta Minnesota’da olduğu için donmuş asfalt üzerinde beklerken Avrupa Tarihi dersi notlarımı okuduğumu, Maddie’ye büyük teyzem öldüğü için münazara çalışma saatini kaçıracığımı söylediğimi, çünkü bu yalanın gerçeğe çok benzediğini anlattım: Büyük teyzem gerçekten de ölmüştü ve benim hastalığımдан onda da vardı. Maddie’ye durumumu anlatamazdım çünkü öleceğimi düşünürse konsantrasyonu bozulurdu ve iyi iş çıkarmadığımda bile beni övmeye başlardı oysa ben münazara konusunda onun fikirlerine çok güveniyorum. Coop’a, Harrison’ın kili-seye kabul törenini izlemenin bütün bu anıları canlandırdığını, geleceği merak etmeme ve ondan korkmama neden olduğunu, geleceğin kısıtlı olsa da olanaksız görünmediğini ve şimdi istediğim her şeyi yapmayı, hem de hemen yapmayı eskisinden de çok istediğimi anlattım.

Konuşmam bittiğinde Coop'un gözleri kıpkırmızı olmuştu. Açıklayayım: gözlerinin duygusallaştığı için değil, ot içmekten kızardığına kuşku yok.

"Kahretsin be," dedi. Hakkını teslim etmem gerek; sözümü bir kere bile kesmedi.

"İşte böyle," dedim. Az önce kusmuş gibi hissediyordum kendimi. Terliyor olabilirdim. Ama içim boştu, sakindim.

Coop bir an başını sallayarak ne söyleyeceğini düşündü. "Sammy, çok üzuldüm," dedi.

Yere bakıyordu. Cebinde telefonu titreşti, onu eline aldı. Ekranda "Seksi Katie" yazdığını gördüm. Coop telefonu açmadı. Ama artık nasıl insanlar olduğumuzu hatırlamama yetti bu. Ben orada olmasam gelen telefonu açardı mutlaka. Ot içmek istemiş olmasa şu anda burada duruyor olmazdık. Onun gecesi böyle olmamalıydı, benimki de. Bu tuhaf Upper Valley boşluğunda geçici olarak birbirine çarpan uzay taşlarıydık ama yörüngelerimiz hâlâ ayrıydı. Arkadaş değildik.

"Sorun değil." O anda gitmesini istedim. Coop'un ona anlattığım her şeyi alıp gitmesini ve bir daha bu konuda konuşmamayı istedim. Seksi Katie, Coop'u yeniden aradı.

Cebini işaret ettim. "Açabilirsin."

"Tamam," dedi ekran kilidini açarken. "Hemen dönerim," dedi ve esrarlı sigarasının dibini havaya attı. On-
dan kaçmak için zıplamak zorunda kaldım.

"Affedersin!" dedi kulağında telefonla geri dönerek. Sigaradan kalanı Adidas'ının burnuyla ezdi.

O, Seksi Katie'yle konuşurken, ben de ayinin sonunu görmek için kiliseye döndüm. Dışarı çıktığımızda Cooper gitmişti. Onu görmek güzeldi yine de. Eski dostum Coop.

Ah, kahretsin. Umarım hastalık hakkında ona anlattıklarımı başkalarına anlatmaya kalkmaz.

Yapmayacaktır.

Ama belki...

Yok, yapmaz.

CUMA GECESİ ROSS NERVIG'İN PARTİSİNE KATILMAK İÇİN OLUMLAYICI İDDİA: MÜNAZARA HAZIRLIĞI KİSVESİ ALTINDA YENİYETMELERİN SOSYAL ALIŞKANLIKLARINI İNCELEMEK

İyi akşamlar, Gelecekteki Sam. Bugünkü münazara konumuz Sammie'nin 29 Nisan Cuma günü Ross Nervig'in evindeki partiye katılacak olması. Konumuzu şöyle özetleyebiliriz: Bir parti, ergenlerin ebeveynlerin olmadığı ama alkolün bulunduğu bir ev toplanmasına denir. "Sammie" daha önce hiçbir partiye gitmemiş, on sekiz yaşında bir kız. "Ross Nervig" ise az önce tarif ettiğimiz türde partileri sık sık veren eski bir Hanover öğrencisi. Biz, olumlayıcı takım olarak bu beyanın doğruluğuna inanıyor ve Sammie'nin ilk partisine gideceğini iddia ediyoruz.

İlk ve tek konuşmacı olarak, söz konusu partiye katılmanın profesyonel açıdan faydalarını, Sammie'nin annesiyle babasının onun partiye gitmesine izin verme olasılığını ve Stuart Shah'ın söz konusu partide bulunma olasılığını ele alacağım.

İlk olarak, Sammie'nin partiye katılmasının hangi koşullarda talep edildiğini ve Sammie'nin bu talebi ye-

rine getirmesinin profesyonel amaçlarına nasıl hizmet edeceğini anlatacağım. Sammie, iki hafta sonraki Ulusal Münazara Turnuvası'nı kazanmayı hedefliyor. Münazara alıştırmaları sırasında, Maddie Sinclair çok çalıştıklarını ve ödül olarak bu partiye gitmeleri gerektiğini söyledi.

“Maddie Sinclair”ın Sammie’nin üç yıldır münazara partneri olduğunu, Ross Nervig’in evindeki partilere düzenli olarak gittiğini, bir de Emory Üniversitesi’nin gelecekteki öğrencileri arasında olduğunu belirteceğim. Maddie’yi her okul tiyatro oyununda, LGBT Birliği toplantılarına başkanlık ederken, tiyatrosever ve filmsever öğrencilerin merkezinde bulabilirsiniz. (Bir keresinde bana şu eski Peter Pan filmi *Kanca*’daki Rufio’ya benzediğini, arkadaşlarının da Kayıp Çocuklar olduğunu söylemişti. Kayıtlara geçsin: Google’dan Rufio’yu araştırdım ve şu anda parlak kırmızı Mohawk modeli olan saçının Rufio’nunkine epey benzediğini fark ettim.)

Bugün, Maddie ile Sammie, Ulusal Münazara Turnuvası için aldıkları pantolon ceket takımlarını, vatandaşlık dersinin yanındaki tuvalette denediler. Şimdi aralarında geçen konuşmaları, tezimi doğrulamak için sizlere sözcüğü sözcüğüne sunuyorum:

Maddie: Bu pantolonun içinde kendi popom bile bana çekici geliyor.

Ben: İnsanların “kum saati gibi görünmek” derken neyi kastettiğini sonunda anladım.

Maddie: Çok doğru! İyi görünüyorsun, Sammie.

Ben: Senden söz ediyordum. Ben daha çok bir kutuya benzedim.

Maddie: Neyse.

Ben: Doğrulayıcı mukabil delillerin bir harika. Alex sürekli hapsiracakmış gibi yapıyordu ama aslında zaman kazanmaya çalışıyordu.

Maddie: Değil mi ya? (*Sammie'ye dönerek*) Sen de kapı gibi sağlamsın. Hazırız.

Ben: Hazır değiliz...

Maddie: Bu aşamada ne kadar hazır olabilirsek o kadar hazırız. Cuma günü çalışmayı iptal edelim bence...

Ben (*ihhtiyatla*): Maddie...

Maddie: Tamam tamam.

Ben: Sen iyisin ama ben...

Maddie: Hayır, sorun değil.

Ben: Neden? Bir yere mi gitmen lazım?

Maddie: Ross Nervig parti veriyor, ben de biraz eğlenmek istiyorum.

Ben: Harika. Git. Ben de yarın başka şeylere çalışırım.

Maddie: Gelmek ister misin?

Ben: Hayır.

Maddie: Haydi ama.

Ben: Hayır, teşekkürler.

Maddie (*bana bakıp gözlerini kısar ve öne sürecektir bir sav düşünüyor*): Arkadaşlık bağlarımızı geliştirmemiz lazım.

Ben: Arkadaşız zaten.

Maddie: Okulda, vatandaşlık dersi sınıfının bitişigindeki tuvaletteyiz. Daha az kurumsal bir yerde vakit geçirmeliyiz. Birbirimizin *seviyesinde* olmamız lazım. Birbirimizin *ritmini* hissetmemiz lazım.

Ben: ...

Maddie: Katılıyor musun?

Ben: Katılmıyorum diyemem ama annemle babam beni asla bırakmaz.

Maddie: Ya izin verirlerse?

Ben: Vermezler.

Maddie: Koşulları boş ver, arzuna odaklan.

Ben: İlham veren bir poster gibi konuştun.

Maddie: Gördün mü? Bu işte! Çılgınsın. Gizliden gizliye çok eğlenclisin.

Ben: Gizliden gizliye değil, açıkça eğlenceliyim.

Maddie: Kendilerini “eğlenceli” diye nitelendiren insanlar eğlencleri değildir.

Ben: Doğru değil bu.

İkimiz de söylenin doğru olduğunu düşünürken kısa bir sessizlik oluyor.

Maddie: İçki içtiğini görmek istiyorum! Belki bana inanmayacaksın ama zeki insanlar partilerde en eğlencleri tiplerdir.

Ben: Kanıtla bunu.

Maddie: Hayır! Neden, biliyor musun? (*omuzlarından toz silkeler gibi yaparak*) Seninle birlikte biraz rahatlamak istiyorum sadece. İkimiz de *rahatlayalım* ki senin yanında sürekli en özenli halimle takılmak zorunda kalmayayım. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?

Ben: Sanırım. Seni strese mi sokuyorum?

Maddie (*duraksıyor*): Belki biraz. Hep gerginsin.

Ben: Bu benim sorunum değil.

Maddie: Senden nefret edip münazara takımından ayrılmak istersem senin sorunun olur ama.

Ben: Haklısın.

Maddie: Ayrıca, anneme seninle olduğumu söyleyip geceyi biraz uzatabilirim.

Ben: Ona Stacia'da kaldığını söylesene!

Takımı çıkarmak için kabinlerden birine giriyorum.

Maddie (*dışarıdan*): Anneme Stacia'da kaldığımı söyleyemem biliyorsun, bana asla inanmaz. Stacia küçük bir fare kulübesinde yaşayan küçük bir farecik. Annesi ve babasına bile eşcinsel olduğunu söylememiştir eminim.

Ben: Ah.

Maddie: Partiye gitmek zorunda bile değilsin. Yalnızca bir teklifti.

Kabinden çıkıyorum. Maddie daha önce benden böyle bir iyilik istemedi hiç. Merak ediyorum, ayrıca onun benden nefret etmesini veya yanımda stresli hissetmesini istemiyorum. (Not: Sosyalleşmek bu etkiyi artırmaz umarım.)

Ben: Tamam, gidelim.

Maddie: EVET.

Maddie önce kendi poposuna bir şaplak atıyor, sonra da benimkine.

SAHNENİN SONU

Kanıtlarla ortaya konulduğu üzere, Maddie, Ortaklıklarını güçlendirmek ve daha iyi konuşmacılar haline gelmelerini sağlamak için Sammie'nin de kendisiyle birlikte partiye gitmesini istiyor. Sammie'nin buna razı olması onu daha etkin bir konuşmacı haline getirecek ve böylece ulusal turnuvayı kazanmaya bir adım daha yaklaşmış olacak, dolayısıyla Ross Nervig'in partisine gidecek.

İkinci iddiam da şu: Sammie'nin annesiyle babası partiye gitmesine izin verecek çünkü Maddie hem ilk-

yardım biliyor hem de onun münazara takımı arkadaşı. Sammie'nin tıbbi durumu yüzünden, annesiyle babasından iznini alıp bir yerlere gitmeden önce durumunu ve kendi ölümünü engellemek için yapabileceklerini düşünmesi gerekiyor (teşekkürler, Dr. Clarkington!).

Sammie, annesiyle babasına bir münazara partisine gittiğini de söyleyebilir. Geleneksel olarak münazara partilerinde Alex Conway'nin evinin bodrum katında kök birası içilir ve Trivia Pursuit oynanır. Yani "alkollü ve ebeveynsiz" partilere göre daha az tehlike ve ölüm içerir bunlar. Ancak Sammie, Ross Nervig'in partisine Maddie'yle birlikte gittiği için bir münazara partisine gidiyor sayılır ve yalan söylemiş olmaz.

İlkyardım bilen birinin yanında olacağı için ve "sakın bir münazara partisine" katılacağı için Sammie annesiyle babasının iznini almayı başaracaktır, dolayısıyla Sammie, Ross Nervig'in partisine gidecektir.

Üçüncü ve son savım, Maddie'nin birkaç dakika önce gönderdiği mesajın ekran görüntüsü:

Maddie Sinclair: Veeeeeeee

Maddie Sinclair: Bil bakalım ne duydum?

Maddie Sinclair: Eski aşkın da partiye gelecekmış

Ben: Kim?

Maddie Sinclair: Stuart Shah

Dolayısıyla, Sammie, 29 Nisan Cuma günü Ross Nervig'in partisine gidecek.

BEKLENMEDİK PARTİ

İşte bu yüzden pişmanım:

Stuart Shah hep birlikte partiye gitmeden önce bura-ya, Maddie'nin evine, bu odaya gelecek. Maddie, bu küçük bombayı patlatmak için annesinin arabasıyla evin önün-den uzaklaşmasını bekledi.

Stuart'ın bir arkadaşının arkadaş olduğunu söyledi Maddie.

Stuart'ın Hamlet'i oynadığı oyunda Dale de Rosen-crantz'i oynamış, bu dönemde çok iyi arkadaş olmuşlar.

Dale de Maddie'nin yakın arkadaşı.

Dale ve Stuart buraya geliyorlar.

Midem çamaşır makinesine döndü.

Akşamüstü kardeşlerimi okuldan aldık ve babamın ağaç budamayı bitirip eve dönmesini bekledik. Ben hızla spagetti hazırlarken Maddie bahçede kız kardeşlerimle oynadı.

Bette çevresinde dört dönüyor, ona haykırarak soru-lar soruyor, Maddie de elindeki frizbiyi Davy'ye ve/veya Puppy'ye atarken onun gibi bağırarak sorularına cevap veriyordu.

Sonra sıra ilkyardım meselesine geldi. Maddie hasta olduğumu hâlâ bilmiyordu. Turnuvayla başa çıkamayacağı mı düşünmesi riskini alamayacağım için hastalığımı ondan gizliyordum.

James Bond'a layık numaralar çevirdim. Maddie dışarıdayken ondan sakız istedim. Çantasını işaret etti ve sakızı bulmamı söyledi. Sakız yerine cüzdanından Kızıl Haç ilkyardım kimliğini aldım ve kotumun cebine attım. Spagetti kaynarken ailemizin dizüstü bilgisayarının başına geçip kartı taradım, bastım ve yerine koydum.

Babam eve geldi. Peşinden annemle babamın yatak odasına gittim, ona planlarımızı anlattım ve taradığım sertifikayı gösterdim.

Ne yaptığını biliyormuş gibi özenle kartı inceledi. Hatta gözlüğünü takıp taranmış kartı faturaları koydukları masaya götürdü ve ışığın altına tuttu. Çok sevimli, baba, dedim içimden.

Annemin cep telefonuna bir mesaj bıraktıktan sonra buraya, Maddie'nin Hanover'daki evine geldik. Maddie'nin annesi Pat'e, evet, bu gece beraber takılacağız ve yatma saatinde eve dönmemiş olacak, dedim.

Maddie annesinin arkasında, benim görüş alanımda duruyor, sessizce başparmaklarını havaya kaldırıyordu. Kendimi havalı ve isyankâr hissettim. Pat ikimizi de yanaklarımızdan öpüp kitap kulübündeki arkadaşlarıyla akşam yemeği yemek için dışarı çıktı.

Yüzüklerin Efendisi'ndeki elfler diyarı Lothlórien'in Maddie'nin odası gibi koktuğunu hayal ediyorum. Yanan odun, lavanta ve toprak gibi. Her köşede yapraklı bitkiler, penceresinin önünde, masasının ve komodininin üs-

tünde küçük cam teraryumlar içinde sıra sıra kaktüsler var. Teybinin hoparlörleri duvarın neredeyse üçte birini kaplıyor. Bangır bangır müzik çalıyor. Üzerinde iç çamaşırı, atleti, saçında havlusu ve çıplak ayaklarıyla banyo ile odası arasında mekik dokuyor.

Planımız önce evde bir şeyler içmek ve Pat saat onda eve dönmeden önce partiye gitmekti. Plan bundan ibaretti. Stuart planın parçası değildi. Partide onu uzaktan seyredecektim ve beni görüp el sallaması bana yetecek de artacaktı. Ama şimdi onunla aynı odada olmam gerekiyor. Aynı odadaki dört kişiden biri olacağım. Beni fark etmesini umamam çünkü fark etmek zorunda ve ben de fark ettiğinin farkında olduğumu göstermeye mecburum. Onu ilk gördüğüm andan beri ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmam gerekecek. Belki de beni gerçekten istemesini isteyip istemediğimin farkına varacağım; yoksa onu fırsatını bulsam öpeceğim zeki insanlar listesine mi eklemek istiyorum, işte bunu bileceğim.

Bir keresinde, ilk öyküsünün edebiyat dergisinde yayımlanmasından kısa süre sonra, Bayan Cigler’la bir ödev konusunda konuşmak için dersten sonra sınıfta kalmıştım ve sonraki ders başlamadan önce Stuart sınıfa gelmişti. Sırasına oturup bir kâğıda bir şeyler karalamaya başlamıştı, bir yandan açıp sıranın üstüne koyduğu romana bakıp duruyordu. Ödevini son dakikada yapıyordu.

Ona basit bir şey söyleyebilirdim. *Merhaba*, mesela. Veya, *tebrikler*. Ama bunun yerine yüksek sesle Bayan Cigler’la konuştum: “Teşekkürler, Bayan Cigler. Bu pasajı bu açıdan düşünmemiştim daha önce.”

Herhalde başını kaldırıp *hangi pasajı*, demesini umuyordum.

Ben de ona hangisi olduğunu söyleyecektim ve o da *geleneksel olmayan bir güzelliğin var*, diyecekti. *Bir ara bu konuyu konuşalım.*

Güzel olduğumu düşünmesinden önce zeki olduğumu düşünmesini istiyordum çünkü kimsenin güzel olduğumu düşünmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden sesimi giderek yükselterek Bayan Cigler'a kitaptan söz ettim. En sonunda, "Dersim başlamak üzere," demek zorunda kaldı ve Stuart ödevinden başını kaldırıp benden yana bakmadı bile.

Stuart'la konuşmaya hazır olma derecem buydu işte. Onunla aynı odadayken başkalarıyla yüksek sesle konuşma seviyesindeydim henüz. Aman Tanrım.

ÖLÜM İTKİSİ

Banyoda işi biten Maddie ıslak saçlarıyla, elinde bir şişe cinle çıkageldi.

“Saçların şimdi ne renk?” diye sordum

“Biraz daha koyu bir kırmızı,” dedi. “Daha az Ariel, daha fazla *Loud* albümü dönemi Rihanna.”

Kıvırcık saçlarımı atkuyruğu yaptım ve aynaya baktım. “Çalan ne? Rihanna değil.”

Maddie güldü. “Hayır, değil.” Saçlarını havluyla kuruladı, havluyu kenara attı. “Knife.”

Saçlarımı bu kez atkuyruğu yaptım. “Ne zaman burada olurlar?”

Ellerine saç jölesi sürdü. “Bilmiyorum. Belki bir saat içinde.”

“Arabayı kim kullanacak?”

Maddie saçlarını dikti. “Dale içki içmiyor, benim arabamı kullanabilir.”

Yolun kenarında yürüyen Stuart’ın görüntüsü geldi gözlerimin önüne. Gömleğimin düğmelerinden birini daha açtım. Stuart’ın yanına oturmanın düşüncesi, baca-

ğının bacağıma değmesinin hayali bile felç geçirmiş gibi hissetmeme neden olmaya yeterliydi. Düğmemi yeniden kapadım.

“Sammie.” Maddie’ye baktım. “Rahatla,” dedi.

“Birini rahatlatmanın en işe yaramaz yolu.”

“Dışlerini gıcırdatıyorsun.”

“Konsantre olurken yaparım bunu!” dedim ona. Doğruydu da. “Elimizdeki göreve konsantre olmamı istemiyor musun?”

“Ne diyeceğim biliyor musun?” Komodinin çekmecelelerinden birini açtı, bir deste kâğıt çıkardı. “Bir oyun oynayalım.”

Biraz gevşedim. Oyun, kazanmak demektir. Kazanmayı severdim. “Ne oyunu?”

Maddie desteyi önüme, yere koydu, cin şişesini bana uzattı. “Adı: Gevşe Ulan Biraz.”

“Nasıl oynanıyor?”

Maddie işaret etti. “Desteden bir kart çek.”

“Kupa kraliçesi.”

“Bir yudum içki iç.”

Dediğini yaptım. “Şimdi?”

“Yeniden iç.”

“Bu kadar mı?”

“Oyunumuz bu.”

“Ama bu bir...”

Ellerini havaya kaldırdı. “Oyun hakkında konuşmak oyunun amacına aykırı.”

Maddie, sözümü kesmesine izin vereceğim tek insan. Nedenini bilmiyorum. Onu dinlemeyi hep sevmişimdir. Bu kez gözlerimi devirdim ve içkiden bir yudum daha içtim.

“Stacia geliyor mu?” diye sordum.

Maddie karın kaslarını kasıp aynadan kendini seyretti. “Gelse iyi olur.”

Stacia, Maddie’nin “şeyi.” Maddie ona kız arkadaşım demekten hoşlanmadığını söyledi, çünkü monogamiye inanmıyormuş ama bence bunun bir nedeni de Stacia’nın yalnızca kızlardan hoşlandığından emin olmaması. Stacia minik bir kız, kırmızı dudakları, kocaman gözleri ve genizden gelen bir sesi var. Bütün tiyatro oyunlarının dekorlarını hazırlar, hemen herkes ona âşık olmuştur. Bir öğretmen bile bu yüzden işinden oldu.

Maddie, yalnızca Maddie olduğu için Stacia’nın ilgisi-ne karşılık verdiği tek kişi.

Spor sutyeninin üstüne kolsuz siyah bir tişört giymişti. Yanında durdum. Üzerimde babamın eski gömleği, siyah tayt, Keds ayakkabılarım vardı. Solgun dudaklarıma, şişman bacaklarıma, popoma, gömleğin altında belli bile olmayan belime baktım. “Keşke geleneksel olarak çekici kabul edilen türde vücut hatlarımlı olsaydı.”

“Kime göre çekici?”

“Şeye göre...” Güldüm. Benden kaynak göstermemi istiyordu.

Maddie yerdeki desteden bir kart daha çekti. “Karo üçlüsü! Fark etmez.” Kartı bir yana attı, bir yudum içki içti. İkimiz de güldük. Ona hakkını teslim etmem gerekiyordu – Biraz Gevşe Ulan oyunu adını hak ediyordu.

“Diğer yandan,” diye söze başladım. Hâlâ ona gösterebileceğim kaynakları düşünüyordum. Maddie’nin geleneksel olmayan çekiciliği söylediklerimle uyumsuzdu. Yine de denedim. “...insanlardan ilgi görenlerin ortalama

görüntüsünü kanıt kabul edebiliriz. Hanover’da bir anket yapabilir...”

“İstersen bütün gün kendin hakkındaki olumsuz düşüncelerini say, istersen hepsine sahip çık ve keyfine bak; karar senin.”

“Sana göre söylemesi kolay,” dedim.

“Ne dedin?”

“Sana göre kolay dedim. Bir porselen mağazasına giren boğa kadar özgüvenlisin.” Maddie kaşlarını çatı. “Koordinasyonu çok çok iyi bir boğa tabii.”

Kıkırdadı, şişeden bir yudum daha aldı, bana uzattı. “Maça ası.”

“Harika!” dedi Maddie, omuz silkerek. Kartı odanın diğer ucuna attım. Devam etti. “Beni özgüvenli sanmanın nedeni, beni genellikle özgüven gerektiren anlarda görmeyebilir mi acaba?”

Haklıydı. Münazara çalışmaları. Münazaralar. Okul oyunları. Genel olarak lise. “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim ve şişeyi kafama diktim. Boğazımı yakarak aşağı indi.

Ben içerken, Maddie eyeliner sürmek için aynaya dönmüştü. “Benim için de her şey tonlarca cesaret gerektiriyor, biliyorsun değil mi?” dedi.

“Elbette.”

On dört yaşında başını kazıymıştı. Onunla tanıştığımda ona *dyke* diyen maço bir çocuğu yumrukladığı için okuldan uzaklaştırılmıştı ve annesi okul dışı aktivitelerini çeşitlendirmesini istediğinden münazara takımına üye olmuştu, tiyatroya yeteneği yoktu. Ah! Sonunda yumrukladığı çocukla arkadaş olmuş ve onu LGBT Derneği’ne

katılıp davaya destek olmaya ikna etmişti. Okulumuzda en az iki kızla çıkmış, Dartmouth'lu bir kız arkadaşı da olmuştu.

Desteyi eline alan Maddie bir kart çekti, şişeyi başına dikti ve desteyi bana uzattı. "Sen de dış güçlerle savaş halindesin. Bu yüzden cesur olmaya bak."

"Sinek dokuzlu. Bilemiyorum, Maddie, bence durum farklı." Şişeden bir yudum aldım, desteyi de şişeyi de ona uzattım.

"Evet, şey, birbirinden biraz *farklı* güçlerle karşı karşıyayız, doğru. Eşcinsel değilsin. Ama sana şunu söyleyeyim Sam, kendine boşu boşuna eziyet ediyorsun."

Kendime *boşu boşuna* eziyet etmiyordum. Çantamdaki ağrıkesiciyi düşündüm, içki içeceğimi bildiğim için ilaç almamıştım. Maddie arkasını dönünce uyuşan ellerimi sallayıp rahatlatmayı düşünüyordum.

"Ama..."

Ayağa kalktı. "Seninle daha fazla tartışmayacağım. Dale, Stuart ve Stacia gelmek üzereler. Gitmek istiyorsan eve yalnız başına dönmen gerekecek."

Maddie müzik setinin başına gitti, bir yudum içki içti, dans etmeye başladı. Dizlerini kırıyor, kalçasını kıvrıyor, başındaki Mohawk saçını sallıyordu. Sanki orada değildim. Beynim kaynamaya başladı. Bu tür durumlardan kaçınmamın bir nedeni vardı; hata yapıp her şeyi elime yüzüme bulaştırmam mümkündü. Verilecek doğru cevaplar yalnızca şu aptal romantik gençlik filmlerinde olurdu, ilişki denen şeyin nasıl ilerleyeceği bilinmezdi ve bedenimin dışında olan hiçbir şey üzerinde kontrolüm yoktu.

Aslında bedenim üzerinde bile kontrolüm yoktu. Bedenim benden nefret ediyordu.

Maddie müziğin sesini sonuna kadar açmıştı. Ağzımda çam ağacı tadı vardı sanki.

Freud'un Ölüm İtkisi teorisini düşündüm; organizmaların hayat gücüne bilerek karşı çıkabileceğini –evrimin geriye doğru işleyebileceği düşüncesi– ve sevmek ve yaşamak yerine insanların kendilerini yok etmek isteyebileceğini söylüyordu. Ama ben ölümün insanların hayatına başka şekillerde girdiğini biliyorum.

Biliyorum bunlar karanlık konular Gelecekteki Sam, ama ölüm hakkında düşünmenin özgürleştirici bir yanı var. Maddie'nin odasında o anda öleceğimi düşünmedim, ölme isteğim yoktu ama ölüme yaklaştığınızı fark ettiğinizde –bu kadar gerçek olduğunda– ondan korkmak, hatta insanlar, partiler ve Stuart Shah gibi daha küçük şeylerden korkmak aptalcaydı.

Daha büyük, daha önemli bir rakibim vardı ne de olsa.

“Tamam,” dedim. Maddie dans ederek döndü ve bana baktı. Şişeyi ondan aldım, bir yudum cin içtim, üstüne de bir alka seltzer. “Bu işi yapıyorum. Başka ne diyeceğim biliyor musun?”

Havayı yumruklayan Maddie, “Ne?” dedi.

Ayağa kalktım. “Ulusal turnuvayı da kazanacağız.”

“Evet! Evet öyle!”

Onunla birlikte sağa sola gidip gelmeye başladım, dans etmeyi ancak bu kadar biliyordum.

Sonra bir anda, Maddie'yi sevdiğimi fark ettim, Gelecekteki Sammie. Daha önce yalnızca kardeşlerime, ebeveynlerime, güvendiğim insanlara karşı duyduğum türde

bir sevgiydi. Eve yalnız başıma dönmeyecektim. Ona yük de olmayacaktım. Maddie'nin dediği gibi, birbirimize ihtiyacımız vardı.

Yerdeki desteyi alıp havaya attım. "Kazandım mı?"

Maddie gülümsedi. Çarpıcı saçlarının altında, kahverengi gözleri aydınlandı. "Herkes kazandı!"

ROY, ROY, ROY

Birkaç şarkı sonra, kendimi ısınmış, keyifli ve biraz da olsa güzel hissetmeye başladığım sırada gülüşerek merdivenlerden yukarı çıktıklarını duydum. Gömleğimin en üst düğmesini açtım. Kapı aralandı, tulumu içinde solgun bir periye benzeyen Stacia, onun ellerini tutarak önden giden, kuru ve kıpkırmızı saçlarıyla Maddie, yüzündeki çiller sanki parlayan, vintage gömleğini pantolonuna sokmuş Dale ve en son da Stuart içeri girdi.

Her zamanki gibi siyah giyinmemişti. Üzerinde gri kot pantolon, gri bir sweatshirt vardı. Teni hatırladığımdan daha koyu renkliydi, koyu kahve tonundaydı ve kısa kesimli, eski moda siyah saçları aynıydı.

“Hey!” dedi hemen.

“Hey!” dedim. Taklit diye düşündüğümü anımsıyorum. Herkesin söylediklerini taklit et, idare edersin işte.

“Merhaba Sammie,” dedi Stacia fısıltıyı andıran sesiyle. Maddie’nin halısına oturdu.

“Samantha,” dedi Dale robotumsu sesi ve hafif İngiliz aksanıyla. “Samantha McCoy, Hanover Lisesi’nin hükümdarı.”

“Hükümdar mı? Nasıl yani?” Kulağa daha hoş gelsin

diye söylediklerimin sonuna ha ha da ekledim.

“Veda konuşması yapacaksın ya!”

Maddie gülümseyerek bana baktı, “Stu, Sammie’yi tanıyor musun?” dedi.

“Aslında tanıyoruz diyemem,” dedi Stacia’nın yanına oturup bana elini uzatan Stuart. “Seni hatırlıyorum ama resmi olarak tanıştırılmadık sanırım.”

Seni hatırlıyorum, demişti. Elini sıktım. Sıradan bir insan eliydi ama yanıyormuş gibi geldi bana.

“Doğru,” dedim. Elimini geri çektiğimde adeta zonkluyordu.

Hâlâ bana bakıyordu. Maddie ile Stacia şişeyi birbirilerine verdiler. Dale müziği değiştirmeye gitti.

“Evet,” dedi, “ben son sınıftayken Bayan Cigler’in sınıfındaydın. *Huck Finn* hakkındaki makalenin bütün sınıfa okumuştun. Şu ikinci sınıf öğrencisine bakın da biraz daha fazla çalışın,” der gibiydi.

“Ya,” dedim, başımı salladım. Bayan Cigler’in makalesini okumak için izin istediğini hatırlıyorum ama diğer ikinci sınıfa okuyacağını sanmıştım. Benim yazdıklarımı beğendiğini düşününce bile tüylerim ürperiyordu. Ona yazılarının nasıl gittiğini, Hanover’a dönmenin nasıl bir his olduğunu sormak istiyordum ama ben konuşmaya başlayana kadar Maddie şişeyi uzatmıştı bile.

Stacia müzikle birlikte sallanmaya başladı, sarkık küpeleri şıngırdıyordu. Maddie onu hafifçe çimdikledi.

“Ay!” diyen Stacia güldü. Maddie’nin Mohawk’ının dikenlerinden birine işaret ve baş parmağıyla bir fiske attı. Maddie kaşlarını kaldırıp bana baktı. Göğsümde kavuştuğum kollarımı çözdüm.

Stuart, Maddie'nin odasına bakındı. "Ne çalıyor?" diye sordu Maddie'ye.

"The Knife," dedim, başkasının konuşmasına fırsat vermeden.

Stuart hafifçe gülümseyip başını salladı. Kalabalık saatlerde kasiyerlere hal hatır soran yaşlı teyzelere kasiyerler de böyle gülümserdi. *Bırak işimi yapayım*, tarzı bir gülümseme. Bakışları yeniden bana dönünce, bu fırsatı kaçırmadım.

"New York'ta mı yaşıyorsun?" dedim.

"Evet. Çok seviyorum. Belki de biraz fazla seviyorum."

"Ben de," dedim. "Yani, ben de gelecek yıl New York'a geleceğim."

"Öyle mi?"

"NYU'ya."

Kaşlarını kaldırdı. "Tebrikler."

Söyleyeceklerinin bittiğini anlayınca dayanamadım, soru sormak istedim. "New York'un neyini seviyorsun?"

Başını yana yatırdı. "Tanrım, nasıl bir soru bu. Herkesin sevdiği şeyler var; tarihi, gece hayatı falan. Sen galiba benim özellikle neyi sevdiğimi öğrenmek istiyorsun ama bunu çok uzun zamandır düşünmedim."

"Evet, öğrenmek istediğim tam da bu," dedim, şişeden bir yudum daha aldım. O da benim gibi gergindi. Belki o da havadan sudan konuşmayı sevmiyordu.

Tavana baktı, düşündü. Uzun boynu pürüzsüzdü. Sonunda cevabı avcunda tutuyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Her şeyin ve herkesin bir arada olmasını seviyorum. Q veya R metro hatlarının evlerin önünden geçişini seviyorum. Binaların üst kat pencerelerini yakından

görüyorsun ve birilerinin hayatına çok yakın hissediyorsun. Veya insanların metroda yanımda kavga etmesinden veya öpüşmesinden hoşlanıyorum. Galiba başkalarının hayatlarına yakın olmaktan hoşlanıyorum en çok.”

“Ama onlarla ilişki kurmak zorunda kalmadan,” dedim.

Güldü. “Aynen öyle.” Stuart’ı güldürünce kendimi bir şeyi tutup açmış gibi hissetmişim – bu tatmin edici hissi baloncuklu paket kâğıdı patlatırken veya sakız çiğneyip patlatırken deneyimlemişim.

O sırada Dale ayağa fırlayıp ellerini çırpı. “Haydi bakalım, son yudumlar, sizi alkolikler. Nerviglere gitmeye hazırım.”

Maddie’nin iki kapılı küçük Toyota’sında hayallerim gerçekleşti ve Stuart’la ben arka koltukta yan yana oturduk. Müziğin sesi sonuna kadar açık olduğu için konuşmadık. Bacaklarımız ancak virajlarda birbirine dokunuyordu. “Pardon,” deyip kolunu koltuğumun arkasına koydu.

“Sorun değil,” dedim, başımı çevirip pencereden dışarı bakarken onu yanımda hissetmenin tadını çıkardım.

Bu durumun keyfini elimden geldiğince çıkaracaktım. Bakışları dalgınlaşmıştı. Ama beni hatırlıyordu. Ona doğru soruları, flörtöz soruları sormayı becerememişim. Ama beni hatırlamıştı. Stuart’ın New York hakkında söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu; tren, ışıklar ve binalar arasında hapis kalmak, hikâyelerle dolu kocaman bir dünya.

Norwich’e giderken, Hanover’daki son trafik lambasında Dale müziğin sesini kısıp Maddie’ye nereden gideceğini sordu.

Stuart pencereden dışarı bakmak için eğildi ve “Peki nerede oturuyorsun?” dedi.

Çimenlikte bir ses duyan tavşan gibi kulak kesildim. Tehlike. Ama bu iyi türde bir tehlikeydi.

“Strafford,” dedim. Başımı çevirirsem onunkinden dayanamaz ölçüde yakın olacağını fark ettim.

“Ve?” dedi araba yavaşça yola çıkarken.

“Ve?” diye tekrarladım, karanlıkta yüzümdeki kocaman gülümsemeyi görmez umarım diye düşünerek.

“Strafford’un neyini seviyorsun?”

“Hah!” dedim hemen. “Sevdiğim pek bir şey yok doğrusu.”

“Bir tek şey bile mi?”

Bana da uzun zamandır böyle bir soru sorulmamıştı, herhalde. Bir süre düşündüm, bedenimde adrenalinin arttığını fark ettim, dağlardan gelen havayı içime çekmek için camı araladım. Havada çam ve duman kokusu vardı, yakınlarda biri bahçesinde yaprak yakıyordu anladığım kadarıyla. Koku çok hoşuma gidiyordu ama bundan daha fazlası vardı; koku bir şeyler anlatıyordu. Dağlar oluştuğundan beri böyle kokması, bu tazeliği olağanüstüydü. Bu hissettiklerimi yalnızca Stuart’a değil, kime olsa açıklamayı başaramazdım. Derin bir nefes aldım. “Bunu,” dedim ve geceyi işaret ettim.

“Hım,” diyen Stuart, gözlerini kapayıp arka camdan dolan rüzgârı içine çekti. Ne anlatmak istediğimi anladığını yüzündeki ifadeden anlıyordum, anlaşılacak sırtımın sevgiyle okşanması gibiydi. “Evet. Bu çok hoş,” dedi.

Ross Nervig’in evinin önünde durduğumuzda, ağaçları aşırıp evden gelen basların gürültüsünü duyabiliyorduk. Diğer arabaların arkasına park edip geri kalan yolu yürüdük. Dale bir sigara yaktı, Stacia ile Maddie kol kola girdiler. Evi gördük, veranda tırabzanına insanlar oturmuştu,

çimenlere de. Bizimkine benzeyen yeşil eğimin tepesindeki kocaman Kolonyal evin yan kapısından içeri girenler ve dışarı çıkanlar vardı. Eğimi benzese de bahçe bizimkinden on kat büyüktü. Ve tanımadığım insanlarla doluydu.

Yeniden endişelenmeye başladım, nefes egzersizlerini denedim. “İşte başlıyoruz,” diye mırıldandım.

Yanımda duran Stuart beni duydu. “Partiler, değil mi ama?”

“Partiler,” dedim, sanki başımı iki yana sallamama yetecek sayıda partiye gitmiş ve partilerden bıkip usanmışım gibi bir tavırla.

Elini bir an için sırtıma koyunca şaşkınlıkla irkildim. “Merak etme, eğleneceğiz.”

Flört mü ediyordu? Flört etmek bu muydu? Yoksa sıradan bir insan gibi mi yaklaşıyordu bana? Bunları Maddie’ye sormaya can atıyordum ama şimdiden peşinden Stacia’yla birlikte bahçede koşuyordu. Bir arkadaşının sırtına atladı, çocuk şaşkınlıkla sırtında Maddie’yle arkasını dönerken güldü.

Efsanevi Ross Nervig bizi verandanın ortasında karşıladı. “Stu-ey, Stu-ey, Stu-ey,” diyordu. Kızıl sakallı, dev gibi bir çocuktü, elinde şu kırmızı parti bardaklarından vardı. “Şehir nasıl, pislik?”

Stuart onunla konuşmaya başladı. bir köşeden onları dinledim, Dale beni insanlarla tanıştıtırırken şöyle bir başımı sallamakla yetindim.

Konuştuklarından anladığım kadarıyla, Ross, son senesinde ragbi oynarken sakatlanana dek Hanover’da Stuart’la aynı sınıftaydı. Şimdi babasının inşaat işlerine yardım ediyor, Dartmouth hipsterları arasında popüler

olan drone tarzı müziğinin hayranları düzenli bir şekilde artıyordu. Hayatını Upper Valley’de geçirecekti.

Stuart’ın kısa öykülerini bitirmek için buraya geldiği ni öğrendim. Ailesi tatil için Hindistan’a gitmişti ve yaz boyunca onların Hanover’daki evinde kalacaktı.

“Görüştüğün biri var mı?” diye sordu Ross, Stuart’a. “O kılıklı bacaklı tiyatro oyunu yazarıyla mı birliktesin hâlâ?”

Kulaklarım uzayıp verandanın diğer ucuna ulaşacaktı az kalsın.

“Biri yok aslında,” dedi.

Yok aslında demek *yok* demektir. Bir anlamda da evet demektir. Tabii ki vardı kız arkadaşı.

Kendime gelmeye çalıştım. Kalabalıkta gözlerimi dikip rahatsız edici bir şekilde bakabileceğim başka birilerini aradım. Yapmak istediğim şeyi yapmış, Maddie’nin meydan okumasına karşılık vermiştim. Onunla konuşmuştum.

Ama hâlâ kazanmış gibi hissetmiyordum.

Dale’in peşinden eve girdim, bir an dönüp Stuart’a baktım, göz göze geldik ama arkamı döndüm. *Ah neyse, ah neyse*, diye tekrarlayıp duruyordum kendi kendime. Duvarları ahşap panelli dev oturma odasında çevreme bakındım. Zayıf kızlar selfie çekiyordu, beysbol oyuncularları da kendi fotoğraflarını. İnsanlar partilerde böyle mi eğleniyordu artık? Partide olduklarını kanıtlamak için durup kendi fotoğraflarını mı çekiyorlardı? Dizüstü bilgisayarım sırt çantamdaydı, bir an Ross’a kablolu internet şifresini sormayı bile düşündüm.

Kitaplığın yanındaki koltuk boşaldı ama oturmama

fırsat kalmadan insan çığlıkları ve müzik gürültüsünü bastıran bir ses duydum. “SAMMIE MCCOY!”

Coop, sevgili eski dostum Coop elinde bardağıyla insanların arasından geçerek bana ulaşmaya çalışıyordu. Kirli sarı saçlarını tepesinde terli bir topuz şeklinde toplamıştı.

“SAMMIE MCCOY!” diye seslendi yeniden, şimdi herkes onun baktığı yöne, bana bakıyordu. “RÜYALARIMIN KADINI.”

İsa aşkına. “Merhaba desen yeterdi,” diye mırıldandım.

Daha küçük olduğumuz zamanları, annelerimiz evde sosis pişirdiğinde nasıl sevindiğini hatırladım. Masada ne zaman sosis olsa, Coop sandalyesinin üstüne çıkar, yumruklarını havada sallayarak piyangoyu kazanmış gibi “Sosis! Sosis! Sosis!” diye haykırırdı. Çabuk heyecanlanan bir çocuktuk.

Beni kucakladı. Konuşurken dili dolanıyordu. “Samantha Agatha McCoy’u bir partide göreceğime rüyamda görsem inanmazdım. Asla inanmazdım.”

“Ama işte buradayım!” dedim. “Göbek adımı da hatırladın üstelik,” diye ekledim ama beni duymadı.

“Biliyor muydun,” dedi bana, sonra kalabalığa doğru dönerek konuşmaya devam etti, “Bu kızla birlikte sarhoş olmayı hayatım boyunca istediğimi biliyor muydunuz?”

“Ne tesadüf,” dedim gözlerimi devirerek.

“Hayatım boyunca,” dedi, neredeyse ağırbaşlı bir tavırla. “Bu kız benim çocukluk arkadaşım. Aynı dağdan geliyoruz,” dedi konuyla hiç ilgilenmediği belli olan, burnu hızmalı bir birinci sınıf öğrencisine. “Çocukluk arkadaşım!” diye tekrarladı, beni omuzlarımdan tuttu. Mavi gözleri iyice açılmıştı.

“Seni görmek de güzel Coop,” deyip gülümsedim.

Stuart ile Ross’un kapıdan içeri girdiğini görünce bir adım geri çekildim.

Coop hâlâ konuşuyordu. “Yıllardır ilk kez konuştuğumuz gün bana hasta olduğunu söylüyorsun üstelik!”

“Hey,” diye parmağımı dudaklarıma götürdüm.

“Ah,” dedi Coop, beni taklit ederek parmağını dudaklarına götürürken. Hayal mi ediyordum bilmiyorum ama gözleri sanki ağlamaya başlayacakmış gibi ıslaktı.

“İnsanlar bilsin istemiyorum şimdilik,” dedim ona alçak sesle. Stuart’a bakmıyordum ama hâlâ orada olduğunu biliyordum çünkü hoşlandığınız biri size dokunduğunda bedeniniz bir tür ekolokasyon sayesinde onlarla irtibatını koruyordu ve Stuart gibi yanınıza yaklaştıklarında, benim de bedenim ısınmaya başlıyordu.

“Ama bana söyledin,” dedi Coop, yüksek sesle ve tuhaf bir gururla.

“Evet ama neden söylediğimi merak etmeye başladım,” dedim suratımı asarak.

“Öyle deme,” dedi.

“Coop!” diye seslendi ona birisi. Seksi Katie olduğunu hatmin ettiğim bir kız insanların arasından geçerek yanımıza ulaştı. Taşlanmış kot şortundan çıkan uzun, bronz bacaklarıyla yanımıza geldi, kısa tişörtünün altındaki dümdüz karnında ısıldayan ter ya da bira veya başka bir sıvının damlaları vardı. Coop’un ve onunla birlikte herkesin bakışlarının kızın bedenine döndüğünü gördüm. Bunu bilerek yapmadığını biliyordum ama onun gibi kızlar kendimi rezil hissetmeme neden oluyordu. Hatta belki etrafta dolaşmalarının tek nedeni buydu.

“Coop.” Seksi Katie onun omzuna yaslandı, kıkırdayarak kulağına bir şeyler fısıldadı. “Benimle gel,” dedi ve birlikte gittiler. Bu kadar kolay mıydı? Bu kadar kolaydı. Belli türde ağaçlar belli türde ağaçların yanında yetişirdi.

Maddie ile Stacia’nın yan odada bacaklarını birbirine dolamış halde bir koltukta oturduklarını gördüm.

Anagramlar adlı bir kitabı alıp okumaya başladım. Birinin bana baktığını fark edince bakışlarımı kitaptan kaldırdım. Stuart. Kadehimi havaya kaldırır gibi kaldırdım kitabı. Şerefe. Partiler nasıldır bilirsin. Ne yapacağımı veya söyleyeceğimi bilmediğimden değil, çok fazla partiye gidip onlardan bıkip usandığım için bu kitabı okumayı tercih ediyorum, Hah ha. Beni merak etme, burada kitabımı okuyor olacağım.

Bana doğru geldi. Bakışlarımı yeniden kitaba çevirdim, gözlerim kımıltısızdı ama bir sandalyenin yanından geçtiğini gördüm, dans eden bir kıza *pardon* dediğini duydum ve bir anda yanımda belirdi. *Yazı Hayatı* adlı kalın ve sert kapaklı bir kitabı aldı.

“Merhaba,” dedi sayfaları karıştırırken.

“Merhaba,” dedim aynı cümleyi tekrar tekrar okurken. Vücudum giysilerimi tutuşturacak kadar sıcaktı.

“Ross’un ailesinin kütüphanesi bayağı iyi.”

“Neyse ki,” dedim ve birlikte güldük.

“Hemen vazgeçtin demek?”

Cevap vermek yerine içkimden bir yudum aldım. İşte o zaman havadan sudan sohbet etmeyi neden beceremediğimi anladım. Bir amacım olduğunda, bir insana sorular sorup onu yorabiliyordum. Bir amacım olmayınca duvara tosluyordum. Duvardan sıkılmışımdı. Bir fikir geldi ak-

lıma, veya bir dürtü harekete geçti, belki de dünyadaki Seksi Katie'leri taklit ediyordum; neyse, içimde bir şey oldu.

Biçimli kaşları çatılmaya başladı, merak ediyordu.

Bir şey istediğimde, onu isterim. Stuart Shah'ı da istiyordum.

Derin bakışlı, siyah, güzel gözlerine baktım ve dedim ki: "Senden uzun yıllardır çok hoşlandığımı bilmeni istiyorum."

Sonra kitabı raftaki yerine koyup oradan ayrıldım.

NE TÜR BİR AĞACIM, HATTA BİR ORMANDA MIYIM?

Şimdi burada, Maddie'nin arabasının üstünde oturuyor, karanlıkta kendi kendime gülüyorum. Stuart Shah'a az önce söylediklerime ben bile inanamıyorum. Bir süper kahraman da böyle hissediyor olmalı kendini. Her şeyi duyabildiğimi, her şeyi görebildiğimi, aramızda titreşen havayı, kitabı hızla kapayışımı, giderken gömleğinin koluna hafifçe sürtündüğümü hissedebiliyorum. Daha önce ne zaman bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

Ulusal turnuvaya katılacak kadar iyi puan aldığımızı öğrendiğim zaman, herhalde. Veya belki de Bayan Townsend bana notlarımın sınıf birincisi olup mezuniyette veda konuşmasını yapacak kadar iyi olduğunu söylediğinde.

Ah Tanrım, çok pervasız davranmıştım.

Pervasızdım ama kendimi kazanmış gibi hissediyordum. Maddie bana cesur olmamı söylemişti, ben de söylediğini yapmıştım.

Komik gelecek ama, bunu yaparken seni düşündüm Gelecekteki Sam. O ana dönüp bana baktığını, eriyip arka plana karıştığımı gördüğünü veya eve dönüp kendime acıdığımı hayal ettim. Bunlara öfkelendim.

Eğer benim... gelecek yılki, üniversitede ilk başarılı dönemini geçirdikten sonraki halimsen, çok havalı olmanı istiyorum. *Cool* olmanı. Kusursuz bir hayatı olan kusursuz, mutlu bir insan gibi havalı değil, insanların partilerden paylaştığı fotoğraflardaki insanlar gibi havalı değil, öyle olması gerektiğini düşündüğün için değil. İnsanlar fotoğraflarda eğleniyor görünüyorlar çünkü insanların eğlendiklerini düşünmesini istiyorlar. Ama hayat böyle değil aslında.

Bazen çok korkunç bu hayat. Bazen insana tuhaf hastalıklar musallat ediyor.

Bazen de hayat çok güzel ama asla basit ve güzel değil.

Geri dönüp baktığımda, elimden geleni yaptığımı görmek istiyorum.

Ama şu anda burada, Maddie'nin arabasında hapis durumdayım. Bir saat falan oldu partiden ayrılalı.

Bana mesaj attı: *Neredesin?*

Ona yerimi söyledim ama ne zaman gideceğimizi soracağım sırada telefonumun şarjı bitti, internetim yok. Maddie'ye Stuart'a neler söylediğimi de anlatamadım.

Burada epey yalnız kalacağım anlaşılan Gelecekteki Sam.

Neyse, tamam. Bu yana gelen adım sesleri duyuyorum. Herhalde Maddie beni azarlayıp içeri götürmeye geliyor. *Asla olmaz*, diyeceğim ona. Söyleyeceğimi söyledim.

Sosyalleşme özürlü olabilirim ama içeri yeniden gi-

recek kadar da budala değilim. Dizüstü bilgisayarına önemli bir şeyler yazıyormuş gibi yapıp başta Maddie'yi görmezden geleceğim.

Aman Tanrım.

Gelen Maddie değil. Gri giysiler giymiş, arabalara tek tek bakan biri.

Stuart bu.

AMAN TANRIM

Beni Maddie'nin arabasının üstünde oturur halde bulduğunda, Stuart "Merhaba," dedi ve gülmeye başladı. Ben de gülmeye başladım. Ekolokasyonumuz baş döndürücüydü.

"Maddie iyi olduğundan emin olmak istedi," dedi sonunda.

"Evet, iyiyim," dedim. "Sen iyi misin?"

"Neden olmayayım?" dedi.

Hemen cevap verdim. "Çünkü az önce duygusal bir bomba patlattım. Pimini çektim, attım ve patlamasını seyrettim."

Gözlerinin içine değil, gri gömlekli geniş göğsündeki bir boşluğa bakıyordum.

"Evet, en azından *siperlere* diye haykırabilirdin. Veya öyle bir şeyler." Ağzıyla patlama sesleri çıkardı. Kıkırdadım oysa bunu yalnızca kendi evimin rahat dört duvarı arasında yapmaya çalışırım. Stuart hakkında neler hissettiğimi gösteren bir ipucu bu.

"Evet," dedim. "Öyle yapmalıydım."

Sonra sessizleştik. Neler yaptığımı anlamaya, yaptık-

larımın ağırlığını hissetmeye başlamıştım. Ona yalnızca lisedeyken değil, bu gece de uzun uzun bakmış, ayrıca (a) ona saplantım olduğundan ve (b) gelecek yıl aynı şehirde olacağımızdan başka bir şey söylememiştim.

“Tüylerin diken diken olduysa özür dilerim,” dedim.

Stuart “Hayır! Hayır, merak etme,” dedi ve sonra neyse ki Dale, Maddie ve Stacia’nın yaklaştığını duyduk ve konuşmayı bıraktık.

Bilerek ön koltuğa geçtim, olanlara aldırmadığımı göstermeye çalıştım. Ona ne söyledığımı unutmaya çalıştım. Bu geceyi senin belleğinden tümüyle silsem ne iyi olurdu diye düşündüğümü hatırlıyorum Gelecekteki Sam.

Evime yaklaşınca “Geldik!” dedim.

Arabadan inip kapıyı kapadım, Stuart açık arka camdan bana seslendi. “Sammie!”

Tabii ki cevap verdim. “Efendim?”

“Buraya gel!” dedi.

Bir şeyi unuttuğumu sanıp geri döndüm. Herhalde çantamdan yarısı yenmiş bir fıstık ezmeli sandviç falan çıkmıştı.

Stuart kolumu tuttu –evet, doğru okudunuz– kolumu tuttu, iğne yapacakmış gibi iç kısmını yukarı çevirdi. Cebinden bir tükenmez kalem çıkardı, kapağını dişleriyle açtı ve e-posta adresini yazdı. Adındaki her harfin kolumda bıraktığı his, bilemiyorum, seks gibi bir şeydi. Hiç seks yapmadım ama birisi kalemle üstünüze bir şeyler yazdı mı sizin? Bir yazar üzerinize yazdı mı hiç? Parmak ucuyla kolumu okşasa aynı şeydi.

“Mesajlaşmakta pek iyi değilim,” dedi.

Partinin üzerinden bir gün geçmişti ve Stuart’ın e-posta

adresinin solgun harfleri hâlâ kolumdaydı. E-posta adresini bana o vermişti, ona gönderdiğim e-postadan sonra benimki de onun eline geçti.

Kutsal. Aziz. James. İago. Jeanne d'Arc.

Hâlâ inanamıyorum.

Bekle. Şu anda çevrimiçi oldu. BANA E-POSTA ATTI.

Sammie,

Hayatta olmana sevindim. Dün gece de söylediğim gibi, olanları boş ver. İkimiz de tuhaf bir parti havasındaydık. Aslında biraz değişik bir deneyim olduğu bile söylenebilir. Birbirimizi pek tanımıyoruz ama Hanover'dayken seninle aramızda tuhaf bir bağ olduğunu hissetmiştim hep. Tam olarak hoşlandım diyemem (ha-ha) çünkü dürüst olmak gerekirse oyunculukla, yazmakla, ev ödevleriyle öyle meşguldüm ki kimseden hoşlanacak halim kalmamıştı. Ama seni kafeteryada gördüğümü ve Bayan Cigler makalenini okuduğunda etkilendiğimi hatırlıyorum. Belki gece olanlardan sonra peşine düşmem gerekirdi ama oradan ayrılmak ister gibi bir halin vardı. Herkesin önünde bu kadar açık davranmaya alışık değilim sanırım. Ama Maddie gidip seni bulmamı isteyince buna memnun oldum doğrusu. Bana söylediğin şeyi söylediğin için de memnunum.

- Stu

Tamam – ona bir e-posta yazıp kız arkadaşı olup olmadığını sordum. Sürekli yenile tuşuna basıp e-posta gelmiş mi diye bakmamaya çalışacağım. Yapacak başka işlerim de var. Hiçbir erkeği beklemem ben. AH, BİR DAKİKA YA, ŞUNA BAK:

Hah-ha! Hayır, kız arkadaşım yok. Açıklık oyununu oynayacaksak, Ross'a "aslında yok" dememin nedeni eskiden beri kız arkadaşım olmadığı için benimle alay etmesi. New York'ta bir kız arkadaşım vardı ama geçen yıl ayrıldık.

Sözünü hiç sakınmıyorsun, değil mi? Hah-ha. Şey. Sana e-posta adresimi neden verdim? Çünkü sevimli ve zeki olduğunu düşünüyorum.

- Stu

Not: Okuyor numarası yaptığın kitap var ya? Lorrie Moore'un *Anagramlar*'ıydı ve zamanın olduğunda (belki derslerin bittiğinde) o kitabı mutlaka okumalısın. En sevdiğim kitaplardan biri.

Ev ödevimi yaparken bir yandan e-posta adresimi açıp ondan gelen e-postalar kaybolmuş mu diye bakma ihtiyacı duyuyorum, ama kaybolmuyorlar.

Özellikle şu bölüm kaybolmuyor: Çünkü sevimli ve zeki olduğunu düşünüyorum.

Çünkü sevimli ve zeki olduğunu düşünüyorum.

Çünkü sevimli ve zeki olduğunu düşünüyorum.

^^^ O söyledi bunu. Stuart Shah söyledi!

DÜŞÜNCELER

Tamam, saat sabahın ikisi ama aklıma şu düşünce geldi: Maddie, 1OR'de (unutmuş olabilirsin diye hatırlatıyorum; birinci olumlayıcı reddiye) uzun planlar yerine daha basit planları seviyor çünkü sanırım stresli ve daha az ezber yapmak istiyor.

Ayrıca, büyük olasılıkla Hartford Hazırlık Akademisi'yle karşılaşacağız ve o pislikler planlı cümleleri yerle bir etmekte iyidir. Planlı cümlenin ne olduğunu unutursan endişelenme, “konu hakkında ne yapmayı planladığınızı” anlatan düz beyanlar bunlar, yalnız sıralanışları önemli. Basit planlı cümleleri söylemek daha kolay ve doğaldır ama uzun planlı cümleler bir şeyleri atlamayı veya (öhöm) unutmanı engeller.

Maddie'ye, 1OR VE 2OR için de uzun planlı cümleleri bana bırakmasını söyleyeceğim ve ona kartları vereceğim, böylece her düşünceyi o anda aklına gelmiş gibi söylemeyi çok iyi becerdiği konuşmasını yapar.

Tamam, şimdi bu planımı anlatan bir e-posta göndereceğim Maddie'ye.

Sabahın dördü ama hâlâ ayaktayım. Tepeden bir araba sesi geliyor – annem mesaiden eve döndü.

Yatmadan önce annemi görmek için yanına uğradım, çay yapıyordu. Turkuaz tulumu, tezgâh ve duvarlardaki eski kırmızı sarı seramiklerin önünde daha da parlak görünüyordu. Coop, mutfağımızın ve oturma odamızın McDonalds'a benzediğini söylerdi eskiden. Mutfak masasının üstündeki yanan ampul hariç ev karanlıktı. Annem çaydanlığı doldururken ayaklarını sallayarak beyaz tenis ayakkabılarını çıkardı.

“Merhaba,” dediğim zaman yerinden sıçradı. İstemeden onu korkutmuştum.

“Hâlâ neden ayaktasın?” diye sordu sonunda kendine gelip krom rengi masaya oturunca.

Karşısına oturdum ben de. “Ulusal turnuvaya iki gün kaldı, anne. Sence neden?”

Buharları tüten çayına bakıp başını salladı. “Ah Sammie. Uyuman lazım. Kendini bu şekilde zorlamamalısın.”

“Konuşana bak. Sen de sürekli fazla mesai yapıyorsun ama.”

“Doktor faturaları kendi kendini ödemiıyor,” dedi.

Sonra hemen “Ah Tanrım,” dedi ve elini koluna koydu. Üzüldüğünü biliyordum. Onu affettim. Kocaman gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar vardı.

“Peki bu nasıl bir yarışma? Ulusal turnuva,” diye devam etti, “en büyük gösteri, değil mi?”

“Evet efendim.”

“Bundan sonra işin bitiyor, değil mi?”

İç geçirdim. O şekilde düşünmemiştim hiç. “Evet, sanırım öyle.”

Annem rahatlayarak hafifçe gülümsedi. “Yani evde daha fazla vakit geçirmeye başlayacak mısınız?”

“Duruma göre değişir. Neden öyle bir şey yapayım ki? Harrison yakında on dört olacak, kardeşlerime o bakabilir. Bu hafta sonu evde yokken işlerimi yapsın diye ona para da verdim...”

“Hayır, tatlım. Bizimle vakit geçirmek için. Arada bir birlikte bir film falan izleyelim diye.” Kolumu okşadı. Tüylerim ürperdi.

Bu suçlu hissettirme taktiğini sık sık kullanıyordu. Hep birlikte televizyonda *Patriots*’ı seyrederek Bette ile Davy’ye bir şeyler fısıldıyor, kardeşlerim çığlıklar atarak yanıma gelip beni ev ödevimi yapmaktan alıkoymaya çalışıyorlardı. Puppy’nin dışarı çıkarılması gerektiğinde onu odama gönderiyor, Puppy beni masamın başından zorla kaldırıyordu. Puppy çevremde daireler çizerek koşup, heyecandan sağa sola çarparken annemin oturma odasında kendi kendine güldüğünü duyuyordum.

Konuyu kapatmak istedim. “Tabii, elbette. Mezuniyetten sonra belki.”

“Hımmm,” dedi annem yavaşça.

Kısa bir sessizlikten sonra yüzüme uzandı. “Bakabilir miyim...” dedi ve ağrıyan boğazımı, dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığımı, gizlice şeker yiyip yemediğimi yıllarca kontrol eden anneme hemen ağzımı açıp boğazımı gösterdim.

“Hım,” dedi. “Dilin nasıl?”

Ağzımı kapatıp geri çekildim. “İyi. Neden sordun?”

Bana bakıp omuz silkti, zorla gülümsedi. “Öylesine sordum.”

Elimi çeneme götürdüm. “Neden, dilim mi sürçtü?”

“Hayır! Hayır,” dedi hemen. “Eşyaların hazır mı?”

Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Yarın Maddie bana konuşmamda bir tuhaflık olup olmadığını söylerdi. Tabii bir bahane uydurmam gerekecekti, örneğin buzlu içeceği mi çok hızlı içtiğimden dilimin donduğunu söyleyecektim ama onun tiyatrodan öğrendiği konuşma egzersizleri sorunu hemen çözerdi.

“Evet,” dedim. Dün gece toplamıştım eşyalarımı. Sırf zevkine hepsini bavulumdan çıkarıp yeniden yerleştirecektim büyük olasılıkla.

“İlaçlarını aldın mı?”

“Evet.”

“Zavesca’yı?”

Homurdandım.

(Zavesca nedir diye mi soruyorsun, Gelecekteki Sam, sana Zavesca’dan söz etmedim mi henüz? Tadı greyfurtlu soda Fresca gibi ama Fresca’yla alakası yok çünkü aslında korkunç bir hap! Yan etiklerinden bazıları: Kilo kaybı! Karın ağrısı! Gaz! Bulantı ve kusma! Baş ağrısı ve migren! Bacak krampları! Baş dönmesi! Halsizlik! Sırt ağrısı! Kabızlık!)

“Doktorun notu?”

“Evet.”

“Biraz harçlık ister misin?”

Şimdi konuyu değiştirme sırası bana gelmişti. “Hayır, hayır, hayır. Endişelenme anne.”

“Emin misin?”

“Evet, bu yıl okul piyangosunda gereken bütün parayı topladık.”

“Hımmm,” dedi yeniden, ancak bir annenin yapabileceği gibi. O “m” sesleri annemin mantrasıydı. Gücü. Bir fırtına evi yıkacak gibi esmeye başlasa annem burundan nefes alıp *hımmm* derdi. Bir keresinde, ben dokuz yaşındayken bu gece oturduğum yerde kayıp başımı tezgâhın kenarına çarpmıştım, kanamıştı. Annem bahçeden mutfağa beş saniyeden kısa süre içinde gelip tek bir söz etmeden başıma bir tişört sarmış ve 911’i aramış, ambulans gelene kadar beni kollarının arasında sallayarak mırıldanmıştı, *Hımmm hımmm hımmm*.

Masadan kalktım, kafatasımdaki eski yara izini hissediyordum. “Biliyorsun anne, bir gün sana hepsini geri ödeyeceğim. Başarılı bir avukat falan olduğumda sana bütün doktor faturalarını ödeyeceğim.”

“Ay canım,” dedi annem ve çoraplı ayaklarıyla masanın etrafından dolaşıp beni kucakladı. İnce bedenine sarıldım. Başı boynuma geliyordu ancak.

“Ciddiyim. İstersen muhasebe defterine kaydedelim...”

“Sen iyileş yeter,” dedi burnunu tişörtüme gömüp. “Bir tek bunu isterim. İyileş yeter.”

“Tamam, iyileşeceğim,” dedim ona.

İyileşeceğim gerçekten.

ELDEKİ TÜM VERİLERE GÖRE ULUSAL TURNUVA ŞÖYLE GEÇMELİYDİ:

SAMMIE MCCOY'UN BAZI TAHMİNLERİ

Maddie ve ben Boston Sheraton'a Pat'in kamyonetiyle ulaşırız. Otele yerleşir, takımlarımızı asar ve atıştırmalıklarımızı alıp kampa gireriz. Alman tekno müziği çalarız. Asgari ücret konusunda bulabildiğimiz bütün makaleleri okur, ihtiyacımız olan her şeyin altını aynı renk kalemle çizeriz. *Aynı renk kalem.* Bu önemli.

Güneş doğarken lobiye ineriz ve bavullar dolusu kanıtlarımızı yanımızda götürürüz. Kayıt yaptırdıktan sonra diğer takımlardan uzakta çalışabileceğimiz sessiz bir yere geçeriz.

Olumlayıcı takım masasının arkasındaki platformda, ışıkların altında, en büyük konferans salonunda bir yer buluruz. Yüzümüzde taş gibi ifadelerle diğer takımın yerine geçişini seyrederek.

Jüriyle el sıkışırız.

Sonra savaş başlar.

Maddie podyumda ayağa kalkıp savımızı anlatır. Maddie bir plan sunar. Planın neden işe yarayacağını anlatır.

Söylediğim gibi, bu işte çok iyidir. Yalnız gerçek bilgileri belli bir sırayla sunduğu sekiz dakikaya öyle duygusal anlar sıkıştırır ki izlemesi güzeldir. İzlediğin spor filmlerinin ortasındaki her motivasyon söylevini düşün; onun gibidir ama daha az gözyaşı döker, daha az haykırır ve daha mantıklıdır.

Olumsuzlayıcı takım onun iddialarını çürütmeye çalışır. Felsefelerini söylerler. Planımızın neden işe yaramayacağını anlatırlar. Söylediklerini öyle dikkatli dinlerim ki konuşurken ağızlarından çıkan tükürük seslerini bile duyarım.

İkinci olumlama: Sıra bende. İddialarındaki bütün boşlukları bulurum AMA. Ama onları başlangıçtan beri bu boşlukların farkındaymışım gibi anlatmam gerekir. Takım elbiseler burada işe yarıyor. Faydası, kendine bakıp hiçbir şeyin şaşırtamayacağı, dünyadan haberdar kurnaz bir tilki olduğunu hatırlatmak için.

Karşı taraf bu yeni planın dezavantajlarını anlatır.

Maddie yeniden döner, kusursuz planımıza (baştaki planı gözden kaçırmadan) karşı iddialarda bulundukları için ne kadar aptal oldukları hakkında konuşmaya çalışır.

İddialarımızda başka boşluklar bulurlar, kendi iddialarının balonunu biraz daha şişirirler. Son çabaları.

En son ben konuşurum. Bizim tarafın en iyi gerçek bilgilerini yineler, onlara karşı en güçlü iddialarımızı tekrarlar, konuşmaya biraz da şiir katarım. İddialarının balonunu son kez patlatıp bizim savlarımızın balonunu gökyüzüne yükseltmek benim görevimdir. *Ölü Ozanlar Derneği*'ndeki Robin Williams'ım temelde. Hayır, Miğferdibi Savaşı'ndaki Théoden'im, jüri üyeleri de soruları

mızrakları andıran Rohan Süvarileri. Retorik atımın üzerinde önlerinden geçiyor ve mızraklarına hakikat kılıcıyla yavaşça dokunarak onlara peşimden gelmekten başka bir şans bırakmıyorum.

Pardon, biraz kaptırdım galiba.

Neyse, sonuçta dünyayı asgari ücretin yükseltilmesi gerektiğine ikna ediyoruz.

İkinci tur da böyle geçiyor.

Üçüncüsü de.

Sonra, bunu bir kez daha başarabilirsek, ulusal turnuvayı kazanmış olacağız.

SAVAŞ ZAMANI HAYAT

Lise kariyerlerimizin son münazara çalışması. Alex Conway ve Adam Levy'ye karşı öylesine birkaç tur mücadele ettik ve kapanış konuşması geldiğinde, Alex gözlerimi oymaya hazırdı. Son bir kez yenildiğimi görmek isterdi kesin. Hiç şansın yok, Conway. Maddie ve ben çelikten yapılmayız. Hayır, cıvadan. Akışkan ve zehirliyiz.

Kartları tesbih çeken bir rahibe gibi karıştırıyorum, her sözcüğü sessizce tekrarlıyorum.

Maddie ceketini başının üstüne geçirmiş açılış konuşmasını tekrarlıyor.

Stacia sınıfın önünden geçerken içeri bakıyor. Maddie “Ama ABD’de...” diye ezberini tekrarlıyor.

“Maddie!” diye sesleniyor kapıya yaslanan Stacia.

Maddie duraksıyor, ceketini indiriyor. “Merhaba Stac,” diyor.

“Mola vermek ister misin?” diyor Stacia.

“Hayır, vaktim yok,” diyor Maddie. “Affedersin dostum.”

Stacia omuz silkiyor.

Maddie ceketini yeniden başına geçiriyor.

Evet baylar ve bayanlar, turnuvalar sırasında hayatımızı baştan sona böyle geçiriyor.

İŞTE BAŞLIYOR

Sheraton'daki ilk turdan sonra ben gözlerimi dinlendirirken Maddie satır altı çiziyor. Kolonlardan bas sesi yükseliyor. Yerde oturan Maddie'nin yanında ekonomik analizler, bilinmeyen yasalar ve çok sayıda istatistik bilgisi içeren altmış santim yüksekliğinde kâğıt yığınları var. Birkaç tanesini daha okuyunca yatmaya hazır olacağız. İkimizin üzerinde de otelin hediyesi beyaz bornozlar var. Takım elbiselerimiz askılarda.

Şarkı bitince bir an sessizlik oluyor.

Pembe fosforlu kalemini havaya kaldıran Maddie "Deutschland, Deutschland! Tekrar!" diye haykırıyor.

"Tekrar mı?"

"Tekrar!"

Son bir saattir Maddie'nin getirdiği seyyar hoparlörlerden aynı şarkıyı dinliyoruz. Cinsiyeti anlaşılmayan birileri üç tane notanın üstüne Almanca bir şeyler haykırıyor. Bizi motive ediyor. En azından Maddie'yi motive ediyor ve o motive olunca ben de oluyorum. Bizim geleneğimiz bu.

Yandaki odada kalan annesi, böyle zamanlarda yanındaki kulak tıkacı getirmesi gerektiğini biliyor.

Üç yıl içinde yirmiden fazla turnuvaya katıldık. On üç birinciliğimiz, dört ikinciliğimiz var. Her satırın altı çizildiğinde ve saat dokuz olduğunda, yapacak bir şey kalmayacak. Her şey başlayacak.

Geçen yıl son sınıf öğrencilerini seyrederken heyecanla yumruklarımı sıkıp aynı hataları tekrarlamayacağımı, gelecek yıl daha yavaş konuşmaya alışacağımı söyledim, kanıt düzenlemeyi daha iyi öğreneceğimi ve ne giyeceğimi anlattım.

Ve şimdi yarışmaya saatler kaldı. İtibarımız, burs alma nedenimiz, binlerce kez “üzgünüm ama gelemem” deme sebebimiz ikiye katlandı.

Stuart’tan bir mesaj geldi. *İyi şanslar!*

“Teşekkürler!” diye karşılık yazıp telefonumu kapadım.

Kapamasaydım, benimle konuşmaya çalışabilirdi ve o zaman çıplak bedenimin üzerinde bir novella yazdığını hayal etmek zorunda kalırdım.

Bu da dikkatimi dağıtırdı.

Banyoda yüzüm su çarpmak, yansıyama yüksek sesle “Sammie, şimdi âşık olma zamanı değil. Şimdi bir savaşçı olma zamanı,” demek zorunda kaldım.

Fosforlu kalemlerin mürekkebi bitti. Maddie ve ben birkaç bardak su içtik, tek kişilik yataklarımıza uzandık, biraz televizyon izledik.

Işıkları söndürürken, Maddie “Sammie,” dedi.

“Evet?”

“Çok gerginim.”

O bunu söylerken dişlerimi gıcırdattığımı fark ettim.
“Ben de.”

Sesi her zamankinden farklı, sanki biraz daha tiz, daha yumuşaktı. “Kazanamasa da olur, değil mi?”

İç geçirdim. “Düşünmek bile istemiyorum.”

“Ben de,” dedi hemen. “Ama geçen gün söylediğin şeyi düşünüyordum, elinde olanla yetinmek hakkındakini.”

“Öyle mi?”

“Daha önce ikinci veya üçüncü de olsak, ‘Sorun değil, önemsiz bir şeydi,’ dedik. ‘Ulusal turnuvaya gitmeliyiz.’ Sen bile böyle şeyler söyledin, ki sen kaybetmekten nefret edersin.”

“Doğru.” *Neyse ne, bunun önemi yok,* derdim. Önemli olan ulusal turnuva.

“Buraya gelmekle elimizde olanla yetinmiş olmadık, değil mi?”

Nefesimi tutup tavana baktım. “Nasıl yani?”

“Bütün yumurtalarımızı aynı sepete koyduk.”

Ses çıkarmadım. Devam etti.

“Bu yıl çok tuhaftı. Ben...” Derin bir nefes aldı. “Yaptığım şeylerin çoğunu *yapabileceğim* için yapıyorum gibi geliyordu. İstedğim için değil, yapabileceğim için yapıyordum bazı şeyleri. Anlıyor musun? Bu yıl, bir şeyler *istemeye* başladım. Yalnızca iyi olduğum için yapabileceğim şeyleri de değil. Benimle ilgisi olmayan daha büyük şeyleri istiyorum.”

Ona inanıyordum ama şaşırmıştım. Ben bunu neden istediğimi biliyordum ama Maddie’nin de kendini bu dünyaya benim kadar kaptırmış olduğunun farkında değil-

dim. Sonra, geçen gün çalışırken ceketini nasıl başına geçirdiğini hatırladım. Geçen hafta, mecbur olmadığı halde beni bir yerlere davet etmişti. Biz bir takımdık.

“Fark ettim bunu,” dedim.

“Öyle mi?”

Yutkundum. Aynı konudan söz ettiğimizi umuyordum. Umarım aptalca şeyler söylemezdim. “Eskiden münazarayla bu kadar ilgilendiğim için benimle alay ederdin. Hem de çok iyi bir konuşmacı olmana rağmen. Ama şimdi sen de benim kadar düşkünsün münazaraya.”

Her zamanki gibi kıkırdayarak güldü, ben de katıldım. İnan sırtüstü gülerken, söylenen komik şey etkisini yitirdikten sonra bile gülmeye devam ediyor. Sırtından, omuzlarından ve göğsünden ağır bir yük kalkıp havaya karışıyor sanki.

Kıkırtılarımız sonlanınca oda yeniden sessizleşti. Asansörlerin inip çıkışını duyuyorduk.

“Stacia’yı gerçekten istiyorum,” dedi Maddi alçak sesle. Sanki kendi kendine konuşur gibi. “Yalnızca şeyden dolayı değil... her neyse.”

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedim bir süre sonra. “Ben de kazanmak istiyorum *gerçekten*. Yalnız rekabetçi olduğumdan değil. Başka biriyle alakası olması bile gerekmiyor. Kendim için istiyorum. Sana mantıklı geliyor mu?”

“Evet,” dedi Maddie. “Ben de istiyorum bunu.”

Kısa süre sonra uyuyakaldı. Hakkında konuşup gü-lüştüğümüz şeylerin havada asılı kaldığını, yükseldiğini, duvarların içinden geçtiğini görebileceğimi sandım ve derken ben de uykuya daldım.

YANILIYORSUNUZ

İLK TUR

Madeline Sinclair ve Samantha McCoy,
Hanover Lisesi, Hanover, NH

karşısında

Thuto Thipe ve Garrett Roswell,
Stuyvesant Lisesi, New York, NY

Hanover Lisesi: 19

Stuyvesant Lisesi: 17

Evet. Odaklan. Zafer yemeği Legal Sea Foods'ta.

İKİNCİ TUR

Madeline Sinclair ve Samantha McCoy,
Hanover Lisesi, Hanover, NH

karşısında

Anthony Tran ve Alexander Helmke,
St. Louis Park Lisesi, St. Louis Park, MN

Hanover Lisesi: 18 St.

St. Louis Park Lisesi: 16

İkisini indirdik. Dün gece başım çatlarçasına ağrıyınca endişelendik ama münazara başladığında geçmişti. Normalde Stacia'yla telefonda konuştuğu için Maddie'yi yargıladım ama şu anda bunu dert edemem. Ne yapıyoruz bilmiyorum ama işe yarıyor.

Az önce asansöre binen, tıraş kolonyası kokan iki elen-

miş münazaracı beni görmediler bile.

“Hanover takımını duydun mu?” diyordu biri, diğerine.

“Mohawk saçlı kız mı? Bir de koca popolu takım arkadaşısı var. Evet, dostum.”

“Finallere kalmışlar.”

“Bence Hartford kazanacak.”

Asansör kapısı açıldı.

Kapılar kapanırken “Yanılıyorsunuz!” diye seslenip arkalarından hareket çektim.

Otel odasında televizyonun sesini açmadan *Caddyshack*’i izleyip tuzlu suyla gargara yapıyordum. Ağız sağlığını korumaya çalışıyordum. Heyecanlıyım ama gergin değilim. Biraz tepkisiz hissediyorum ama aklım başımda.

Yarın saat üçte üçüncü tur var. Onu kazanınca turnuva turuna çıkacağız.

BAŞLIKSIZ

Bunu sakın unutma Gelecekteki Sam, çünkü Tanrı, İsa ve diğer azizler şahidim olsun ki, bir daha asla gerçekleşmeyecek. Bu sabah saate tam 7:56'da baktım. Maddie her zamanki gibi saçlarını dikmişti ve ben de kıvrıkcık saçlarımı ensemden topuz yaptım. Lobiye indik, açık kahvaltılık masasından bir açma alıp paylaştık. HOŞ GELDİNİZ MÜNAZARA TAKIMLARI yazan afişin önünde poz vermek için kısa süreliğine dışarı çıktık. Sheraton'ın önünde, kayarak açılan kapıların önünde oyalanan bordo rengi Corolla'yı hatırlıyorum. Carhartt ceketli bir adamın dışarıda sigara içtiğini de. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musunuz? Deli değilim ben. Beynim hâlâ çalışıyor. Açmanın üzerinde haşhaş vardı, içine de sade krem peynir sürülmüştü, *bunu da hatırlıyorum*. Halılı koridorların da yeni şampuanlanmış gibi koktuğunu anımsıyorum. Lobinin büyük pencerelerinden içeri giren güneş o kadar parlaktı ki, insanlar ellerini gözlerine siper ediyordu. Tekerlekli arabalarımızla Paul Revere Salonu'na girdik. Hartford takımı, zeki yüzlü Nijeryalı bir kızdan ve tombul bir er-

kek çocuktan oluşuyordu: Grace Kuti ve Skyler Temple. Sandalyelerde elenen takımların üyeleri ve aileleri oturuyordu. Bazıları bize tepkiyle bakıyor, bazıları işleri bittiği için rahatlamış, gülüşüyorlardı. Büyük salonun ışıkları karardı, sahne ışıkları yandı ve pantolon ceket takım giymiş, keten gömlekli bir kadın herkesi karşıladı, alkışlar yaklaşık YEDİ SANİYE sürdü. Moderatörün adı SAL GREGORY'ydı. Kafası KELDİ ve saati ROLEX markaydı. HER ŞEYİ NE KADAR NET HATIRLADIĞIMI VURGULAMAK İÇİN BÜYÜK HARFLE YAZIYORUM. MADDIE AYAĞA KALKMADAN BOĞAZINI TEMİZLEDİ, PODYUMA ÇIKINCA YENİDEN HAFİFÇE ÖKSÜRDÜ. AŞAĞI BAKTI VE BAŞINI YENİDEN KALDIRINCA, "HANIMLAR VE BEYLER, EKONOMİ VE POLİTİKA MERKEZİ'NİN YAKIN TARİHLİ BİR ÇALIŞMASINA GÖRE, TEK GELİRLERİ ASGARİ ÜCRET OLAN AMERİKALILARIN YÜZDE OTUZ YEDİSİNİN YAŞLARI OTUZ BEŞ İLE ALTMIŞ DÖRT ARASINDADIR. DÜŞÜK ÜCRET, YALNIZCA CEP HARÇLIĞI KAZANMAK İÇİN ÇALIŞAN YENİYETMELERE VERİLMİYOR. BU İNSANLAR ANNELER, BABALAR..."

İkinci olumlamayı yeni tamamlamıştım. Maddie ayağa kalkmış, yanımdan geçerken hafifçe sırtıma dokunmuştu ve oturmuştum. Sahne ışıklarına karşı gözlerimi kısarak baktığımı, bacağımı kaşıdığımı anımsıyorum. Durumumuz iyiydi. Birisi konuşuyordu. Her şey kusursuz bir şekilde gidiyordu. Sonra birden, öyle olmamaya başladı. Belli bir an veya saniye yoktu, sadece durum değişti. Uyanmak gibiydi ama gözlerim zaten açıktı ve bir rüya mı onu hatırlamaya çalışıyordum. Maddie bana bakıyordu, ne yaptığımı bilmeden hafifçe güldüm çünkü

sabah, uyandıktan hemen sonra orada olmamız tuhaftı. İlk düşüncem, *Maddie neden burada*, oldu.

Sonra Maddie “Şimdi partnerim [bir şeyler, bir şeyler]” dedi ve cümlesinin sonunu duymadım. *Ah, antrenman yapıyoruz*, diye düşündüm. Sonra gözlerimi kısarak ona baktığımı ve çalışma yapıyorsak ortalığın neden bu kadar aydınlık olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

Rakiplerimize bakıp kim olduklarını merak ettim. Kalabalığa baktım ve işte o zaman Ulusal Münazara Turnuvası’nın ortasında olduğumuzu fark ettim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ama o anda hangi turda olduğumuzu, neden söz ettiğimizi bilmiyordum. Boş bakışlarımı önce kartlarıma, sonra artık yanımda duran ve eliyle ayağa kalkmamı işaret eden Maddie’ye çevirdim.

“Mola,” dedim.

Yargıçlar bize otuz saniye verdi.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Maddie. Sesinde gerginlik ve hoşnutsuzluk vardı.

Boğazım öyle kuruydu ki acıyordu. “Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Yani, şimdi biliyorum ama emin değilim... evet. Nerede olduğumuzu bilmiyorum.”

“Nasıl yani? Neden söz ediyorsun sen?”

Gözlerimi hızla kırptırıyordum. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. “Bana hangi turda olduğumuzu söyle yeter.”

“Ne?”

“İkinci tur mu kapanış konuşması mı? Söyle şunu!”

“Kapanış konuşması! Neyin var? Solgun görünüyorsun. Su ister misin?”

“Evet.”

Maddie yarısı boşalmış su şişesini bana doğru itti, şişeden büyük yudumlar aldım.

Otuz saniye dolmuştu.

Ayağa kalktım. Dizlerim titredi, ellerim titredi, onları durdurmaya çalıştım. Kapanış konuşması sorun değildi ama rakiplerimizin tur boyunca söylediklerini, hatta az önce Maddie'nin söylediklerini ve kendi söylediklerimi bile bilmiyordum. Derin bir nefes aldım.

Bilmiyordum, bu yüzden tahmin ettim.

Özetledim, belirsiz, muğlak ve kısa şeyler söyledim.

Dört dakikanın tamamını kullanmadım bile.

Yerime oturduğumda ve turun tamamlandığını bildirdiklerinde, Maddie'ye bakmadım.

Kimseye bakmadım.

Salondan dışarı, koridora çıktım, asansöre binip odaya gittim, banyo kapısını kilitledim ve ağlamaya başladım. Son üç saat boyunca öyle çok ağladım ki, Maddie'nin annesi banyo kapısını çalıp boğulmak üzere olup olmadığını sordu. Her şeyi berbat etmiştim. Gerçekten, gerçekten mahvetmişim her şeyi.

Öyle uzun zamandır bu günün hayalini kuruyordum ki.

On dördüncü, on altıncı, on yedinci doğum günlerimde doğum günü pastasının mumlarını üflerken bu odayı, bu oteli, bu turnuvayı düşünmüştüm.

Nerede olduğumu unuttuğum için kaybetmiştik.

ÜÇÜNCÜ TUR

Madeline Sinclair ve Samantha McCoy,
Hanover Lisesi, Hanover, NH

karşısında

Grace Kuti ile Skyler Temple,
Hartford Hazırlık Akademisi, Hartford, CT

Hanover Lisesi: 14 Hartford Hazırlık Akademisi: 19

Bilirsiniz, polyester bir takım içinde bir otel küvetinde küçük bilgisayar ekranıyla konuşan zayıf bir kemik torbası olduğunuzu hatırlamak bazen iyi oluyor.

Doğu Yakası'nın yıldız münazaracısı değilsiniz, "yenilmesi gereken takım" değilsiniz, onur listesinde değilsiniz, gelecekte önemli biri olmayacaksınız, genç ve güçlü bir kadın değilsiniz. Kendinize her zamanki koca gözlük-

lü yeniyetme kız olduğunuzu hatırlatmalısınız. Özellikle önünüzde Strafford'daki marketten alınmış bir litre çikolatalı sütle mutfak masasına oturup saatler boyu bardak bardak süt içerek akşam yemeği saatine kadar kitap okuduğunuz günü hatırlarsınız. Kalın Terry Goodkind kitabını okurken akşam yemeği saati gelmiştir ama okumayı bırakmak istemiyorsunuzdur ama masada herkesin oturabileceği kadar yer yoktur ve sizi dünyadaki tek haz kaynağınız olan ılık çikolatalı sütünüzle birlikte dışarı yollarlar. Önce kendi kendinize bir fantezi romanını bitirdiğinizi ve bir oturuşta bir şişe çikolatalı süt içtiğinizi düşünürsünüz. Aferin size.

Sonra kalan herkesin içeride normal bir şekilde oturduğunu ve ailenizin bile size tahammül edemediğini, tamamen yalnız olduğunuzu fark edersiniz.

Diğer kaybedenler, sizden önce yenilenler, yanlarından gururla geçtiğiniz diğer öğrenciler yarın evlerine dönecek ve sıradaki projelerine başlayacaklar. Gelecek sene yine buraya gelecekler veya Maddie gibi mezun olacaklar ve geri dönüp, kötü bir hafta sonuydu, diyecekler.

Altı ay önce ben de aynıını söyledim.

Ama şimdi, hayatımın en kötü hafta sonunun, en büyük başarısızlığımın aslında hatırlayabildiğim en iyi hafta sonu olmasından endişe etmek zorunda kalacağım.

Ya bu bir dizi başarısızlığın ilkiyse?

Ya ben bundan ibaretsem?

Ya hepsi buysa?

BOŞVER

Kapının kapandığını ve Maddie ile Pat'in seslerinin kordorda uzaklaştığını duyunca buraya döndüm, yatağıma girdim ve ışıkları yakmadan uzandım. Yarın sabah dönüyoruz.

Maddie beni yalnız bıraktı ama önce akşam yemeğine davet etti, demek ki beni affetti. Annem turnuva için evden ayrılmadan önce Pat'e hastalığımdan söz etmiş olsa da, Pat Maddie'ye bir şey söylememiş olmalı.

Maddie'ye göre bu olay bir tür küçük sinir kriziydi. Sorun şu ki Gelecekteki Sam, bütün gün kendi başıma somurturken bu konuyu düşünmeye de fırsat buldum ve olanların ikimizin de sorunu olmadığına karar verdim. Daha büyük bir sorunun parçası yalnızca. Dikkatli olmazsam, bütün hayatımı etkileyecek bir sorun. Ama bu, Maddie'nin suçu değil. Bunların hiçbirinin, hiçbir şekilde onun başına gelmemesi gerekiyordu, bunu bilmesi lazım.

Ayrıca, zamanın nasıl bir şey olduğunu düşününce, dört yıllık çalışmayı otuz saniye içinde çöpe atmak nasıl mümkün olur hiç anlamıyorum. Haksızlık bu. Doğru değil.

CİDDEN, BOŞVER

Keşke ve bir limuzinle dönüyor olsaydık – şaşıaalı bir dönüş olsun diye değil, Maddie’yle mümkün olduğunca uzak oturabilelim diye. Bunları eve dönüş yolunda, arabada dizüstü bilgisayarımın ekranını ondan gizleyerek yazıyorum.

Asansörle havuza inerken, ona her şeyi neden unuttuğumu anlatmayı planlıyordum. Özür dileyecektim, zamanı geriye alabilsem turnuvaya gitmeye bile kalkmaya çağımı söyleyecektim. Yerimi Alex Conway’e bırakırdım, Maddie de kazanabilirdi.

Onu bir jakuzinin içinde, üzerinde spor bir sutyen ve basketbol şortuyla buldum. Diğer münazara katılımcıları havuzda yüzüyor, birbirlerine su sıçratıp gülüşüyorlardı. Maddie’nin yanına oturdum ve ayağımı sıcak suya soktum. Yüzüm alev alev yanıyordu. Onun yüzü de kırmızıydı, saçlarını arkaya yatırmıştı. Konuşmadı.

“Bitti,” dedim.

Gülümsemeye çalıştı. “Evet. Elimizden geleni yaptık.” Hemen atıldım. “Aslında ben yapmadım, hayır.”

“Evet, sorun şu ki...” Maddie’nin yüzü buruştu, sakinliğini korumaya çalışıyordu. “Şu an iyi bir zaman değil. Bunları şimdi konuşsak?”

“Bir şey söylememe izin ver. Aslında, birkaç şey söyleyeyim. Harikaydın sen. Ben bozдум her şeyi.” Derin bir nefes aldım. “Geçen gece konuşurken, turnuva başlamadan önce –aslında partiden önce– sana söylemem gereken önemli bir şey vardı. Aslında – Tanrım, sürekli ‘aslında’ diye tekrarlayıp duruyorum.”

“Bir saniye durmanı rica edeceğim,” dedi Maddie, çenesi gerilmişti. “Bunu bir arkadaşın olarak rica ediyorum. Seninle ilgisi yok, tamam mı? Yalnız kalmak istediğinde ben sana izin veriyorum. Sen de bana izin verecek misin?”

“Evet ama bu neden kaybettiğimiz hakkında...”

Maddie’nin sesi yükseldi, havuzda yankılandı. “Umu- rumda değil! Senin de değil. İnsanlar böyle şeyler yapar. Umursamayalım yeter.”

Neden söz ettiğinden emin değildim. Yeniden ağlamak üzereydim çünkü söylediklerinin doğru olmadığını biliyordum. O ilk gece uyumadan önce söylediklerimiz ne olacaktı? En azından bunu kabul etmesini istiyordum. “Ama ikimiz de çok istemiştik...”

“İstedliğini elde edemezsin! Her zaman istediğin olmaz!” Artık haykırmaya başlamıştı.

Havuzun diğer ucundaki münazaracılar bize bakıp kırdadılar.

“Neye bakıyorsunuz?” diye haykırdı Maddie.

Münazaracılar sessizleşti.

Maddie jakuziden çıkıp yürüdü gitti, geçerken cam du-

vara öyle hızlı vurdu ki cam sallandı. Sanki yumruğu mideme inmişti. Ayağa kalkıp plastik masalardan birinin yanındaki telefonu aldım. Birinin masada unuttuğunu sanıp aldım telefonu. Ekranda mesajlar vardı.

Stacia: Ara vermemiz lazım

Stacia: Ciddi bile değildik

Ben: En azından bir neden göster. Ne yaptım?

Stacia: Bilmyrm. Sen uzaktayken düşünme fırsatı buldum

Stacia: Bir şey yaptığından değil

Stacia: Yalnız kalmak istiyorum

Telefon, Maddie'nindi.

Eve yaptığımız dört saatlik araba yolculuğunun başka önemli anları:

- Stacia konusunda üzgün olduğumu söylemem
- Maddie'nin neden söz ettiğimi bilmediğimi söylemesi
- Maddie'nin annesinin bize stresli birkaç gün geçirdiğimizi, birbirimize çıkışmamamızı söylemesi
- Benim en azından yapabildiğimizi yaptık demem
- Koşarak yola çıkan bir geyik
- Maddie'nin keşke geyik olsaydım ve bir araba çarpsaydı da ölseydim, demesi
- Benim ona ölümü hafife almamasını söylemem
- Maddie'nin, hayatımda bir kere olsun bu kadar ciddi olmamamı söylemesi
- Maddie'nin annesinin ikimize de çıkışması
- Maddie'nin, keşke münazara takımına girmeseydim demesi
- Dondurma almamız

GERÇEK BOMBALARI

Evime birkaç kilometre kala, yeniden gözyaşlarına boğulacak gibi oldum çünkü Maddie'ye NPC'yi anlatmaya kalktığımda beni dinlememişti. Ben de bütün makul insanlar gibi yeniden denedim anlatmayı.

Araba sessizdi çünkü Pat ona yolu gösterebileyim diye radyoyu kapamıştı ve havalandırmanın uğultusunu dinleyerek geçip giden ağaçları seyretmek huzur vericiydi. HOŞ BİR AN OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜYSEM NE YAPAYIM YANI.

“Maddie, bildiğim şeyleri unutmama neden olan bir hastalığım var. O yüzden konuşamadım,” dedim.

Maddie sessizleşti ve bunun iyi bir şey olduğunu sandım. Ta ki başımı çevirip yüz ifadesini görene kadar.

“Ne?” dedi.

Pat iç geçirdi, ben devam ettim. “Niemann-Pick Tip C var bende, dejeneratif bir beyin hastalığı. Ne söyleyeceğimi unutmam hastalığın semptomlarından biriydi.”

Dikiz aynasında çatılan kaşlarını seyrettim. “Anne?” dedi.

“Efendim?”

“Bu doğru mu?”

Duraksama. “Evet.”

Maddie, aynadan gözlerimin içine baktı. “Ne zamandır var bu durum?”

“Kış tatilinden beri.” Evimin önünde durduk, Pat arabayı çakıllı bahçe yoluna sürerken “Tamam, burada durabilirsiniz,” dedim. “Ben eve yürürüm.”

“Sammie, Tanrım, üzgünüm.” Maddie’nin sesi üzgün çıkmıyordu. Sinirli gibiydi bence. “Neden daha önce bir şey söylemedin?”

Emniyet kemerimi açtım ve çantamı kaldırdım. Kâğıtlarım yere saçıldı. Süreler, puanların yazılı olduğu kâğıtlar, bir Boston haritası. “Benimle münazara partneri olmak istemeyeceğini düşündüm,” diye mırıldandım, kâğıtları toplarken.

Maddie iğrenme ve üzüntü arası bir ses çıkardı. “Beni nasıl biri sanıyordun ki?”

“Arkadaşlığımı reddedeceğinden falan değil. Sadece başa çıkamayacağımı düşünürsün sandım,” dedim kâğıtları çantama tıkarken.

“Sorun bu değil ki!” diye haykıran Maddie, sesini alçaltıp ekledi. “Bana yalan söyledin!”

Pat uzanıp Maddie’nin dizine dokundu. “Kızlar, önce biraz düşünmeye ne dersiniz?”

“Şey...” Maddie bir ses daha çıkardı, nefesini burnundan verdi. “Tam senin yapacağın şey,” dedi bana.

“Ne?” dedim. Çantam kaparken fermuarını koparıyordum az kalsın. “Bu kez ne yaptım?”

“Gerçek bombaları bırakıp gidersin,” diye mırıldandı,

pencereden dışarı bakarak. “Sammie McCoy böyledir. Gerçek bombaları bırakır gider. Sonra ne olacağı kimin umurunda?”

“Teşekkürler Pat,” dedim Maddie’nin annesine, zorla gülümsemeye çalışarak. Kapıyı çarparak kapattım.

Yürürken Maddie’nin camı indirdiğini duydum. “Hasta olduğun için üzgünüm ama bunları anlatmak için bile- rek evinin kapısına gelmemizi bekledin!”

Pat’in “Maddie,” dediğini duydum.

Onlara doğru döndüm. “Sana ne zaman söylediğimin ne önemi var? Söyledim ya işte? Benim hastalığım, kararları ben veririm!”

“Kesinlikle,” diye haykırdı Maddie, araba geri geri gitmeye başlarken. “Her şeyi kontrol etmelisin!”

“Evet, tabii,” dedim kendi kendime. “İnan bana öyle olsun isterdim.” Ne kadar yanıldığından haberi bile yoktu.

QUASIMODO ÇAN KULESİNE DÖNÜYOR

Maddie'yle kavgaya tutuştuktan sonra, tek yapmak istediğim yatağıma gömülüp *The West Wing* izlemek ve mezuniyete kadar odamdan çıkmamaktı ama olanlar hakkında konuşmam gerekeceği kesindi. Ön kapıdan çıkınca annem çim biçme makinasını işinin ortasında durdurdu ve bana döndü.

Dün gece ona sesli mesaj bırakmıştım. Benden mesaj alana kadar, üç ya da dört kez aramıştı. Yüz yüze sohbet etsek daha iyi olacağını yazdım ona, ulusal turnuvayı kaybetmeyi atlatmam gerekiyordu.

“Hey,” diye seslendi annem bahçenin diğer ucundan, ön kapıya doğru ilerlediğimi görünce.

“Bir dakika, hemen geliyorum,” dedim ve neredeyse koşarak içeri girdim.

İşte şimdi karşı karşıyaydık, bundan kaçamazdım. Enerjisinin fırtınada bir gemi gibi sallanıp çalkalandığını hissediyordum. Bette ve Davy, yerde bir yapbozla uğraşıyorlardı. Mutfakta olan babam, koridordan yaklaştı-

ğımı duyunca elindeki tabağı lavaboya bıraktı.

Peşimden gelip odamın kapısında durdular. Gündelik kıyafetleri içindeydiler; annem yırtık kot ve bir Miki Fare tişörtü giymişti. Babam da Patriots kepi takmıştı ve üzerinde bir sweatshirt vardı.

“Ne oldu?” diye sordu babam.

Bavulumu boşaltırken onlara durumu dikkatle özetledim, küfürlerden ve gözyaşlarından söz etmemeye özen gösterdim. Konuşmamı bitirmeye fırsat kalmadan annem odadan içeri girdi ve beni çekip kucakladı.

“Gitmene izin vermemeliydim,” dedi alçak sesle.

“O kadar da kötü değildi,” dedim, üzüntü ve öfke arasında bir seçim yapmaya çalışırken. “Gitmemek daha kötü olurdu.”

“Ama biz orada değildik Sammie,” dedi annem, beni kendine çekip yüzüme bakarken. Saçları dağılmış ve yüzüne düşmüştü, gözleri ıslaktı. Genç ve şaşkın görünüyordu. Hoşuma gitmedi bu. Midem ağrıdı. Onun böyle görünmesine neden olmak istemiyordum.

“Tamam.” Yavaşça kollarının arasından kurtulmaya çalıştım. “Güçlü olmamız lazım. Bir plan yapacağız...”

“Sammie, biraz yavaşla,” dedi babam. Sesi her zamankinden daha yüksek çıkmıştı.

Onlara baktım, bekledim. “Ne? Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Babam yutkundu. “Hayır, ben sadece – bir şey yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Hayır. Anlamıyordum. Özellikle benimle böyle *zavallı bebeğim* Noel Baba gerçek değil dercesine, acıyan bir ses tonuyla konuştuğu zaman. Gömleklerden birini dolabıma

fırlattım. “Yavaşlayamam ben. Duramam. Zamanı geri alıp turnuvaya gitmemelik edemem.”

Babam hızla konuşurken kepini çıkardı, parmaklarını kıvrırcık saçlarının arasında dolaştırdı. “Ya sokakta olseydın, Sammie? Ya nerede olduğunu unutsaydın ve tehlikeli bir yere gitseydin? Ya kaybolsaydın?”

“Sana yardım edebileceğimizden emin olmamız gerek!” dedi annem, gözyaşlarına rağmen sevimli bir ifadeyle gülümseyerek. O anda tıpkı Davy’ye benziyordu ve sesi de onun tavukları kümese sokmaya çalışırken çıkarıldığı sesi andırıyordu. *Gel bili bili! Gel bili bili bili!*

Bu konuşma hoşuma gitmiyordu. Konuyu zaten atlatığımı da düşününce, varsayımlar üzerine konuşmaktan hoşlanmıyordum. Durumun ne kadar kötü olduğunu düşünüp ağlama fırsatım da olmuştu ve şimdi annemle babam da ağlamak istiyor diye o duyguların geri gelmesini istemiyordum. Hayır, teşekkürler.

“Sammie? Dünya’dan Sammie’ye?” dedi babam.

Bavuldan çıkardığım pantolonu dolaba tıktım. Eşyalarımı bavuldan çıkarmakla neden uğraştım bilmem, aynı yığını bavuldan dolaba taşıyordum alt tarafı. “Daha fazla ilgiye ihtiyacınız olduğunu anlıyorum.”

“Seni kaybetmeyeceğimizden emin olmamız lazım,” dedi babam.

Bunu duyunca durdum.

Annem kollarını kavuşturdu, boğazını temizledi. “İlk kez evden ayrıldın ve döndüğünde ne halde olacağını bile bilmiyorduk.”

O sırada az önceki çocuktan ziyade annem gibiydi. Sürekli *hımmm*’layan, hep bitkin ama bütün gün çalışıp ça-

balamasına rağmen sabrını asla yitirmeyen annem gibi.

Ne söylemeye çalıştıklarını anlamaya başlıyordum. Ama bu, onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyordu.

Annemin yanına gidip elini tuttum, diğer elimle babamın elini yakaladım ve odamda yere oturduk. İyi gelmişti, kendimi sakin ve dengeli hissediyordum. Eskiden de böyle otururduk ve bana kitap okurlardı, ortamıza bir yığın kitap yerleştirirdik. Sonra kardeşlerim aramıza katılmıştı ve kitapları ben onlara okumaya başlamıştım.

“Plan nedir Sammie?” diyen babam *Zamanda Kıvrılma*’nın karton kapaklı kopyasını alıp konuşurken kitabı karıştırmaya başladı. “*Böyle bir şeyin* bir daha olmaması için ne yapacağız?”

Bu daha iyiydi. Bununla baş edebilirdim. Yani beni dinler, benimle tartışmaz ve ne istersem yapmama izin verirlerse, baş edebilirdim.

“Bellek kaybı aynı hızla devam ederse, dört ayda bir hafif bir sıkıntı yaşayabilirim. Tabii öyle bir şey olmayabilir de. Durum buyken paniğe kapılmak anlamsız bence.”

Annem kuru bir sesle güldü. “Dr. Clarkington bize dedi ki...”

“Doktor Clarkington, bu hastalığın benim yaş gurubundakiler üzerindeki etkisi konusunda yeterli bilgiye sahip değil.”

Babam başını salladı. “Yolunu kaybetme olasılığın benim için yeterli bir bilgi.”

Annam onayladı. “Bir kez olması yeter de artar bile.”

“Kahretsin.” Bu bölümü aştık sanıyordum. Ellerini bıraktım. “İkinizi de çok seviyorum ama bazen inanılmaz *aptal* olabiliyorsunuz.”

“Sözlerine dikkat et,” diye uyardı annem.

“Uzman, bildiği her şeyi Dr. Clarkington’a anlattı. Daha ne istiyorsunuz? Gidip Minnesota’da, Mayo Clinic’te mi yatayım?”

“Hemen heyecanlanma,” diye uyardı babam.

“İstedığınız bu mu?” Gözyaşları dolan gözlerine bakmadığım için gözlerimi tavana çevirdim.

Annemin mırıldandığını duydum. “Heyecanlandığı zaman ona söylenecek en son şey bu.”

“Her şeyin korkutucu olduğunu biliyorum ama bunları yaşayan *benim*, tamam mı? Nasıl hissedeceğime de ben karar veririm. Böylesi daha pratik olur. Ve daha mantıklı. Depresyonda olmadığım için memnun olmalısınız. Hani şu kız gibi...” –bakışlarımı yüzlerinde dolaştırdım– “lösemi olduğunu öğrenip intihara kalkışan şu kız gibi!”

“Tanrı aşkına, Sammie...” dedi babam.

Annem, Bette ile Davy’nin bizi duymadığından emin olmak ister gibi koridora doğru baktı.

“*Detroit Times*’da okuyun isterseniz! Gerçek bir olay! Ben mutluyum, odaklanmış durumdayım ve iyileşmek için her şeyi yapacağım. Hedef küçültmek dışında, tabii. Ralph Waldo Emerson, bir keresinde demişti ki...” Aklım karışmıştı. “Demişti ki...”

“Samantha,” dedi annem. “Beni dinle.”

“Tamam!” Yumruklarımı sıkmıştım. Annem bekledi. “Tamam.”

“Sağlığını kontrol etmek için her an yanında olamayız...”

İtiraz etmek için ağzımı açacak oldum.

“...ve ne yapmamız gerektiğini her zaman bilemeyiz,”

dedi annem, ellerini havaya kaldırarak. “Yani senin bize yardım etmen gerekiyor. Zeki davranman lazım.”

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Zekâ her zaman iyi notlar ve kelime dağarcığı demek değildir, Sammie. Gerçekçi olmanı istiyoruz.”

Babam da onayladı. “Gelecek için hazırlanmaya başlamalısın.”

“On sekiz yıldır ne yaptığımı sanıyordunuz peki?”

“Hayır, onu kastetmedim. Başka bir gelecek...” Birden sustu, nedenini bilmiyordum. Annem bakışlarını karşıısına dikmişti ama kollarından birini babamın sırtına atmış olduğunu gördüm. Herhalde onu çimdikliyordu. Konuşmaya devam etmesini istemiyordu. İşte *bu* üzerimde etkili oldu. Belki de çok çalıştıkları ve ender olarak birlikte vakit geçirdikleri için, güçlerini birleştirmelerine alışkın değildim. Jüpiter ve Mars bir araya gelmişti, bak sen şu işe. Bütün güçlerimin ve zayıflıklarımın iki biyolojik kaynağı aynı yerdeydi. Beni koruduklarını sanıyorlardı. Ama ben de onları beni tanıdıkları kadar yakından tanıyordum.

“Evet,” dedim, yutkundum ve konuşmaya devam ettim. “Artık münazara takımında değilim, dolayısıyla okul yılını sorun yaşamadan bitirmeye odaklanabilirim artık.”

“Güzel,” dedi annem. “Dinlenmen de gerekiyor.”

“Onur listesindeki yerimi de korumalıyım.”

Babam terliğimin tekini diğer tekin yanına koydu. “Doktora da gitmelisin.”

“New York’ta güvendiğimiz *yeni* bir doktor bulmalıyız.”

Babam başını salladı. “Adım adım ilerleriz.”

Onunla birlikte başımı salladım. “Evet, adım adım ilerleriz. Hedefimiz gelecek yıl. Katılıyorum.”

Annem elini elimden çekti. “Tamam,” dedi. Ağzından çok gözleriyle bana gülümsedi. “Evet.”

Hepsi bu kadardı.

Ama şimdi burada, çatı katı penceresinin önündeyim ve her şey çok karanlık görünüyor. Aptal değilim Gelecekteki Sam. Annemle babamın benimle hangi tonda konuştuğunun farkındayım, onlara gözlerimi kocaman açarak masum bir tavırla karşılık verdiğimin de. *Gelecek yıl! İyileşeceğim! İyiyim! Bunu yenebilirim!*

Seninle bile stratejik bir monolog kuruyorum aslında.

Çünkü gerçekte belleğim burada tarif ettiğimden çok daha kötü durumda. Maddie’nin kim olduğunu hatırlamamdan önce, salyalarımı akıtarak çocuk parkında kaybolmuş bir ufaklık gibi onun elini tutmaya hazırdım, beni eve, annemle babama götürmesini isteyecektim.

Münazara salonunda “mola” isteyene dek ne kadar bir süre gözlerimi kırpıştırıp çevreme bakınarak oturdum bilmiyorum. Bana saatler gibi geldi.

Nasıl planlar yaparsam yapayım, annemle babama ne kadar yardım etmeye çalışırsam çalışayım bedenimin bana ihanet ettiğini hissediyorum ve bunu nasıl durdura-
bileceğimi bilmiyorum.

UMUTSUZLUK ÇUKURU DEMİŞKEN, KONUŞMA

Bir bardak su almaya gittim (su içmemi hatırlattığın için teşekkürler, Zavesca!) ve aşağıda konuşmaya devam ettiklerini duydum.

“Olmaz öyle şey,” diyordu babam.

“Ama bunu ona söylemenin ne anlamı var?” diye fısıldadı annem. “Ne hale gelir biliyorsun.”

“Ben onun tarafındayım! İkimiz de onun tarafındayız! Yaşamasını, mutlu olmasını istiyorum. Peki bilimi nasıl görmezden geleceğiz, Gia?”

“Bağırma.”

“Ciddiyim!” Babamın sesi yükseldi.

Annem onu susturmaya çalışıyordu. “Şu anda durumu çok iyi. Uzun süre kötüye gideceğini sanmam. Sadece... kendisi olsun bir süre. Ona farklı davranmayı reddediyorum.”

“Bu kanser değil, G. Ne yapacağını, nerede olduğunu, kim olduğumuzu unutabileceğini düşünüyorum da...”

“Biliyorum.”

Uzun bir sessizlik. Burun çekme sesleri. Onları dinlediğimi duyabiliyorlar mıydı acaba? Nefesimi tuttum.

“Okulun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı,” dedi annem sonunda. “Her şeyi olurluna bırakalım derim ben.”

“Haklısın,” dedi babam.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bütün güvenlik önlemlerini alabiliriz ama onu bir kozada yaşamaya zorlayamayız. Uzman, depresif olmamasının daha iyi olacağını söyledi.”

“Evet, öyle dedi.”

O sözcükten nefret ediyorum. O sözcüğü duyunca iki tane kocaman el kafama bastırıyormuş gibi geliyor bana. *Depresif* değilim ben. *Baskı altında* olabilirim, evet. Zamanım sınırlı ve yapacak işim çok, bazen baskı da fazla geliyor ve kendimi sırf zorlamış olmak için zorlamış gibi hissediyorum ama *depresif* değilim.

Babam devam etti. “Ama birlikte karar vermemiz lazım; gelecek yıl New York’a gidebilecek durumda değil.”

“Haklısın,” dedi annem.

Nefesimi verdim. Karanlığı fark edince gözlerimi yummuş olduğumu anladım.

“Teşekkürler,” dediğini duydum annemin.

“Ne için?”

“Beni desteklediğin için.”

Sonra öpüştüler. Iyy.

Az kalsın aşağı inip onlarla tartışacaktım ama sonra kendimi durdurdum. Önemli bir ayrıntıyı fark ettim. Babam, gelecek yıl New York’a gidecek durumda değil, demişti. Şimdiki zamanı kullanmıştı. Geçirdiğim nöbetten sonra böyle düşünmeleri normaldi. Yalnızca şimdiki

zamana odaklanıyorlardı. Sen ve ben biliyoruz ki Gelecekteki Sam, şimdiki zaman yalnızca başka bir şeye giden yoldur. İleride ne varsa ona gider.

Bu olayın olumlu sonuçlarından biri de beni yeniden okuldan almaya çalışmayacaklarını öğrenmek oldu. En azından kulağa öyle geliyor. Yani bu bir pazarlık Gelecekteki Sam.

Adım adım ilerlemene izin verirler, bir de bakarsın ki koşmaya başlamışsın.

Yani evet, diyecekler, Sammie okul yılını bitirebilir ama yüksek not almaya devam edebilecek mi?

Yani evet, Sammie yüksek notlar alabilir ama birincilikle mezun olabilecek mi?

Yani evet, Sammie birincilikle mezun olabilir ama NYU'da bir dönem geçirebilecek mi?

Böyle gider bu. Onlara bunların hepsini yapabileceğimi göstereceğim. Hepsini yapabilirim. O zaman, üniversiteye gitmeme de engel olamazlar, yapabileceğimi ispatlarsam beni durduramazlar.

Görecekler.

ÖZEL KUVVETLER

Daha az *baskı altında* hissetmek için ve amaçlarıma bir nöbet falan geçirmeden ulaşmak amacıyla, her biri bana farklı bir şekilde ilham veren en sevdiğim feminist ikonlardan bir ekip hazırladım. Resimlerini duvarıma astım, yanlarına küçük konuşma balonları ekleyip onların ağzından alıntılar yazdım. İyi ki kimse odama girmiyor çünkü kimsenin şahit olmasını istemeyeceğim kadar banal bir şey yaptım.

Özel ekibimde yer alan isimler:

ELIZABETH WARREN

Görevi: Hastalık hakkında derin araştırmalar yapmak ve doktorların ailemle bir şey gizlemeden konuşmasını sağlamak ve sistemin sigorta parası için bizden faydalanmasına engel olmak.

BEYONCÉ

Görevi: Bana kusursuz olduğumu ve bağımsız bir kadın olduğumu hatırlatmak. Daha doğrusu, kusursuz bir kız. Stuart beni reddetse bile kendimi seveceğim. (Hâlâ kahve

içmek için beni aramadı. Neyse. Bağımsız bir kızım ben sonuçta.)

MALALA YUSUFZAY

Görevi: Bana daha az bencil olmayı ve genç kadınların da pek çok şey yapabileceğini hatırlatmak. Büyüyünce neler yapacağımı düşünürdüm hep ama o bana genç bir kızın da dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yapabileceği pek çok şey olduğunu anımsattı.

SERENA WILLIAMS

Görevi: Bellek kaybı yaşayan insanlara iyi geldiği iddia edilen yeni bir şey (tenis) öğrenmek. Bedenime daha iyi bakmak ve spor delisi sanılmaktan korkmamak. Herhalde bunun için yeni kaslara ihtiyacım olacak.

NANCY CLARKINGTON

Bu kadın benim doktorum ve onun uzmanlığına güvenip söylediği her şeyi dinlemem gerekiyor. Merak ettiğim şeyler olursa istediğim saatte mesaj atabilmek için cep telefonunu istedim. Tuhaf bir istek miydi acaba?

En azından notlarım belli olana ve sınıf birincisi olduğumdan emin olana dek ne olursa olsun, ulusal turnuvadaki gibi bir nöbet daha geçirmemeliyim.

Bu hastalıkla mücadele edeceksem yalnızca iyimser olmam yetmez, *daha* stratejik de davranmalıyım. Daha öncekinden farklı yöntemlere ihtiyacım olacak. En iyi halimi sergilemeye özen göstermeliyim. Umarım pilim hemen bitmez.

EVET, EVET, EVET

Stuart Shah: Çarşamba bir şeyler yapalım mı?

KİMSE BİZİM KADAR İLGİLENMİYOR

Birkaç gün sonra, güneş parlarken, fulyalar açmaya başlamışken ve kuşlar şakırken benim midemin içinde adeta atlar koşuyor – sanırım kimyasallarınız başka birininkilerle karışınca verdiğiniz biyolojik tepki bu. Stuart okuldan sonra dışarıdaki bankların yanında buluşmamızı istedi. Anladığım kadarıyla okula yakın oturuyor ve birlikte kasabaya yürürüz diye düşündü.

Münazara takımından sonra en sevdiğim giysi var üzerimde; annemin kiliseye giderken giyeyim diye iki yıl önce aldığı elbise. Açık mavi, pamuklu kumaştan V yakalı elbisemi giydim, sabah makineyle kurutmadığım saçlarım dalga dalga omuzlarıma iniyor. Ne kadar çekici görüldüğümünden emin değildim ama Maddie'yle hayali bir konuşma yaptıktan sonra aldırış etmediğime karar verdim. Ay-nada kendine bakıp, *kime göre çekici*, deyişini hatırladım.

Matematik ödevimi yeni bitirmiştım, kitabı kapatırken Stuart'ın yaklaştığını gördüm. Her zamanki siyah giysilerini giyiyordu, siyah camlı güneş gözlüğünü takmıştı. Hızla yürüdü.

“Sammie!” dedi. “Merhaba!”

Ayağa kalktım, ödevimi çantama tıktım. “Merhaba.”

Dokunabileceğim kadar yakına gelince durdu. Güneş gözlüğünü çıkardı, elbisemi süzdüğünü görebiliyordum. Bakışlarını takip ederken üzerime bir şey dökmemiş olmayı diledim. Bakışlarımız yeniden buluştuğunda gergin görünüyordu.

“Epey zaman oldu görüşmeyeli,” dedi.

“Bir hafta oldu,” dedim.

Gülümsedi. Gülümsedim.

“Ne yapmak istersin?” dedi.

“Yürüyelim mi?”

“Olur.”

Sonra bir türlü susamadık. Yan yana yürüyorduk, arada bir kollarımız temas ediyordu. Önce patikalardan yürüdük, sonra kasabaya girdik. Stuart arada tanıdıklarına selam veriyordu. İyi bir röportajcı gibi birbiri ardına sorular soruyordu. *Hangi okullara karşı yarıştınız? Nerede kaldınız? Daha önce Boston’a gitmiş miydin?*

Ona kaybettiğimizi (belli ayrıntılara girmeden) anlattığımda, bir an yüzünü buruşturdu. Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı ve midem bir tuhaf oldu; kaybettiğimizi hatırladığım zaman mideme inen yumruk hissi, Stuart bana yaklaşınca midemde beliren kelebeklere karıştı.

“Korkunç bir şey,” dedi ve bana *Hamlet*’i sergiledikleri son gece bütün monoloğunu unuttuğunu anlattı. “Son gece hem de! Bin kere tekrarlamıştım halbuki!”

“Bunu duymamıştım,” dedim, aslında duyup duymadığımı anımsamaya çalışırken.

“Evet çünkü kimse fark etmedi.”

“Kimse mi?”

“Hiç kimse. Fark etseler de umursamazlardı.”

“Oyuna devam ettin yani?”

“Evet, kimse anlamadı ki. Ama ben asla unutmayacağım. Çünkü başarısız oldum.”

“Evet, bu münazara turnuvasını ben de sonsuza dek hatırlayacağım,” dedim. *Sanırım*, diye ekledim içimden.

Stuart’la birlikte kaldırımda kaykaylarıyla giden iki Dartmouth öğrencisine yol verdik. “Belki başarının ne olduğu konusunda başkalarına fazla güveniyoruz,” dedi Stuart. “Yani, belki fazla paylaşıyoruz. Belki de hepsini etrafa dağıttığımız için güzel şeylerin verdikleri his hemen geçiyor.”

“Başarı yalnızca insanların seni fark etmesi olmamalı.”

“Evet. Bu konularla bizim kadar ilgilenmenin tuhaf yanı da bu işte,” dedi. “Kimsenin bizim kadar ilgilenmediğini düşünmeye alışmalıyız çünkü gerçekten de ilgilenmiyorlar. Başarmak, başarısız olmak, her neyse – kimse günün bütün saatlerini çalışarak veya araştırma yaparak ya da yazmak için her şeyden vazgeçerek geçirdiğin için sırtını okşamayacak. Yalnızca kendimiz için başarılı olmak zorundayız.”

Konuşma bittiğinde, Stuart kaldırımın ortasında duruyordu. Özellikle tutkulu olduğu konularda konuşurken bir yandan yürümeyi başaramıyordu sanki. Çok sevimliydi.

Sonra, kendiyle çeliştiğini fark ettim. “Ama sırtını sıvazladılar ya!” dedim. “Kitabın yayımlandı!”

Yeniden durdu, bu kez daha ciddiydi. “Peki ya yayımlanmasaydı?”

“Sen...” dedim ve yutkundum. “Evet, sonunda elinde kalan tek şey yaptığın şeyi sevip sevmediğin.”

“Kesinlikle. Şimdikinden iki kat fazla çalışıyor olur-
dum herhalde,” diye mırıldandı.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. Annemle babamı, o korkunç tümceyi düşündüm: Sınırlarının farkında ol. Annemle babamın sözünü ettiği bütün sınırlar *başkalarının görüşleriydi*. Ben *kendi* hedeflerimin peşindeydim.

Sessizce yürümeye devam ettik. Konu ağır gelmişti herhalde.

Onun yanında *süper rahat* davranmayı hedefliyordum. Gelecekteki Sam. *Geev-şeee*. Büyütülecek bir durum yok. Ama bu ben değildim. Onun da öyle biri olmadığını anlayınca çok rahatladım.

Sessizliği “Ne okuyorsun?” diyerek bozdu ve sohbete kaldığımız yerden devam ettik çünkü kapitalizmin “heterodoks iktisat” denen olağanüstü alternatifi hakkında bir kitap okuyorum ve bu görüşe göre bildiğimiz şekliyle ekonomi... ah, bir dakika. Pardon. Neyse.

Buzlu kahve almak için durduk, Dartmouth kampüsünün önündeki çimenlere oturduk. Her yerde baharın keyfini çıkaranları görünce aklıma üniversite hazırlık sınavlarında kelime dağarcığı bölümündeki *mahmur* sözcüğü geliverdi.

“New York’ta sağa sola nasıl gidiyorsun?” diye sordum.

“Zamanım varsa her yere yürüyorum. Metro, ancak bir semtten diğerine geçtiğinde daha hızlı.”

“Gerçekten mi? Fiziksel olarak mümkün gelmiyor ku-
lağa.”

Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, her zaman öyle değil. Ben yürümeyi seviyorum işte.”

“Her yere zamanında gider misin?”

“Programım pek katı değil.”

“Bütün gün yazıyor musun?”

Sorduğum soru canını yakmış gibi kaşlarını çatı. “Yazmayı deniyorum. Haftada birkaç gece şehir merkezinde bir barda barmen olarak çalışıyorum. Siyah giysiler giyip zengin insanların sohbetlerini dinliyorum, benim için ideal bir iş yani. Zaten yapacağım şey,” dedi ve güldü.

Kokteyl sipariş eden züppe bir kadın taklidi yaptı. “Limon suyunun yerel üretim *limon ağaçlarından* geldiğinden emin ol. Burada limon ağacı yetişmemesi *umurumda değil.*”

“Buz da bir *buzul* deresinden gelsin,” diye ekledim.

“Bardak da el yapımı İsveç camı olsun.”

Öyle çok güldük ki burnumdan istemsizce komik sesler çıktı.

Ekolokasyon denen şeyi yeniden hissettim; onun toprağa oturmuş bedeninden gelen enerji dalgaları benim dimdik oturan bedenimi yalayıp geçiyordu sanki.

Dümdüz burnunun ucuna doğru kemikli bir çıkıntı vardı, burnunu kırmış olmalıydı.

Köprücük kemiğinin üstünde bir ben gördüm.

Buzlu kahvesinden ikram etti, ben de onun pipetini ağzıma götürüp içtim ama umursamadı.

Öğreniyorum:

Birinin seni sevmesini sağlamak için konuşman gereken gizli bir dil yok Gelecekteki Sam. Onlarla doğrudan konuşuyorsun, hepsi bu. Hayat, çalışmak ve Manhat-

tan'daki en iyi kahveciler hakkında zekice yorumlar yapabiliyorlarsa bonus puan.

Stuart'ın uzun adımlarıyla herkesi geçerek başı önünde New York kaldırımlarda yürüdüğünü hayal ettim. Mekânlar, diyalog ve karakterler hakkında düşünüyordu ama şimdi buradaydı ve çok farklıydı. Daha yumuşaktı. Rahattı.

Benim de daha yumuşak bir halim vardı belki.

Bir robot olman gerekmiyor Gelecekteki Sam. Yaptıklarının bir yere doğru *ilerlemesi* gerekmiyor. Bazen durabilirsin, en azından duraksayabilirsin. Bazen neysen o olabilirsin.

Neyse, eninde sonunda Stuart'ın Hanover'a geldiğinden beri haftada birkaç gece barmenlik yaptığı Canoe Kulübü'ne gitmek için ayrılması gerekti.

Ayağa kalktık.

Islak siyah gözleriyle bir süre bana baktı, yavaşça yüzüme doğru eğildi. Aman Tanrım, yaklaşıyordu. Radyo-aktif yanık tehlikesi. Nefesimi tuttum.

Hemen geri çekildi. "Pardon. Seni yanağından öpebilir miyim?" diye sordu.

"Standart uygulama bu mu?" diye sordum ve hemen yanaklarım kızardı.

"Neyin standardı?" diye sordu.

"Şeyden... aramızda olanlardan sonra standart bir vedalaşma şekli mi yani?" Az önce robot olman gerekmediğine *karar vermiştin*, unuttun mu?

Hemen karşılık vermedi. Şimdi o gerilmişti. Ensesindeki saçlarla oynadı, çevresine bakındı. "Ne oldu aramızda?" dedi.

“Yani, bugün yaptıklarımızı diyorum. Birlikte vakit geçirmek.”

“Şey...” Stuart gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Omuz silkti, önce uzağa, sonra bana baktı. “Kategorize etmek zorunda değiliz.”

“Haydi edelim ama,” dedim hemen. Sonra bekledim. Stuart şaşkınlıkla ağzını açtı, ben de onu zorladığım için kendimi kısa süre suçlu hissettim ama sonra geçti. Bağlamı veya anlamı olmayan bir öpücük havadan sudan sohbet gibidir. Kategorize etmek *istemi-yorsa* ne olacaktı? Yanımdan kaçıp gider ve benimle bir daha konuşmazsa? Ders çalışmaya, çatı katındaki küçük odama döner, onu uzaktan izlerdim. Ne olmuş yani? Alışkınım bunlara. Yeni bir şey mi sanki? “Kusura bakma,” diye devam ettim. “Şu sıra rastgele takılmak için biraz fazla yoğun bir dönem.”

“Rastgele takılmadığın belli,” dedi, başını iki yana sallayarak güldü.

Batan güneşe karşı güneş gözlüğünü taktı, camlarında iki tane alev alev küre belirdi. İki eliyle ellerimden birini tuttu ve “Seni yanağından öpmek istiyorum çünkü bu randevuda iyi vakit geçirdiğimizi düşünüyorum,” dedi.

Randevu. *Randevu*. Başımı onaylayarak salladım.

Yeniden eğilip dudaklarını yanağıma, dudaklarımın birkaç santim yukarısına bastırdı –bin yüz, bin iki yüz, bin üç yüz diye saydım– ve geri çekildi.

OOFFFFFFFFFGGGGRRRRRRR

Sonra, hemen kötü bir şey oldu tabii. Eve döndüğümde, Bayan Townsend'den gelen e-postayı gördüm telefonumda:

Sammie,

Münazarayı kaybettiğinizi duyunca çok üzıldüm. Ama dert etme canım! Umarım sağlığın iyidir ve dinlenmişsinizdir. Şunu bilmeni istedim; ayrıntıları bilmeseler de öğretmenlerini durum hakkında bilgilendirdim ve herhangi bir sorun yaşarlarsa doğrudan bana gelmelerini istedim.

Bugünlerde yükün ağır, biliyorum, dolayısıyla turnuva haftası nedeniyle kaçırdığın aşağıdaki ödev ve testleri tamamlayacağından emin olmak istedim:

Kimya

- 14-15. Bölüm özeti
- 16. Bölüm özeti
- 14-16. Bölüm hazırlık testi

Seramik

- sırlanmış kâse

Yılın sonuna, özellikle finallere yaklaşırken lütfen sana nasıl yardım edebileceğimi bildir. ACELE ETME.

Ziyaretime de gel. Seni özledim.

- Bayan T

Bu tarihleri nasıl kaçırmıştım? Bu bilgisayardaki takvime yazmıştım onları; bu belgeyle aynı yerde, masa üstünde duruyorlardı. Biyoloji için yeşil, Edebiyat için mavi, Avrupa Tarihi için turuncu, seramik için kahverengi ve kimya için sarı renkle işaretlemişim takvimi. Gözümün önünde duruyor! Onlara o kadar dikkatli bakıyorum ki retinamda delik açılacak neredeyse!

Bu korkutucu bir şey. Hiç hoşuma gitmedi.

Okul bitene kadar –sadece birkaç hafta kalmıştı– her gün yapılacak ödevleri ve testleri kontrol edip hem takvime hem de ajandama kaydettim. İşim bitince, mezuniyetten önceki hafta boyunca her gün bir saati gösteren mor rengi fark ettim. Mezun olduğum gün, mor renk bütün takvimi kaplıyordu.

Mezuniyet konuşması yazıyordu.

Annemle babamın fısıldaşmalarını, onları bunu başarabileceğime ne kadar inandırabildiğimi düşünüyorum. Onları kandırabiliyor muydum gerçekten? Sheraton'da kendime gelip parlak ışıkların altında gözlerimi kırptırmamı hatırladım. Maddie öfkeyle bana bakıyordu, öyle korkmuştum ki ağlamak istiyordum.

Her şeyi bir anda mahvedebilirdim ve böyle olursa NYU hayalim sona ererdi.

Kahretsin.

ALTERNATİF KAYNAKLAR, BİRİNCİ AŞAMA

Seramik stüdyosunun köşesindeydim, öğle yemeğini atmıştım, ıslak kili var gücümle yoğurup şekillendirmekle meşguldüm. Kimya ödevim yanımdaki taburede açık duruyordu. Birkaç saniyede bir durup cevapları yazıyordum ve sonra batasınca kâseye dönüyordum ama bir kâsedен çok onun alkolik kuzenini andırıyordu. Kıvrımları, arkadaş canlısı görünümü ve işlevsel olmamasıyla babamın kuzeni Tim'i aklıma getiriyordu. Aile toplantılarında bana zekâmı ne zaman doğru dürüst bir şey için kullanıp *Jeopardy!*'ye katılacağımı ve ona biraz para kazandıracacağımı sorardı; beynimi var gücümle koruyup buradan kurtulmam için 5666. nedeni oluşturuyordu.

Coop içeri girdi, kapıyı arkasından kapadı. Arka cebinden bir torbacık ve sarma kâğıdı çıkardı.

"Sammie?"

Tekerleği durdurdum. "Efendim? Burada ne yapıyorsun?"

Bana cevap vermek yerine "Merhaba," dedi, kıkırdayarak yanıma geldi. Esrar malzemelerinin yanında,

Coop'un Carhartt tulumunun arka cebinde katlanmış bir defter ve yan cebinde bir dizi kalem vardı.

"İyi bir depolama sistemi," dedim, çamurlu parmağımı la pantolonunu işaret ederek.

Karşıma geçti, oturdu, bir tabureyi bacaklarının arasına aldı ve bir zanaatkâr gibi iki bûklüm çalışmaya başladı, yeşil bitkiden özenle minik parçalar kopardı. Gözlerinin arasına düşen bukleyi üfleyerek gönderdi, kaşları çatılmıştı. "Evet," diye mırıldandı. "Sırt çantası taşımak için fazla sıcak."

"Buraya otlu sigara sarmaya mı geldin?"

"Öğle arası rutinim," dedi omuz silkip kâğıdın kenarını yalarken. "Sonra seni gördüm. Öyle oldu. Ne yapıyor-sun?"

"Eksik kalan ödevimi yapıyorum."

"Ha, turnuva yüzünden mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"O gün kilisede söyledin. Ayrıca herkes bu konudan söz ediyordu. Yani, kaybettiğinizden değil. Herkes, vay canına, münazarada Ulusal Turnuva'ya mı katılmışsınız, diyordu. Böyle şeyler insanları heyecanlandırıyor. Ben de övünüp durdum, o kızı tanıyorum, dedim."

Güldüm. Coop parmaklarıyla kusursuz bir silindir yuvarladı.

"Ama şimdi işim bitti işte," dedim çamurlanan kimya ödevimi işaret ederek. "İşim bitmedi belki ama... Hatırlarsın..." Durdum, aynı konuya girip girmemeyi düşündüm. Ama partide kimseye bir şey söylememesini istemiştim ve Coop da söylememişti. Bu hoş bir davranıştı. "Hastalığın bellek yitimine de neden olduğunu anlatmıştım ya?"

“Evet,” dedi Coop. “O nasıl gidiyor? İyi misin?”

“Ödevlerimi unuttum. Normalde ödevlerimi *asla* unutmam. Asla. Şimdi bir test sırasında bildiklerimi unutmaktan, mezuniyet töreni sırasında yapacağım konuşmayı unutmaktan korkuyorum ya da...”

Coop, hafifçe tembel tembel gülümsedi, esrarlı sarma sigarayı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Normal birine dönüşeceğinden korkuyorsun yani.”

Onu hafifçe yumrukladım. “Hayır...”

“Ben sürekli böyle şeyler için endişeleniyorum.”

Bir süre düşündüm, sarma sigaraya baktım. “Evet ama, ne bileyim, belki de bu kadar çok ot içmesen...”

Tavana baktı, düşünüyormuş gibi yaptı sonra bana dönüp omuz silkti. “Dönem birincisi bile aynı şeyler için endişeleniyorsa neden daha az içeyim ki?”

O zaman aklıma bir fikir geldi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Coop kollarını tabureye yasladı, soruma yanıt vermek dünyada yapmayı en çok istediği şeymiş gibi bana baktı. “Sor bakalım, Samantha.”

“Sınıfta kalmamayı nasıl başarıyorsun?”

“Hım,” dedi, parmaklarıyla koluna tıp tıp vurarak.

“Yani, şey halindeyken bile derslerden nasıl geçebiliyorsun... farklı bir algı boyutundayken?”

“Öncelikle, derslerden geçmekle kalmıyorum, iyi notlar alıyorum.”

“Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu. Coop’un şaşkın yüz ifadesini görmeyeli uzun zaman olduğunu fark ettim. Çocukluğumuzdan beri görmemiştim bu ifadeyi.

“Not listelerinde tanıdıklarımın adlarına da bakarım.”

“Ah.” Coop yeniden konuşmaya başladı. Herhalde kafası güzeldi ama derinlere de iniyordu. “Aslında ben pek ‘çalışmam,’” dedi. “Öğrenilmesi gerekeni öğrenirim, yani bir şeyler öğrenmediğim halde öğrenmiş gibi yapmayı bilirim. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet.” Coop’un bu yönünü hayretle inceliyordum – arkadaşlığımız bittikten sonra, kafayı bulmayı seven, “hiçbir şey umurumda değil” triplerinde birine döndüğünü tahmin etmişim oysa.

“Örneğin,” diye anlatmaya devam etti, “senin bellek sorunun. Ben bir şeyleri ezberlemem. Fazla uzun zaman alır bu. Bunun yerine... alternatif kaynakları kullanma fırsatını yaratırım. Telefonlar, büt sınavları veya yakınımda oturan başkaları gibi.”

O konuşurken, takvimimdeki farklı renkleri, bütün tarihleri, sınavları ödevleri düşündüm. Başımı kâğıdımdan kaldırıp yeniden indirdiğimde bana hiçbir şey ifade etmeyen sayılar ve harflerden başka bir şey görmeyebilirdim. “Mola” isteyemeyebilir ve yanımda tutunacak birini bulamayabilirdim. Sınavlardan kalabilirdim ve sonunda bana acıdıkları için beni mezun etmeye kalkabilirlerdi.

Coop hâlâ beni seyrediyordu. “Yüzündeki bu ifade ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Bana bunları nasıl yaptığını öğretebilir misin?”

“Neyi?”

“Alternatif kaynakları kullanmayı.”

Başını yana eğdi. “Bana nasıl kopya çekeceğini mi soruyorsun?”

İç geçirdim. *Evet* demek istemiyordum ama annem hep

dobra olmamı söylerdi. Eski yöntemi denedim Gelecekteki Sam. Dürüst davrandım, çok çalıştım, ödev yaptım, ezber yaptım ama bak ne oldu. Ayrıca, dört yılın son iki haftası söz konusu. Etik açıdan da avantajlı konumda sayılmaz mıyım yani?

“Tabii ki.”

Coop gülümsedi ve göz kırptı, o anda kızların neden peşinden hiç ayrılmadığını anlar gibi oldum.

“Tamam,” dedi, bütün gereçlerini pantolonunun ceplerine doldururken. “Ne zaman istersen uğra bize.”

BİR TAŞRA MANZARASI:
ANNEM TAKIM DEĞİŞTİRİYOR
(ŞİMDİLİK)

Annem tabaklara spagetti doldururken ben de José Saramago'nun *Körlük*'ü hakkındaki edebiyat ödevimi yapmak için notlar alıyorum ve okulda Maddie'nin benimle hâlâ konuşmadığını düşünmemeye çalışıyorum. Babam işten eve dönmek üzeredir. Harrison bilgisayar başında. Bette masanın altında, kim bilir hangi amaçla elişî kâğıtlarını kesiyor. Davy de masanın altında, "Küçük Denizkızı" adını verdiği bir oyunu oynuyor; annemin sutyenlerinden birini giyiyor, evdeki bütün çatalları topluyor ve ağzına su serpmediğiniz sürece konuşmayıp gözlerini kocaman açarak işaret dili kullanıyor.

Davy pantolonumu çekiştiriyor, kendi spagetti tabağını, sonra ocağın başında duran annemi, sonra beni işaret ediyor.

"Ne?" diyorum. "Evet, senin spagettin."

Benim soslu tabağımı işaret ediyor, başını iki yana sallıyor.

"Sos istemiyor musun?"

Hızla başını sallıyor.

“Anne,” diyorum. “Davy spagettisine sos koymanı istemiyor.”

“Ben Küçük Denizkızı oyununu oynamıyorum,” diyor annem, makarnasını kaşıklarken. “Tuvalette olanlardan sonra bir daha oynamam.”

Bir keresinde, Davy Küçük Denizkızı oyununa öyle kaptırmıştı ki, Harrison’a diş macununun nerede olduğunu söylemeyi reddetmişti. Harrison da onun ağzını klozetten aldığı suyla ıslatmıştı. Davy yalvarırcasına bana baktı.

Su bardağımdan birkaç damlayı başına serptim.

“Sos istemiyorum anne!” dedi Davy. Kıkırdayarak yüzündeki damlaları sildi.

“Koleksiyonundan bir çatal alabilir miyim?” dedim.

Yerdeki çatallardan birini bana uzattı. Kot pantolonuma sildim. Yeterince temizdi.

Masanın altından Bette’nin sesi yükseldi. “Stuart kim?”

Hemen masanın altına eğildim. Bağdaş kurup oturmuş, elinde tuttuğu telefonumu kurcalıyordu.

“Ver şunu bana,” diye uzandım.

Bette kıkırdadı, telefonu salladı. “Stuart diyor ki...” diye söze başladı ekrana bakarak. “Canoe’ya gelmeye ne dersin...”

“Stuart kim?” diye sordu annem.

“Ver şunu!” diye haykırdım.

“Sesini yükseltmen gerekmiyor,” dedi annem.

“Al...” dedi Bette, sonra telefonu yere attı.

Kapıp hemen cebime tıktım. Bir süre sessizce yemek yedik. Konuyu unuttuklarını sanmıştım ki, Harrison odanın diğer ucundan haykırdı. “Stuart kim?”

Stuart: Yarın akşam Canoe'ya gelmeye ne dersin, çalışıyorum da. Günlerden salı olduğu için sakindir. Barda oturup ödevini yapabilirsin, bana eşlik edersin.

Ben: Olur!

Daha sonra, oturma odasında kitap okuyan annemle babamdan izin istedim. Annem ayaklarını babamın kucığına uzatmıştı.

“Yarın gece Canoe Kulübü'ne gidebilir miyim?”

Annem başını çevirip bana baktı. “Binada ilkyardım eğitimi almış biri var mı?”

Bir süre düşündüm. Teknik olarak, restoran çalışanlarının ilkyardım eğitimi almış olması gerekir gibi geldi bana.

“Evet,” dedim.

“Kim?”

Çok kötü bir yalancıyım. Tanrım, yalan söyleme konusunda berbatım. Ne zaman yalan söylesem dilim damağım kurur. Pinokyo'nun daha beter hali gibiyim. Umarım bu yalanımı affedersin Gelecekteki Sam. Yalan söylemenin avukatlık işinin bir parçası olduğundan habersiz değilim. Ama işler bu raddeye gelmez diye ummuştum yine de.

“Canoe Kulübü'nün işletmecisi kimse o,” dedim.

“Kimmiş o peki?” diye karşılık verdi babam.

“Bilmiyorum ama her kimse ilkyardım eğitimi almış olması gerekiyor.” Arkasından hemen alçak sesle “Sanırım,” diye ekliyorum çünkü dilim damağım kurumaya başladı yine.

“Sanmıyorum,” diyor babam, elindeki Stan Grumman romanından bakışlarını ayırmadan.

“*Canoe Kulübü*’nün ortasında bir nöbet geçireceğimi mi sanıyorsun? Haydi ama.”

“Evet,” diyor babam, başını kitabından kaldırırken. “Öyle bir risk var.”

Durumu daha iyi idare edebileceğimi biliyorum. Kendime geliyorum.

“Sammie...” diye söze başlıyor annem. “Okula odaklanmak istemiyor muydun?”

“Evet ama liseden mezun olmasına bir hafta kalmış olan ve bir kere bile bir randevuya gitmemiş bir robot olmak da istemiyorum.”

Bu kez, ikisi de bana dönüyor. Annem gülümsüyor. Babam gülümsemiyor.

Ağzımdan çıkan sözcükleri duyunca geç saatte televizyonda saç maşası satmaya çalışan sunucular gibi hissediyorum kendimi. “Arkadaşım çalışacak, ben de ödevimi yapacağım. Salı günleri sakın oluyor dedi. Okuldan sonra yürüyerek oraya gideceğim. Sonra beni arabayla alabilirsiniz!”

“Tamam,” diyor annem, babamı dirseğiyle dürtmeye başlayarak.

“Gerçekten mi?”

“Evet!”

“Gia...” diyor babam anneme sessizce.

Boğazımı temizliyorum. Elbette sona sakladığım bir kozum var. “Acil bir durum olursa, hastane *Canoe Kulübü*’ne bu evden daha yakın zaten.”

“Doğru!” diyor annem, yeniden babamı dirseklerken.

“Of!” Babam bana bakıyor. “Tamam, peki.”

HAYDİ AMA

Bugün okula giderken yolda üç tane balıkçı gördüm, Carhartt tulumları içinde otoyol boyunca yürüyorlardı, kırmızı yemliklerini, uzun lastik çizmelerini omuzlarında taşıyorlardı. Herhalde Connecticut'a gidiyorlardı. Hanover üzerindeki köprüden geçtiğim sırada içimden kenara çekip ayakkabılarımı çıkarmak geldi. Bunu yapmadım çünkü matematik ödevimi bitirmem gerekiyordu ama sekiz veya dokuz yaşında olduğum yazdan beri evimizin yanındaki dereye ayaklarımı bile sokmadığımı fark ettim.

Okul koridorlarında havada sürüklenir gibi dolaşıp hayatı, Stuart'ı ve balıkçılığın nasıl bir şey olduğunu düşünürken, Maddie'nin birkaç arkadaşıyla birlikte dolabının yanında yere oturmuş olduğunu gördüm ve üzerime bir sakinlik çöktü, sanki her gün yapıyormuşum gibi yanına gidip merhaba dedim, son görüşmemizde kavga etmemişiz gibi davrandım.

Arkadaşlarıyla birlikte gülen Maddie gülümseyerek başını salladı.

“Merhaba,” dedi bana yeterince arkadaşça gelen bir tavırla.

Süper rahat ol. Geev-şee.

“Bil bakalım ne olduuu?” dedim, ellerimi açarak.

“Ne oldu?” dedi çevresindeki insanlara şöyle bir baktıktan sonra.

“Stuart’la randevum var!”

“Süper,” dedi ifadesiz bir sesle, gülümsemeden.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bir şekilde tepki vermesini, ünlemle biten bir cümle söylemesini bekliyordum herhalde çünkü Stuart’la beni bir araya getiren oydu.

“Evet...” dedim. “Öyle!”

Maddie telefonunu çıkardı. Bunun *sohbetimiz sonlandırmıştır* demek olduğunu biliyordum ama sohbeti sonlandırmaya hazır değildim. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu benim için. Onun da buna şahit olmasını bekliyordum. Bunu onunla paylaşmak istiyordum.

Ona yaklaştım. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Maddie hâlâ fotoğraflarına bakıyordu.

“Annen haklıydı bence,” dedim. Ağzım Zavesca almışım gibi kupkuruydu. “Biraz molaya ihtiyacımız vardı, senden özür dilemek istiyorum.”

Karşılık vermedi. Parmağı daha hızlı hareket etmeye başladı. Belki de ne demek istediğimi anlatamıyordum.

“Sana o konudan...” deyip arkadaşlarına göz attım, “bahsetmediğim için özür dilerim.”

“Kahretsin kızım,” dedi Maddie birden, kollarını dizlerine dolayarak. “Sosyal işaretleri okuyamıyor musun sen?”

Kalkıp doğruldum. Tatlı yiyemeyeceğini öğrenen bir çocuk gibi, nefret ettiğim bir ses çıkardım. “Okuyabilirim...”

diye söze başladım, sonra durdum, öylece kalakaldım.

Maddie ayağa kalkıp beni birkaç metre öteye, köşeye götürdü. Bana hâlâ öfkeli olduğunu anlamıştım ama ondan tepki alabilmek bile içimi rahatlatmıştı sonuçta.

“Doğrudan yüzüne söyleyeceğim düşündüklerimi. Bana söylemeyerek beni incittin.”

Gülümsemeye çalıştım. “Ve bunun için üzgünüm! Aynı şekilde düşünüyoruz! Sana bunu anlatmaya çalışıyordum!”

“Sammie, sözüm bitmedi.”

“Tamam,” dedim. Yeniden arkadaş olacaksak sonsuza kadar konuşabilirdi. Rahatlayarak iç geçirdim (ama sonradan erken rahatladığımı anladım).

“Hasta olman gerçeğiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

Nefes aldım, söylediklerini sindirdim. Ama anlamlı gelmiyorlardı bana. “Ne demek istiyorsun?”

Maddie ellerini dua eder gibi birleştirdi. Tırnakları koyu mora boyalıydı. “Hasta olduğun için mi birden arkadaş olduk? Ondan önce benimle münazara çalışmak dışında vakit geçirmek istemiyordun. Ama şimdi hayatla ilgili üzüntülerini, sıkıntılarını ve düşüncelerini paylaşacak birine ihtiyacın var ve en yakınındaki arkadaş adayı benim.”

“Öyle değil...”

“Yalnızca söylüyorum... Gerçekten arkadaş olalım diye çok uğraştım ama sen bana hayatında neler olup bittiğini bile söyleyemiyorsun, öyle mi? Kendi hayatın her şeyden önemli. Sammie’nin gösterisiyle çok meşgulsün.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Sammie’nin gösterisi mi?” Beni mi kastediyordu? Partilerde duvarın kenarından zor ayrılan ben? İnsanlar yerine bilgisayarla konuşan? Neden söz ediyordu?

“Yani, hep öyle değilsin aslında Sammie,” dedi Maddie, gözlerini kapatarak. Onları yeniden açtı. “Abartıyordum. Ama senden uzak durdum çünkü beni, canın istediğinde duygusal destek almak için karşılıksız kullanmaya niyetlendiğini sandım. Tabii seni asla sorgulayamazdım çünkü hastasın ve istediğini yapmalısın...”

“Böyle bir şeyi asla düşünmem bile,” dedim sessizce.

“İnsanlar fark etmeden yapar böyle şeyleri,” diye karşılık verdi. “Onların suçu değil.”

Bakışlarımı ondan ayırmadan bekledim. Şimdi psikolojik yükünü artırmamak için konuşmaktan korkar olmuştum.

Maddie ellerini yanaklarına koyup iç geçirerek bana baktı. “Söylediklerim anlamlı geliyor mu? Bilmiyorum. Belki de abartıyorum,” dedi.

Yutkundum, düşünebildiğim en hafif yorumu yaptım. “Gerçekten kafam karıştı.”

“Benim de öyle,” dediği sırada ilk ders zili çaldı.

BAŞKA SALI GÜNLERİ GİBİ BİR SALI GÜNÜ DAHA

KAFAYI YEMEK ÜZEREYİM. Stuart yeniden mesaj attı, saat altıda mesaisinin bittiğini yazdı. Okuldan sonra, mesaisinin sonuna doğru oraya gideceğim ve en az üç saat birlikte takılacağız. EN AZ.

Tamam, diye karşılık yazıyorum.

“Ne zaman geleceksin?” diye soruyor.

Beş dakika geçmeden cevap yazarsam fazla mı hevesli davranmış olurum?

Stuart’a Maddie’nin dediği şeyi yapıyorsam ne olacak?

Ama Maddie’ye öyle bir şey yapmıyordum. Sana bütün azizler adına yemin ederim Gelecekteki Sam, onu kullanmaya çalışmadım asla.

Suart’a NPC’den söz edemem. Kim bilir nasıl tepki verir. Maddie gibi ters tepki verirse kimsem kalmaz.

On dakika beklesem fazla mı uzun olur, sanki ilgimi çekmiyormuş, arkadaşmışız gibi?

Sekiz dakikayı seçiyorum çünkü bana mesaj atarak inisiyatif aldı ama son buluşmamızın bir randevu olduğunu söylemeye ben zorladım onu. Sekiz dakika arada bir

yerde. İstatistik açısından iyi bir tercih.

Aman Tanrım, tek bir güzel giysim var ve onu da zaten kullandım. Gözlük camlarım lekeli. Ayağımda sabolar, üzerimde kot şort ve DAN & WHIT DEPOSU yazan kocaman bir sweatshirt var çünkü Puppy bu sabah temiz çamaşırların üzerine kustu ve diğer seçeneğim babamın şaka olsun diye aldığı, üzerinde ÇİKOLATALI SÜTÜN VAR MI? yazan tişörttü. Yakasındaki çikolatalı süt lekesinden anlaşılabilirliği üzere, evet, “çikolatalı sütüm vardı”, evet çok teşekkür ederim, şahane bir şaka. “Ben yalnızca normal, hırslı, rahat bir genç kadını ve bir deri bir kemik kalmama neden olan bir hastalığım yok” diyen bir kıyafetti. Değil mi?

Pek kadınsı sayılmaz ama Elizabet Warren giysilerini düşünüp dursaydı banka yolsuzluklarıyla uğraşacak zaman bulamazdı. Aman Tanrım, Stuart, “Akşamüstü görüşürüz,” diye mesaj attı. Tamam, akşamüstü görüşürüz o halde. Hayatımın ikinci randevusu, belki de son randevusu olacak çünkü herhalde adımları unutacağım. Canoe Kulübü’ne gireceğim ve sanki bir müdahale toplantısı varmışçasına tanıdığım herkes orada olacak. NPC Kulüp Evi üyeleri de (gönderdikleri iki haber bülteninden sonra onlara böyle diyordum) tekerlekli sandalyeleri ve tropik gömlekleriyle orada olacaklardı ve *Sürpriz*, diyeceklerdi. *Hoşlandığın çocuğa senden hoşlanıyormuş gibi yapsın diye para verdik çünkü kendini toplumdan o kadar da dışlanmış hissetmeni istemedik! Ama artık bizden birisin! Kayan bir yıldırınsın!*

Belki de insanlara daha iyi davranmalıyım.

Belki de çikolatalı süt tişörtünü giymeliydim.

Ah Tanrım. Boş ver onu. *Onları* demek istedim. Üzgünüm. Yani “boş ver onları.” Freudyen sürçme.

İNSANLAR BUNU YÜZYILLARDIR YAPIYOR: BİR ANATOMİ DERSİ

Canoe Kulübü yalnızca önünden geçtiğim bir yerdi. Annemle babam yıldönümlerinde oraya giderlerdi, Dartmouth öğrencileri kasabaya ziyaretlerine gelen büyük anne ve babalarını oraya götürürlerdi. Ama artık sonsuza kadar benim mekânımdı.

Önündeki kaldırım bile sonsuza dek benimdi.

Stuart'ın evine giden yol benim.

Evinin bahçesi benim.

En baştan başlayayım.

İçeri girdiğimde, Stuart iç kısmındaki raflar sıra sıra şişelerle dolu dev ahşap barın cilalı tahtalarını beyaz bir bezle siliyordu. Duvarda içi boş bir kano asılıydı. Üzerindeki düğmeli siyah gömleğin kollarını kıvırmıştı. Beni fark edince barın arkasından çıktı, kucaklaştık. Bana kaç saniye sarıldığını, parmak uçlarımdan omurgasının yakınındaki kaslara temas ettiğini hatırlıyorum. Başka birine bu şekilde hiç bu kadar yakın olmamıştım. Başka birinin kemiklerini hayal etmemiştim.

Sırt çantamı oturduğum deri bar taburesinin yanındaki taburenin üstüne koydum. Diğer tarafta orta yaşlı bir kadın birasını içiyor ve yeşil siperlikli tavan sarkıtlarının ışığında bir kitap okuyordu. Barda ondan başka müşteri yoktu.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu Stuart.

“Güzeldi,” dedim, gerginlikten tıkırdayan dişlerimi durdurmaya çalışarak. Belki de çok soğuktu – neden klimalar her yerde sürekli sonuna kadar açıktı ki? Stuart’ın bir bardağı buharı tüten musluk suyunun altına tutan ellerini seyrettim. Sallayarak kuruladığı bardağı bir yığının yanına yerleştirdi. “Seninki nasıldı?”

“Bütün gün bunu yaptım,” dedi bana bakıp başka bir bardağı sallarken. “Bir de yazmaya çalıştım.”

Limonları dilimleyip kabuklarını çöp kutusuna attığı sırada bakışlarını yakalayıp “Teslim tarihin var mı?” diye sordum.

“Her zaman var,” dedi. Hafifçe gülümsediği zaman içim rahatladı nedense. “Sen ne yapıyorsun, finallerine mi çalışıyorsun?”

“Sayılır,” dedim. “Hazırlanıyorum.”

“Hava bu kadar güzelken çalışmak zor olsa gerek,” dedi.

“Benim için pek fark etmiyor,” dedim, bardak altlığımla oynarken.

“Başka partilere gitmiyor musun?”

“Hah! Hayır. Ross’unki gittiğim ilk ve son partiydi.” *Unutma*, diyorum kendime. *Bir robot olman gerekiyor.* “Sanırım.”

Limonlarla işi biten Stuart ellerini önlüğüne sildi.

“Peki ya mezuniyet? Ben mezuniyetten önce öyle coşmuş-tum ki az kalsın uyuyakalıp mezuniyeti de kaçıırıyordum. Stadyuma koşarken tören cüppemin altında iç çamaşı-rımdan başka bir şey yoktu çünkü giyinmeye vaktim ol-mamıştı!”

“Anlıyorum,” dedim. “Ama benim böyle bir seçeneğim yok. Cüppemin altına yalnız iç çamaşı-rımı giyemem.”

İkimiz de kızardık. Stuart sweatshirtüme baktı.

“Çünkü mezuniyet konuşmasını yapacağım,” dedim.

Başını yavaşça sallayarak “Doğru,” dedi.

Ona bakıp “Ne?” dedim.

“Bir şey yok,” dedi bakışlarını benimkilerden ayırma-dan. “Çok *havalı* da.”

Bu sözler onun ağzından çıkmıştı, kıyafetlerinin altın-daki bedeninden gelmişti. Sözcükleri tenime yazsa olur-du doğrusu.

Orta yaşlı kadın öksürdü. “Bir tane daha rica edebilir miyim Stu?”

“Ah! Evet, elbette.” Kadının bardağını dolduran Stu-art “Bugün gelmen ne kadar iyi oldu Sammie, çünkü bu-rada tanışmanı istediğim biri var,” dedi. “Bu, Mariana Oliva.”

“Merhaba,” dedim ve uzanıp el sıkıştık. Kadının uzun kahverengi saçlarında beyaz tutamlar, bakır rengi tenin-de gülümseyince belirginleşen kırışıklıklar vardı.

Stuart, içkisinden bir yudum alan kadını işaret etti. “Benim idollerimden biri.”

“Ah, Dartmouth’ta mı ders veriyorsunuz?”

“Hayır, Mexico City’de yaşıyorum,” dedi Mariana. “Bu hafta burada bir okumam var da.”

Stuart bir bana bir yazara bakıyordu. “Kitabı *Köprü-nün Altında* en sevdiğim romanlardan biri.”

“Teşekkürler,” dedi Mariana, Stuart’a kadeh kaldırır-ken. “Çok nazıksın.”

Stuart ile Mariana birinci tekil şahıs ve üçüncü tekil şahıs hakkında derin bir sohbete daldılar. Tuttukları takımın önemli maçlarından birini izleyen bir fanatik gibiydim ama bu yaptıkları bu spor birkaç dakikada bir değişiyordu, top ve saha da öyle.

Mariana ile Stuart’ın her konuda söyleyecek bir şeyleri vardı.

Shakespeare hakkında: “Tek kişi değildi. Yazmakta birbirleriyle yarışan, cinsel açıdan kafası karışık bir grup arkadaşlıklar.”

Küçük köpekler hakkında: “Sıçan gibiler. Küçük, nevrotik sıçanlar.”

Aya yolculuk hakkında: “Bence gerçektir. Ama ben astrolojiye de inanıyorum, dolayısıyla bana güven olmaz.”

Romanın ölmekte olan bir sanat biçimi olması hakkında: “Romanlar, bir ülkenin bilincini yansıtır. Öldüklerini söylüyorsak, yenilgiyi kabulleniyoruz demektir. Bunu yapmaya hazır olup olmaman her şeyi değiştirir.”

“Ben değilim,” dedi Stuart.

“Ben de değilim,” dedi kadın, el sıkıştılar.

Beni de sohbete kattılar ve arada bir yorum yaptım ama çoğunlukla onları dinledim. “Sen ne düşünüyorsun Sammie?” diye sorup duruyordu Stuart.

Sonunda onlara çoğunlukla ne düşündüğümü bilmediğimi söyledim. “Sünger gibiyim,” dedim. Dilim damağım kurudu. “Belli konularda güçlü inançlarım var ama de-

ğışebilirler. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek istiyorum yalnızca.”

Mariana uzanıp elimi tuttu. “Akıllıca bir karar,” dedi ve elimi hafifçe sıktı. “Senin yaşında bir kız için doğru bir karar.”

Stuart’ın bana gülümsediğini hissediyordum. Birbirimize baktık, bakışları yüzümde dolaşıyordu.

Mariana birasını yudumlayarak konuşmaya devam etti. “Yeniden senin yaşında olmayı çok isterdim. Erkeklerin peşinden koşmak yerine bir şeyler öğrenmeye daha fazla vakit ayırırdım.”

Stuart hafifçe öksürdü, ben de yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Ah!” diyen Mariana güldü, önce Stuart’a sonra bana baktı. “Affedersiniz. Hayır, aşk güzel bir şeydir. Sakın kaçmayın ondan. Hiçbir şeyden pişman değilim. Ama benim aşkım artık işim.” Bana döndü. “Ne eğitim almak istiyorsun?”

“Ekonomi ve kamu siyaseti. Sonra da hukuk fakültesi,” dedim ve daha dik oturdum.

“Aferin. Ama kendini başka olasılıklara kapama. Her şeyi öğren.”

“Ne gibi örneğin?” dedim. Not defterimi çıkarıp söylediklerini yazacaktım az kalsın.

Çok geçmeden üçümüz politikadan konuşmaya başladık, sonra asgari ücretten söz ettik ve tahmin edebileceğiniz gibi bu konuda söyleyecek çok şeyim vardı. Bir süre sonra başımızı kaldırdığımızda, Stuart’ın müdürü elini onun sırtına koymuş, mesaisinin bittiğini söylüyordu.

Stuart kasadaki parayı saydı, barı temizledi.

Mariana iki yanağımdan öperek bana veda etti ve Stuart'a okuma etkinliğinde görüşürüz, dedi.

Stuart sonunda üzerinde tişört ve omzuna attığı gömleğiyle tuvaletten çıktı, güneş gözlüğü yüzündeydi.

"Hazır mısınız?" dedi.

"Evet," dedim. Dışarı çıktığımızda güneş batmak üzereydi, ellerim hafifçe titriyordu, adımlarım güçlü, zihnim kalabalıktı. Stuart'ı hep o haliyle, dün akşamki gibi hatırlamak istiyorum; güneş batımında neredeyse turuncu renkli görünen teniyle ve gözlüğünün camlarından yansıyan ışıklarla.

Umarım hayatımın geri kalanı böyledir, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ünlü yazarlarla takılır, kitaplardan ve siyasetten konuşuruz.

"Ben de Mariana gibi bir yazar olmak istiyorum," dedi Stuart bir süre sessizlikten sonra.

Güneş ağaçların arkasında gözden kaybolmuştu. Dar bir arka sokakta durduk, onun oturduğu sokaktı.

"Olacağından eminim," dedim.

"Evet ama bu... neyse. Odaklanma zorluğu çekiyorum. Sorunlarım var... bitirmekte zorlanıyorum. Sürekli yazan, şu dopdolu, zengin ve derin öykülerden yazan bir yazar olmak istiyorum. Önemsiz şeyler yazan biri değil."

"Bunu yapacaksın," dedim ona. Koluna onu cesaretlendirmek ister gibi hafifçe dokundum.

"Yapsam iyi olur," dedi. O ana dek umutluydu – özlem doluydu evet, ama umutluydu da. Şimdi sesi daha bezgin çıkıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunun için her şeyden vaz-

geçtim. Üniversiteye gitmedim. Şimdilik annemle babamın yanında yaşayabilirim tabii ama uzun süre yapamam bunu. Başarılı olmaya mecburum. Geçen buluşmamızda konuştuğumuz gibi, benim başarı ölçütüm şu; başladığım işi bitirmek.”

Beyaz kenar süsleri olan krem rengi, eski bir eve ulaşana kadar yürüdük.

“Evet,” dedim. Kaburgalarım, göğüs kemiğimin yakınına dokundum. “Burada bir şey var sanki. Dışarıdan değil, içeriden gelen sürekli bir baskı söz konusu.”

“Böyle bir yanın olduğunu sezebiliyorum,” dedi Stuart. “Öyle bir enerjin var. Yakınında olmak hoş bir his.”

“Senin yanında olmak da hoş,” dedim usulca. Bana pek uygun düşmeyen bir biçimde. Çünkü daha önce böyle bir şey söylememiştim hiç. Aslında azmimi beğendiğini söylemesi bile yeter de artardı.

“Peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun?” dedi Stuart annesiyle babasının evine bakıp gözlüğünü çıkarırken. “İçeri gelmek ister misin?”

“İsterim,” dedim ve telefonuma baktım. Annem mesaj atmış, işten eve giderken beni Canoe Kulübü’nden almayı teklif etmişti. “Ama gelemem. Üzgünüm. İsterdim ama...”

“Tabii ki,” dedi ve bana yaklaştı, uykulu siyah gözleriyle bana bakıyordu.

Elini bileğime koydu, sweatshirtümün üstünden hafifçe kolumu sıktı. “Bunu yapabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ama ben daha önce hiç...” Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. açıkça söyledim ben de. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum doğrusu.”

Stuart gülümsedi. “Denemek ister misin?”

Karşılık olarak dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve yapıştırdım, önce hafifçe, sonra daha tutkulu öptü beni. Daha önce böyle bir dokunuş hissetmemiştim hiç. Dilini hissedince dudaklarımı araladım. İnsanlar bunu yüzyıllardır yapıyor, diye düşündüğümü anımsıyorum. Sonra bir şey düşünemez hale geldim çünkü ağzı sıcak ve ıslaktı, tadı limon gibiydi.

Sonra sanki biri üzerime yavaş yavaş ılık su döktü ve ona daha sıkı sarılmak geldi içimden. Parmaklarımı kollarında, omuzlarında, yüzünde dolaştırdım.

Devam etmek istedim.

Cebimde telefonum vızıldıyordu. Onu bıraktım. O da beni bıraktı.

“Hoşça kal,” dedim nefes nefese ve ağzımı kapalı tutmaya çalıştım.

O da “Hoşça kal,” dedi ve başka bir şey söylemek istemiş ama yapamıyormuş gibi ağzını kapadı.

Canoe Kulübü’ne yürüdüm, annemin arabasına bindim, her şey normalmiş gibi davrandım.

Ama onu düşünmeden duramıyorum. Öyle bir hissin özlemine çektiğimi bile bilmiyordum. Stuart Shah’la öpüştüm az önce. *Az önce Stuart Shah’la öpüştüm.*

On iki saat öncekinden farklı biri olduğumu hissediyorum; sanki çatlamış, sert derim döküldü ve yerine taze, pembe bir ten belirdi, sanki bir tür dönüşüm geçirdim. *Zamanda Kıvrılma*’daki Byan Whatsit dünyayı farklı boyutlar aracılığıyla terk edip iki ayı olan mor ve gri renkli bir gezegene gitmişti. Dünyada üzerine paçavralar ve ayağında botlar vardı ama yeni gezegende güçlü bir gövdesi ve kanatları olan, tarifi zor, muazzam bir yaratığa

dönüşmüştü. Üzerimde hâlâ sabolarım ve sweatshirtüm var ama farklı görünüyorum. Farklıyım.

Aşkın nasıl bir şey olduğunu biliyorum Gelecekteki Sam. *National Geographic*'te okudum bu konuyu. Nöronlar ateşleniyor ve dopamin salgılanıyor. Nörologlar bunlara “bağlanma kimyasalları” diyor ve bunlar evrimsel üreme güdüsüyle birleşerek koşullanmış davranış şablonu denen şeyleri oluşturuyor. Sevgi nesnenizi aramanızın nedeni canınızın bir parça şeker çekmesiyle aynı; o tatlı duyguları yeniden hissetmek istiyorsunuz.

Ama kimse bana ne kadar kolay ve güzel olduğunu söylememişti. Yani söylediler, en azından denediler; Shakespeare denedi, Beatles denedi ama yine de *böyle* olacağını bilmiyordum sonuçta.

COOPER LIND'İN ALTERNATİF KAYNAKLAR REHBERİ

Onun “alternatif kaynaklar rehberini” almak için Coop-
ların arka bahçesine gittim. Rehber, ortaokuldan kalma,
basketbol oynayan Garfield resimleriyle dolu eski bir def-
terdi ama aralara not edilen fikirlerden bazıları gerçek-
ten iyiydi. Eskiden yaptığımız gibi bahçelerimizi ayıran
çitin üzerine oturduk. Ben not aldım, Coop da futbol to-
puyla şut çekerek topu yakınlardaki bir ağaca isabet et-
tirmeye çalışıyordu.

Tamam, resmi kayıtlara geçsin istiyorum; bu bilgile-
ri yalnız *gerektiğinde* kullanacağım. Ancak *başarısızlık*
riski söz konusu olduğunda gerekli sayacağım. Finallerde
düşük not almak not ortalamamı düşürebilir ve birinci-
likle mezun olamayabilirim. Böyle bir risk olmasa dü-
rüstlükten asla ödün vermezdim.

(Sınıftakileri baştan çıkarıp sınavlarda kopya verme-
lerini sağlamak opsiyonunu yazmıyorum bile)

- “yazıcının mürekkebi her yere bulaşmış, çıktılar
okunmuyor,” diye öğretmene sınav kâğıdını gösterir-

ken sıra arkadaşının testine bak; özellikle matematikte etkili. [MATEMATİK FİNALİNDE KULLAN]

- insanlar test sonuçlarını teslim etmeye başlar başlamaz tuvalete git, böylece kuşku çekmezsin. Tuvalette sonuçlara internetten bak. [EDEBİYAT SINAVLARINDA, ÖZELLİKLE ÇOKTAN SEÇMELİLERDE KULLAN]
- sınavlara girme, böylece “alternatif durumlar yarat” – örneğin sınava okuldan sonra boş sınıfta, ders kitabına bakabilir durumda yeniden girmek gibi [AVRUPA TARİHİ]

İşe yarar her şeyi not ettikten sonra, kendi kendime *Kullanmaya değer her şeyi öğrendim*, dedim ve aklıma geçen gün Maddie’nin söyledikleri geldi. “Coop, seni kullanmıyorum, değil mi?” diye sordum.

“Ne... nasıl yani?”

“Senden çok fazla şey alıp karşılığında bir şey vermemek gibi.”

“Hayır! Hayır,” dedi hemen. Futbol topunu almak için koştu.

Dönünce “Merak etme, daha önce kullanıldım, bu kullanmak değil,” dedi. “Ne istediysen doğrudan sordun, ben de sana evet dedim.”

“Seni kim kullandı?”

Coop omuz silkti. “Kızlar.”

Çitin üzerinden indim. “Ona ne şüphe.”

Topa yeniden vurdu. “Partilere girebilmek için, içki için, uyuşturucu ve yeni arkadaşlar için benimle flört ediyorlar. Böyledir bu işler.”

“Sadece bu sebeplerden değildir.”

“Evet, bazen değil.”

Defteri kaldırdım. “Çünkü bazen de seninle Garfield çizimlerin için flört ediyorlar.”

Coop güldü. “Sen de eskiden hiçbir şeye benzemeyen *Yüzüklerin Efendisi* karakterleri çizerdin. O becerine rağmen hâlâ erkek arkadaşın olmaması şaşırtıyor beni.”

Gülümsedim, ellerime baktım, Stuart’ın benimkilere değen dudaklarını düşündüm.

“Nasıl bir bakış o?” dedi Coop kocaman açtığı gözleriyle bana bakarak.

“Ne bakışı?” dedim.

Sesini alçalttı. “Erkek arkadaşın mı var?”

“Hayır...”

“Kim?”

“Hiç kimse.”

Coop topu almaya koşarken “Kim değil peki?” diye bağırdı.

Ona söylememek için direnmek çok zordu. *Sandığın gibi ezik değilim, gördün mü*, diyormuş gibi duyulmadan anlatmak da. “Suart Shah *değil* örneğin.”

“Ah,” dedi Coop, sonra başını çevirdi. “Süpermiş.”

Top bu sefer ağacın ötesine gitti, sonraki seferde de aynı oldu.

Topu almak için koşarken “Sonra görüşürüz,” dedi.

“Ama ben...” dedim, sonra aynı şeyi küçükken yalnız kalmak istediğinde hep yaptığını hatırladım. Karşısındaki gitmeyi aklına bile getirmeden önce vedasını ederdi.

BAK, STUART SHAH'DAN GELEN MESAJLAR

Aman Tanrım, çılgınlık bu. Dün duşta saçlarımı yanlışlıkla üç kez şampuanladım çünkü onu düşünüyordum, evet. Onu ve yaptıklarımızı.

Stuart: Mariana bu akşam Dartmouth kütüphanesinde okuma etkinliğine katılıyor, benden kendi yazdıklarını okumamı istedi!

Ben: Aman Tanrım. Tebrikler!

Stuart: Sat 17'de. Gelir misin?

Ben: Yarına yetiştirmem gereken *Körlük* yazısını bitirebilirim evet.

Stuart: Neden bana mesaj yazmakla vakit kaybediyorsun? Ödevini yaz!

Ben: hahaha

Stuart: 17'de görüşürüz ;)

Ben: Tanrı izin verirse

Stuart: Dindar olduğunu bilmiyordum.

Ben: Pardon, Zeus izin verirse.

Stuart: GİT ÖDEVİNİ YAZ KI AKŞAM SENİ GÖREBİLEYİM!

MAVİ AHUDUDU

Yazıyı 4:45'te bitirdim ve trafik akarken karşıdan karşıya geçmeye çalışanlar gibi yarı yürüyüp yarı koşarak kütüphaneye gittim. Oraya ulaştığımda kütüphane tıklım tıklımdı, lobideki sandalyeler dolmuştu. Mariana bir mikrofonun arkasında kitabından bir bölüm okumaya başlamıştı bile.

Stuart en ön sıradaydı, başını öne eğmiş, dikkatle dinliyordu.

Sonunda Mariana başını kaldırıp Stuart'a baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. Profilden bakınca uzun kirpikleri burnuna doğru iniyordu ve dudakları aralıktı.

“Daha önce okuma etkinliklerime gelenleriniz bilir,” diye söze başladı Mariana, “iki eserin birbiriyle diyalog halinde olmasına bayılırım. Son iki bölümde, geçen gece yazdıklarını bana gönderen genç bir yazarı davet etmek istiyorum. Yazdıklarını okumamı beklemiyordu sanırım...” Gülüşmeler duyuldu. “Ama bira bardağımın boşalmasına izin vermeyen bu genç için bir şeyler yapmam lazımdı.” Yeniden gülüşmeler. “Okuduklarımdan çok etkilendim. Karşılıklı kısa pasajlar okuyacağız şimdi.”

Stuart boğazını temizleyip önündeki sayfaya bakınca, onun hakkında her şeyi bilmek istedim.

Hangi diş macununu kullanıyordu?

Sık sık rüya görüyor muydu?

Rüyaları canlı mıydı?

En sevdiği jelibon aroması neydi?

Yazdıkları iyiydi. Herkes iyi olduğunu anlamıştı çünkü kimse kımıldamıyordu.

Çevremdeki herkese *onu tanıyorum*, demek istedim. *Onu öptüm*. Okumaya başladığında bakışlarımı ondan alamadım. Ama o bana bakmadı. Belki beni görmemişti. Belki de hissettiğim sıcaklık uydurmaydı veya ateşlenmişim. Belki de buraya gelmemi istememişti aslında.

Etkinlik sona erdi. Var gücümle alkışladım, çevremdekiler ayağa kalktı.

Gelecekteki Sam, geceleri yatağıma uzanıp sohbetlerimizi düşünüyor, Stuart'ın söylediği şeylere gülümsüyor, onu güldürdüğüm zaman kendimi ne kadar iyi hissettiğimi düşünüyordum. Ama Maddie'yle konuştuğumdan beri, birlikte Dartmouth çimenlerine uzanarak geçirdiğimiz saatlere, gökyüzüne bakarak anlattığımız şeylere, hiç susmadan saatlerce konuşmamıza fazla anlam yüklemiş olabileceğimi de düşünüyordum.

Stuart, Mariana'nın kitaplarını imzaladığı masanın arkasında geçti, boynunu uzattı. Kalabalıkta birini arıyordu. Belki beni, belki başkasını.

Belki, Maddie'nin söylediği gibi bir şeyler söylemek için fırsat kolluyordu: *Bütün üzüntülerini ve hayatla ilgili sıkıntılarını bana yükleyemezsin*. Ama o arada beni öpmek zorunda kalmıştı.

Uzun bir sıra oluştu. Kitap raflarının arasına geçtim.

Bütün zntlerimi ona yüklemek istemiyordum ki. Yapmak istediğim şeyin tam tersiydi bu. Onu dinlemek istiyordum, evet, arada bir konuşmak da –tamam, belki konuşmayı çok istiyordum, kabul ediyorum– ama söyle-diklerimden hoşlanmasını da istiyordum. Fikirlerden, kitaplardan, zeki insanların söz ettiği konulardan, Stuart gibi insanların konuşmaktan hoşlandığı şeylerden söz etmek istiyordum.

Kuyruktaki iki Dartmouth ğrencisi önümden geçerken Stuart’tan söz ediyorlardı. “Stuart Shah, vay canına. *The Threepenny Review*’de yazdıklarını okumuştum. Bir deha...”

Oraya ait olmadığımndan emindim. Lise finallerinde kopya çekmeyi planlayan ve on dakikalık bir mezuniyet konuşmasının kaderini değiştireceğini sanan birinin orada, Stuart Shah’ın ve ona hayran olan insanların yanında işi yoktu.

Yakından gelen sesini duydum, bir grup insan gülüyordu.

Felsefe bölümündeki rafların arasına kaçtım ve Dr. Clarkington’ın öğrettiği gibi yavaşça nefes alıp vererek kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım. Durum korkunçtu. *Birini sevmek korkunç bir şey*, diye düşünüyordum. *Duygusal bombalar atmama engel olmak için an kulesine kapatmalılar beni*. O sırada görüş alanıma kahverengi ayakkabılar girdi.

“İşte oradasın,” dedi Stuart. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki sadece bana hitap ettiğini hissettim.

Yumruk yapıp belime koyduğum ellerimi tuttu, du-

daklarını yanaklarıma uzattı. Ona bakamıyordum.

“Stuart.” Bir adım atıp ona yaklaştım. “İyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler,” dedi. “İyi misin?”

“Söylemek istediğim...” diye konuşmaya başladım, bir adım geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Benden, sende hoşlandığım kadar hoşlanmıyor olabilirsin. Bunu söyleyebilirsin de.”

“Yani...” diye söz başladı, başını kaldırdı. “Sen de benden ne kadar hoşlandığından söz etmedin hiç.”

Derin nefesler almaya devam ettim. “Söz edebilir miyim peki?”

Yavaşça gülümsedi. “Evet, hoşuma giderdi.”

“Sana tuhaf geliyorsa üzgünüm. Tanrım... sosyal açıdan bir... bir... Neandertal'den beterim.”

Güldü, siyah gözleri parladı, başını geri attı ve bütün bedenim dalga dalga gevşedi – hatta Felsefe bölümü ve bütün kütüphane de onunla birlikte. Kitaplar biraz daha parlaklaştı. Onunla birlikte güldüm.

“Senden çok hoşlanıyorum,” dedim.

“Ben de senden çok hoşlanıyorum,” dedi. “Anlamıyorsan söyleyeyim.”

“Anlamıyorum,” dedim başımı sallarken. “Sosyal işaretleri okuyamıyormuşum. Daha dün söylendi bu bana.”

O zaman beni uzun uzun öptü ve yapabileceği en mükemmel şey buydu. Hem iyi hissettirdi hem de ne olduğunu tam olarak anladım. Dürüst olmak gerekirse, bu ikisini bir arada ilk defa deneyimliyordum.

ALTERNATİF KAYNAKLAR, İKİNCİ AŞAMA

Hemşirenin ofisinde saati seyrediyordum. Kahvaltımı, aslında on dakika boyunca ağzımın içinde beklettiğim meyveli içeceği, sınıftaki çöp kutusuna “kusmuştum.” Hemşire ailemi aramak istedi ama onlara kusmanın Zavesca’nın beklenen yan etkilerinden biri olduğunu söyledim. Bütün yan etkileri saydım ve hemşire ailemi aramaktan vazgeçti. Sınıf arkadaşlarım Avrupa tarihi finalindeydi. Final sınavı bittiği zaman “kendime gelecek” ve sınava bugün kütüphanede girecektim. Başımda kimse durmazdı, ben de gerekirse notlarıma (ANCAK gerektiği takdirde) danışabilirdim.

Sınavdan iyi not alabilirdim ama kötü not alma riskine giremezdim. Zaten Stuart’ı düşünmekten okula konsantre olmayacağım diye endişeleniyordum.

Okumadan sonra, Dartmouth kampüsünde konuşup öpüşüp koklaşabileceğimiz bir köşe bulduk. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirmeye çalıştı ama yapamadı çünkü buklelerim çok kalın ve karmaşıktı. Gülüştük, boynumu öptü ve midemde atlar dört nala koşmaya başla-

dı – sıradan atlar değil, atların efendisi Shadowfax. Ben de elimi tişörtünün altına soktum ama şimdi bunu boş ver, hemşire odasında bu konuda bir şeyler yazmak çok tuhaf geliyor.

Neredeyse bitmek üzere.

Hemşire Bayan Dooley ne zaman bana baksa bitkin görünmeye çalışıyor ve suyumdan bir yudum alıyorum.

Bir anda Cooper içeri giriyor. Ona el sallıyorum ama parmağını dudaklarına götürüp hemşireyi işaret ediyor ve hastaymış gibi derin derin iç geçirip yanıma oturuyor.

Bu Word dosyasına önemli bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyorum.

Nasıl gidiyor, Coop?

fen sınavında “bayıldım”

Çılgınca bir sistem bu. Kalbim küt küt atıyor.

ama iş yarıyor değil mi

İşe yaradığına inanamıyorum.

hayatımın son dört yılına hoş geldin

HAHA

yanımda oturuyorsun, HAHA yazmana gerek yok, gülsen yeter

Gülersem hasta olmadığımı anlarlar diye korkuyorum

ne yaparsan yap şimdi gülme

KAHRETSİN gülüyorum işte

hahahahah :)

BİKİNİ KASABASI

Cumartesi gecesi ailemle birlikte *Sünger Bob* seyrediyorduk çünkü izleyeceğimiz filmi seçme sırası Davy'deydi. Harrison ve Bette'ye şikâyet ediyormuş gibi yaptım ama bildiğin üzere, aslında bu programı çok komik buluyorum. Hem dürüst olmak gerekirse, Squidward'ı kendime çok benzetiyorum.

Maddie'ye bir mesaj attım. Ona üzgün olduğumu yazdım, buluşmak istedim. Mesajımın ikinci bölümünü görmezden gelerek "Sorun değil," diye karşılık yazdı. Herhalde çok meşguldür. Okulda onu ne zaman görsem, mutluluk içinde arkadaşlarıyla birlikte bir yerlere gidiyor. Ben ve Stuart'ın artık bir tür çift olduğumuzu duydu mu acaba? Gerçi Stuart, başkalarına bizden söz ediyor mu, ediyorsa da hakkımda neler söylüyor, bilmiyorum.

Merak ediyorum.

Ben: Çalışıyor musun?

Stuart: Evvet, n'oldu?

Ben: Ben senin kız arkadaşın mıyım?

Stuart: Anılarını yazarsan adını “Sammie McCoy: Vakit Kaybetmeyen” koymalısın.

Ben: Gerçekten soruyorum, öyle miyim?

Stuart: Bunu yüz yüze konuşalım. Bu akşam mesai-den sonra buluşalım mı?

Annemle babama, ikisinin kucığına serilmiş yatan Davy’ye, annemin dizleri arasında durup ona saçını tarattıran Bette’ye bakıyorum. Onlarla daha fazla zaman geçirmemi söylerken annemin bakışlarının ne kadar üzgün olduğunu hatırlıyorum. Sonra aklıma özel kuvvetlerim ve daha az bencil biri olmaya çalıştığım geliyor.

Ben: Yapamam, bu akşam ailemle vakit geçirmem lazım.

Stuart: Ah peki. Yarın akşama ne dersin?

Ben: Tamam. Peki kısa bir yanıt verecek olsan ne derdin?

Telefonun ekranına bakıyorum. Stuart bir şeyler yazıyor. Kahretsin. Belki onu fazla zorladım. Neden sıradan ve havalı olamıyorum ki? Çünkü sıradan ve havalı değilim de ondan. İki yıldır onu bekliyordum. Bir dakika daha beklemek istemem. Telefonumu kanepedeki kırlentlerden birinin altına tıkıp bir daha bakmamaya karar veriyorum.

Krusty Krab’de Squidward’ın başından aşağı bir kova su döküyorlar.

Sünger Bob kovayı onun başından çıkarmaya çalışıyor, öyle çok çekiyor ki sonunda Patrick’in başına geçiyor kova.

Telefonuma bakıyorum.

Stuart: Kısa cevap: evet.

DİL SÜRÇMESİ

Dün dilim sanki ağırlaşmıştı Gelecekteki Sam. Dişçiye gidip bir doz Novocain almışım gibiydim. Dişlerimi fırçalarken fark ettim. Ağzımın içinde ne çiğneyebildiğim ne tükürebildiğim bir et parçası vardı sanki. Birden korktum, ağlamaya başladım.

Yataktan çıkmadan atlatmayı deneyecektim, günlerden pazar olduğu ve konuşmak zorunda olmadığım için memnundum ama duvarda asılı Feminist Özel Kuvvetler Ekibi üyeleri göz kırparak bakıyorlardı sanki bana. Elizabeth Warren'ı örnek alıp hastalık hakkında bulabileceğim her şeyi öğreneceğime, bu konuda hep dürüstçe konuşacağıma dair söz vermiştim kendime ama bu bile imkânsızdı çünkü dil yerine bir biftek vardı ağzımdan.

Böylece bugün okuldan izin aldım, annem de işi aradı ve beni Dr. Clarkington'ın muayenehanesine götürmek için gecikeceğini söyledi.

“Onunla telefonda konuştun mu?” diye sordum anneme.

“Evet.”

“Bunun için bir ilaç vardır, değil mi?” Dilimdeki tu-

haflığı hissettiğimden beri kalbim küt küt atıyordu, çünkü mezuniyet konuşmamın iptal edilebileceğini düşünüyordum. Ya da daha kötüsü olabilirdi. Kendimi zorlayıp söyleyeceklerimi buz gibi bir dondurma yemişim de dilim donmuş gibi konuşarak söylemek zorunda kalabilirdim.

“Evet, bunun için ilaç vardır eminim.”

“Birden konuşmaya başlayan bir köpek gibi mi çıkıyor sesim?”

Annem gülüyor. “Hayır, birden konuşmaya başlayan bir köpek gibi konuşmuyorsun.”

“Ama öyle hissediyorum.”

“Üzgünüm tatlım,” diyor annem. “Bu sabah sesin daha iyi. Bana söylediğine memnunum. Kendini iyi hissetmediğinde mutlaka bana söyle.”

“Peki ya iyi hissettiğimde?” diye soruyorum, Stuart’ın cumartesi akşamı attığı mesajı düşünerek.

“O zaman da söyle.”

Bir süre sessizce oturuyor, yerde iki küpü birbirine vuran bir bebeği seyrediyoruz. Stuart ve ben bütün gün birbirimize e-postalar gönderdik, romantik geçmişlerimizi (daha ziyade onun geçmişini) anlattık, erkek ve kız arkadaşlarımız hakkındaki düşüncelerimizi, ne yapmaları gerektiğini, korkularımızı paylaştık birbirimizle.

“Hey, anne.”

“Efendim?”

“Ne oldu bil bakalım.”

“Ne?”

“Bir erkek arkadaşım var.”

Dönüp bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı. “Canoe Kulübü’ne birlikte gittiğin çocuk mu?”

“Stuart Shah.”

Annem nefesini tuttu, yüzünden muzip bir gülümseme belirdi, bu iyi bir fikir değil diyen içgüdüleriyle mücadele etmekte olduğunu hissediyordum. “Onu öyle çok beğeniyordun ki!”

Gülümsedim. “Bunu nereden biliyordun?”

“Tatlım, *Hamlet*’e üç defa gitmemizi istedin. Gözlerini ondan ayıramadın.”

“Ah, tabii ya.” Güldüm, üç yıl önce zavallı ailemi Ophelie rolündeki Alex Conway’ın sahte İngiliz aksanına tahammül etmek zorunda bırakmıştım. Maddie, Hamlet’in annesi rolünde harikaydı. On beş yaşında olduğunu tahmin edemezsiniz. “Zaman çok hızlı geçiyor.”

Annem elini dizime koyup hafifçe sıktı. “Bir de bana sor.”

“O halde...” diye söze başladım, sözcükleri daha iyi telaffuz edebilmek için yutkundum. “Sizi endişelendirmeden onunla birlikte zaman geçirmek isterdim...”

Annem her zamanki sesi çıkararak hımmm’ladı. “Hımmm. Hım.”

“Anne?”

“Düşünüyorum,” dedi. Sonra “Biliyor mu?” diye ekledi. NPC’yi kastediyordu. “Hayır ama öğrenecek.”

“Tamam.”

“Çok dikkatli olurum,” dedim.

“Hımmm.” Annem başını arkaya attı, gözlerini yumdu. Önceki gece geç saatlere kadar ayakta kalmış, Harrison’ın fen projesini tamamlamasına yardım etmişti.

“İyi biri o.”

“Eminim öyledir,” dedi annem gözlerini açmadan. “Her

halükârda senin için endişeleneceğim, Sammie. Dikkatli ol. Bana söylemeden bir yere gitme, olası tıbbi sorunları da düşün.” Kendi kendine gülümsedi. “Kalbini de iyi koru. Bu senin ilk gerçek romantik ilişkin. Hemen kapatırma kendini. Ama bu konuda fazla endişelenmen de gerekmiyor. Hiçbir zaman dürtüleriyle hareket eden biri olmadın. Hep planlamayı sevmişsindir.”

Ross Nervig’in partisini, aklımdan geçenleri planlamadan Stuart’a söylememi, onu birden tutup öpmemi hayal ettim. Belki annemin bilmediği yanlarım da vardı. İçimde, benim bile bilmediğim şeyler vardı.

“Bilmiyorum, anne. Mezun olmak üzereyim ve biraz daha spontane davranmayı planlıyorum artık.”

Annem gözlerini açtı, kahkahalarla gülmeye başladı.

“Gelecek salı spontanlık günü, takvimde işaretle,” dedim.

İki büküm gülüyordu. Ben de ona katıldım, hemşire adımlı söylene kadar birlikte güldük.

İKİ, DÖRT, ALTI SEKİZ, KİM YAPACAK MEZUNİYET
KONUŞMASINI?

SAMANTHA!

SAMANTHA!

SAMANTHA!

ÜÇ, BEŞ, SEKİZ, DOKUZ VE UNUTMAYACAK TEK SA-
TIRINI!

ENDİŞE!

ENDİŞE!

ENDİŞE!

Başardım, yine de. Konuşmamı yazdım, not kartla-
rına geçirdim. Kartlara yazmadan ezberlemek isterdim
ama biliyorsun işte, o şekilde güvende olamam. En azın-
dan bir amatör gibi kâğıttan okumayacağım konuşmamı.
“Zorlukları aşmak” temasını işledim. Hoşuma gitti. Ge-
lecek kuşaklar için bazı noktaları vurgulamak istiyorum
şimdi (önümüzdeki hafta kürsüde konuşma yaparken
fenalık geçirirsem ve bir yatalak gibi taşınarak götürül-
mem gerekirse diye buraya not edeyim):

“Yolunuza çıkan bütün etmenleri büyük bir duvar gibi görmek mümkün: para, ırk, cinsellik, ilişkiler, sağlık, zaman. Bu güçleri kontrol edemediğimizi, sürekli bize karşı komplo kurduklarını düşünürüz. Ama onları bu şekilde görmeye devam ettikçe hiçbirinin üstesinden gelemeyiz. Yaşlandıkça bu engellerin köklerinin tam olarak nerede olduğunu öğrenme fırsatına kavuşuruz.

Engellerimizin tarihçesini öğrenmeye devam ettikçe, dünyanın zehrini akıtma fırsatı da buluruz. Bir amaca kavuşuruz. Hastalık gibi kişisel engeller veya toplumsal adaletsizlik gibi daha büyük engeller söz konusu olabilir ama onlardan birini temizledikçe, umut için yer açılmış olur.

İyimserlik kör olmak zorunda değildir.”

Vesaire.

Duyamak istediğim konuşmayı yazmıştım, bilirsiniz. Dr. Clarkington’ın hastalığın daha hızlı ilerlemeye başlayabileceğini anlatmasını dinlerken, ben biraz... bilemiyorum. İyimserlik hakkında yazmak istedim işte. İhtiyacım olan konuşmayı yazmak istedim.

Çünkü, dürüst olmak gerekirse, iyileşmeyeceğimi kim söyleyebilir?

Bu olasılığı eleymeyiz.

Kötüleşmek yerine iyileşebilirim de. Oluru var mı? Hayır. Mümkün mü? Kesinlikle. Demek istediğim, bu hastalığa yakalanmam bile düşük bir olasılıktı. On beş bin kişide bir görülüyor. Bunun oluru var mıydı? Hayır. Kitabını yayımlatmış yazar bir sevgilim var. Bunun oluru var mıydı peki? Hayır.

Oluru olan fazla bir şey yok aslında. Ama her şey mümkün.

KİŞİSEL DİJİTAL ASİSTAN

Stuart’la akşam yemeğindeyiz (aslında şu an tuvaletteyim ve olanları telefonuma kaydediyorum çünkü yazmak için bekleyemezdim). Vietnam restoranında, kapitalizmin ortaya çıkışının insan doğasının kaçınılmaz bir parçası olup olmadığı konusunda anlaşmazlık yaşadık.

Tartışma alevlenince masaya vurarak acı sosları birkaç santim havaya zıplattım. Stuart “Affedersin,” dedi. “Tartışma çıkarmak istememiştim.”

Gerçekten endişelenmiş görünüyordu, kalkıp gideceğimden falan korkmuştu sanırım. Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu “Bu konunun senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Tartışmayalım artık.”

Çok sevimli görünüyordu. Göz kamaştıracak kadar beyaz gömleği esmer tenini ve gözlerindeki pırıltıyı vurguluyordu.

Masanın üzerinden eğilip fısıldadım. “Şaka mı yapıyorsun?” Ulusal Turnuvadan beri böyle tartışmamıştım. Yanaklarımın kızarıp şiştiğini hissediyordum, kafamın içinde hâlâ ona vereceğim yanıtları hazırlıyor, kapışmaya

değer bir rakiple karşı karşıya olduğum için heyecanlanıyordum. “Bu, yapabileceğimiz en romantik şey.”

“Gerçekten mi?”

“Benim istediğim...” Çevreme bakındım. İçerisi sohbet eden ailelerle dolmuştu. “Bu restoranın ortasında seninle öpüşmek istiyorum.”

Stuart sandalyesinde arkasına yaslanıp kaşlarını kaldırdı. “O zaman yap,” dedi meydan okur gibi.

Ben de yaptım.

Birkaç saniyeliğine yalnızca. Ama yaptım yine de.

SON FİNAL, OKULUN SON GÜNÜ

Hiçbir şey hatırlayamadım.

Ulusal turnuvadaki gibi değildi ama birdenbire, bir denklemin ortasında ne yaptığımı unutuverdim. Ve sonrası Gelecekteki Sam, çok tuhaftı çünkü evet, aklım karışmıştı ve üzgündüm ama sanki uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi anlamlandıramadığım çılgınca bir mutluluk da duyuyordum. Burada ne arıyordum? Ne yapıyordum? Bir çarpma işlemi mi yapıyordum? Hiçbir fikrim yoktu.

Sis dağılırken adımlarımı geriye doğru takip ettim. Sorunun başına döndüm ve yeniden denedim. Ama rakamların neresinde hata olduğunu anlayamıyordum bir türlü. Her şeyi silip en baştan başlamadan hesabı doğru dürüst yapamayacaktım ve buna zamanım yoktu. Paniğe kapıldım.

Böylece kopya çektim. Coop'un yöntemlerinden hangisinin işe yarayacağını düşündüm ve gerçekten kopya çektim. Kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra, baş parmağımı yaladım, sıradaki sorunun üzerine bastırıp

sağa sola hareket ettirerek mürekkebi dağıttım, soruyu okunmaz hale getirdim.

Bayan Hoss kâğıdımı yakından incelerken, ön sırada oturan Felicia Thompson'ın sırasına diktim gözümü. Yeni bir sınav kâğıdıyla yerime dönerken cevapları içimden kendi kendime tekrarladım: A, A, B, D, C, C, A...

Öğle yemeği sırasında kendimi öyle suçlu hissettim ki, NPC olmasa bütün alıştırma testini çözebileceğimi kendi kendime ispatlamak için en baştan yaptım. (Hem de hatasız. Ama yine de kopya çekmiştim işte.)

Lisenin son saatinde, son sınıflar koridorunda herkes dolaplarındaki kitap ve kâğıtları neşeyle havaya saçarken ben Coop'u bulup ona olanları anlattım.

"Ah, bebeğimiz kendini suçlu hissetmiş demek," dedi Coop, elini başıma koyup saçlarımı karıştırırken. "Bitti artık! Kimin umurunda? Normalde testi hatasız çözerdin zaten. Yanlış bir şey yapmadın. Bazen önemli olan zamanlamadır."

"Tabii," dedim. Coop için öyleydi.

Coop koridorun ortasında, yanımda durdu. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yürümeyi," dedim düşünmeden, çünkü aklımda milyonlarca başka şey vardı.

"Arkadaşlarla mangalda sosis yapmak için bizim evde toplanıyoruz."

"Kulağa eğlenceli geliyor!" dedim ve ona el sallayıp uzaklaştım.

Daha sonra, beni davet ettiğini anladım. Sosyal işaretleleri okuma konusundaki beceriksizliğim yine kendini göstermişti.

Lise öğrencileri olarak son kez Hanover'ın kapılarından çıkarken eski günleri anmıyordum, ağlamıyordum, kutlama da yapmıyordum. Dua ediyordum. *Tanrım, İsa, Meryem ve bütün azizler*, diyordum tekrar tekrar. *Lütfen, lütfen mezuniyet günü doğru zamanlama olsun.*

PEKİ YA DEĞİLSE

Saat sabahın üçü ve soğuk terler dökerek bir kâbustan uyandım. Konuşmamı yapmak için sahneye çıkıyordum ama kalabalığın içinde bir ayı belirliyordu. Benden başka kimse ondan korkmuyordu ve ayı üzerime doğru yürürken herkes kenara çekiliyordu. İki ayağı üzerine dikilip bana saldırdığı anda uyandım. Ve şunu fark ettim: Coop'un yöntemleri testler ve derslerde işe yarayabilirdi ama konuşma yaparken işe yaramazdı. Konuşma yapmak için sahneye çıktığımda kaçacak bir yerim olmayacaktı, bir aksilik olursa kurtulmanın bir yolunu da bulamayacaktım.

BAŞLIKSIZ AMA BU İYİ BİR ŞEY

Bu sabah gün doğumunda uyandım yeniden. Uzun, sıcak bir duş alıp konuşmamı tekrarladım. Güzel bir bahar günüydü, adeta yazdı. Annemle birlikte hafta başında butik indiriminden bana bir elbise almıştık. Kalın dantelli, beyaz ve sade bir elbiseydi. Annem belini ve omuzlarını üstüme göre ayarladı. Kıvrırcık saçlarımın daha az karışık görünmesini sağlayacak bir şey aldı ve onu da ıslak buklelerime sürdüm. Hatta biraz maskara bile sürdüm.

Birazdan törenden önce büyükannem ve büyükbabamla (babamın annesiyle babası – anneannem Kanada'dan gelemedi) öğle yemeği için buluşacağız. Stuart beni bütün çılgınlıklar ve ailece geçireceğimiz saatler başlamadan önce dışarı çıkarmak istedi ve bugün özel bir gün olduğundan annem bunu kabul etti.

Lebanon Caddesi'ndeki bir lokantaya gidip koltuklu masalardan birine oturduk. Çok gergin olduğumdan, midem katı besin kabul etmediğinden ve lanet olsun, bugün hayatımın geri kalanının ilk günü olduğundan, kahvaltı için Oreolu milk shake ısmarladım. Stuart kahkahalarla

güldü ve o da aynısından ısmarladı.

“Çok sevimli görünüyorsun,” dedi pipetlerimizi emerken.

“İki saniye sonra bu bardağın içine kismaya başlayacak gibiyim,” dedim.

“İyi anlamda mı kötü anlamda mı?”

“İkisi de.”

“Burada bir milk shake yüzünden kendini kaybeden ilk kişi olmazsın herhalde. O kadar lezzetli ki.”

“Tadını bile alamıyorum.”

Stuart kaşığını daldırdı. “Bu bir trajedi.”

“Her şey bittikten sonra buraya yeniden gelmemiz gerekecek,” dedim.

“Bir günde iki milk shake mi? İşte buna hızlı yaşamak denir.”

Güldüm. “Bu yaz diyorum.”

İkimiz de bir dakika sessiz kaldık. Sürekli geleceklerimizden söz etsek de –Stuart kısa öykülerini bitirmekten, ben NYU’ya gitmekten– *bizim* geleceğimizin nasıl olacağından söz etmiyorduk, hatta birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını bile bilmiyorduk. Aramızdaki her şeyi netleştirmek için öyle hızlı hareket etmişim ki nedenini düşünmemiştim.

Belki de doğru olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmemle ilgisi vardı. Benim kadar zeki, cesaretlendirici ve benden on kat daha güzel kızlarla dolu bir dünyaya dönmek için önce ondan ne alabilirsem almak istiyordum.

Acaba o da aynı şeyi mi düşünüyordu?

“Stuart...” diye söze başladım.

“Efendim?” dedi, bardağını kaşıklarken.

“Bana bak,” dedim.

Şaşkın bir tavırla durdu, masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. Bunu yapmasına bayılıyordum. El ele tutuşurken bizi gören var mı diye çevreme bakınmak istiyordum. Bize bakıp *ah, bu ikisi birbirine âşık olmalı*, diye düşünecekleri yönünde anlamsız, aptalca bir fikrim vardı.

Ama sözcükler boğazıma takıldı. Belki de şu ana kadarki hayatımın en önemli olaylarından birinden hemen önce bu konuşmayı yapmanın sırası değildi. Zaten “aşk”tan hiç söz etmemiştik. Buraya bu sözcüğü yazıyorum ama bu konuda ne kadar az şey bildiğimin farkındayım.

Nefes alıp “Fıstıklı dondurma söylemeliydim,” dedim.

“Hah!” dedi. Başını sallayıp yemeye devam etti. “Ah! Ne oldu biliyor musun?”

“Ne oldu?”

“Aklıma geldi – Brooklyn’de bir dondurmacı var. Adı neydi hatırlamıyorum ama *en iyi* milk shakeleri yapıyorlar. Buradakinden biraz daha iyi bile olabilir. Seni oraya götürürüm.”

Ağzımdaki milk shake’i yuttum. “Beni götürmek mi?” Başım zonklamaya başladı. Zaten zonkluyordu, şimdi iyice şiddetlenmişti.

“Evet, sonbaharda,” dedi ve nabzım yavaşlamaya başladı. Başımın tepesinden ayak uçlarıma inen rahatlama hissini duyumsadım. Sonbaharda. O zaman da birlikte olacaktık demek ki. Birlikte bir dondurmacıya gidecektik. Birden çok acıktığımı hissettim.

“Aferin sana,” dedi kaşığımı bardağa daldırmamı seyrederken.

Ağız dolusu milk shake'i yuttum, gülümsediğimi gizlemeye çalışmadım.

"Ne oldu?" diye sordu, benimle birlikte gülümseyerek.

"Hiçbir şey," dedim. "Mutluyum yalnızca."

KLAVYİYİ KULLANABİLMEK İÇİN TERLİ AVUÇLARIMI ELBİSEME SİLMEK ZORUNDA KALDIM

Kızların soyunma odasında herkesten saklanıyorum. Mezuniyet cüppem yere değdiği için kapının arkasındaki askıya astım onu.

Annem, babam ve kardeşlerim beni spor salonunun kapısında indirip park etmeye gittiler. Konuşmamı unuttuğumu sandım ama ilk sözcüklerini fısıldayarak kendime söylediğim zaman gerisi geliyordu: “Oliver Goldsmith bir keresinde şöyle demişti...” Bu cümleyi tekrarlayıp duruyordum: *Oliver Goldsmith bir keresinde şöyle demişti, Oliver Goldsmith bir keresinde şöyle demişti...* Her tekrarlayışında boğulmak üzereyken suyun yüzüne çıkıp nefes alıyordum sanki.

Bir araya toplanmış öğretmenler ve yöneticiler arasında Bayan Townsend’i gördüm. Siyah kabarık saçları hemen fark ediliyordu.

“Merhaba Bayan T,” dedim, bana doğru döndü.

“Sammie,” dedi yavaşça gülümseyerek, sonra beni ku-

cakladı. Farklı kokular geliyordu üzerinden; losyon, şampuan ve parfüm kokuları karışmıştı ama hoş bir uyum yakalamıştı.

“Her şey için teşekkürler,” dedim ve bütün gün tutmaya çalıştığım gözyaşları gözlerime doldu.

“Harika bir konuşma yapacaksın,” dedi Bayan T.

O zaman kendime engel olamayıp gerçekten ağlamaya başladım çünkü bunu son dört yıl içinde bana kim bilir kaç kez söylediğini hatırlamıştım. Okulun ilk haftasında, ilk turnuvadan önce, son sınıfa başlarken, hastalık gelip her şeyi altüst etmeden önce ve sonra. Böyle bir şeyi bana büyük olasılıkla son kez söyleyeceğinin farkındaydım. Başkalarıyla vedalaşmak için döndüğü sırada koluna dokundum.

Yeniden bana doğru döndü.

“Beni anons eder misiniz? Yani konuşma için?”

“Ah!” dedi teklifimi düşünürken.

“Müdür Rothchild’ın yapması gerektiğini biliyorum ama benim için çok iyi olurdu... biliyorsunuz... çünkü bunun benim için ne kadar...” Ağlamamak için yutkundum. “Ne kadar önemli olduğunu en iyi siz biliyorsunuz.”

Bayan T yeniden, bu kez kararlı bir tavırla gülümsedi. Başını salladı. “Elbette,” dedi. “Gidip Bay R’yle bir konuşayım.”

Spor salonunda herkes ayakta, insanlar konuşuyor, salon uğultuyla dolu.

Herhalde gitmem gerek. Bizi soyadlarımıza göre sıraya diziyorlar. William Madison ile Lynn Nguyen’in arasındayım ben. Herkes fotoğraf çekiyor, bense bir klozete oturmuş bunları yazıyorum. Başarısız olursam, burada,

tuvalet kabiniinde konuşmamı son kez gözden geçirdiğimi bilsinler yine de. Elimden geleni yaptım.

Yeniden Coop'ı düşünüyor olmam tuhaf, ama geçen gün koridorda söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum: “Bazen önemi olan zamanlamadır.”

Onu düşündüğümü fark etmiş gibi bir anda kafasını tuvaletten içeri sokuyor ve sesleniyor. “Samantha Agatha McCoy! Oradan çıksan iyi edersin.”

Evet, bu Coop olmalı.

Hadi bakalım.

BUNDAN SONRASINI SEN HALLEDERSİN

Bir an için, turnuvada olan her şey korkunç bir şekilde tekrarlanacak gibi geldi. *Ulusal Turnuva: İkinci Bölüm. Ulusal Turnuva 2: Demansın Dönüşü.* Spor salonunun sıra sıra floresan ışığı sahne ışıklarının yerini almış gibiydi, izleyiciler de konuya ilgisiz birkaç lise öğrencisi ve onların ailelerinden ziyade tanıdık yüzler seliydi. Sınıf arkadaşlarım oturmuş, yüzlerce fotoğraf kamerasının arkasında sessizce bekliyorlardı.

Ben sahne kenarındaydım.

Bayan Townsend topuklarını tıkırdatarak sahnenin ortasına yürüdü, kürsünün arkasına geçti, cüppesinin omuzlarını bordo rengi bir kurdele süslüyordu.

“Hanımefendiler, beyefendiler, aileler ve mezun olan öğrencilerimiz,” dedi ve son sınıfların çığlıklarını ve neşeli tezahüratlarını dinledi. “Dönem birinciniz Sammie McCoy mezuniyet konuşmasını yapacak.”

Yürüdüm –hayır uçtum– yo yo, havada süzıldüm sanki. Kendimi toplamak için dirseklerimi kürsüye yerleştirdim ve ellerimi birleştirdim.

Karşımda oturan bulanık kalabalığa doğru seslendim: “Oliver Goldsmith, bir keresinde, ‘Yaşamın en büyük mutluluğu asla düşmemek değil, her düşüşte ağıya kalkmaktır,’ demişti.”

Sonra beynim sanki kapanıverdi ama öncekinden farklı bir şekilde. Ağzımdan çıkanlar haricinde sözcükler, duygular veya düşünceler yoktu sanki. Sanki sorgulamanın yeri ve zamanı olmadığını biliyordu ve bana *tamam, işte buradayız. Bundan sonrasını ben hallederim*, diyordu.

Konuşurken, düşünmek yerine görüyordum. Gelişigüzel şeylere gözüm takılıyordu Gelecekteki Sam. Restoranda karşımda oturan Stuart’ın koyu renkli kirpiklerinin altındaki gözleri, milk shake’ine bakarak gülüşü, bilgisayarında bir şeyler yazan Bayan Townsend’in rahatlamış yüzü, doktorun muayenehanesinde beta balıklarının yüzmesini seyreden Davy’nin yüzündeki mavi ışık.

On dakika sonra, şöyle diyordum: “Her şey çok fazla geldiğinde, kendinize nerede ve neden düştüğünüzü sormanızda sakınca yok, bir daha aynı şekilde düşmeyeceğinizi de söyleyebilirsiniz kendinize. Eğitimimiz hem gerçek hayatta hem okulda böyle hizmet eder bize. Ama işiniz bitmedi. Mutlu olmak için yeniden ayağa kalkacağınızı bilin, kahretsin...” Kalabalık gülüştü.

Bu bölümü planlamamıştım, ağzımdan çıkıvermişti. Dönüp öğretmenlere baktım, bazıları kıkırdıyor, bazıları başlarını iki yana sallıyordu.

“Kahretsin,” diye devam ettim, kendimi daha fazla tutmadan. “Ayağa kalkın.”

Sınıf arkadaşlarımdan yüzlerini gördüm. “Teşekkürler,” dedim ve bir alkış koptu.

Ama gerçek ödülümü sonradan aldım. Şu an, daha doğrusu. Aslında tam olarak şu an sayılmaz ama.

Şu anda arabadayım. Törenden hemen sonra aldım gerçek ödülümü.

Otuz saniyenin dört yıllık çalışmanın sonucunu bir anda değiştirebilmesinin haksızlık olduğunu söyleyip sinirlenmiş, üzül müştüm, hatırlıyor musunuz? Anlaşılan biraz erken konuşmuşum çünkü aynı şey tam tersi şekilde de de işliyormuş.

Lise öğrencileri olarak birlikte son kez tezahürat yaptığımızda ve keplerimizi attığımızda, Hanover'ın son sınıfı bir Jenga kulesiymiş de devrilmiş gibi oldu.

Lynn Nguyen bana dönüp yakın arkadaşmışız gibi beni kucakladı. İkimiz de Will Madison'ı öptük ve yalnızca adlarını ve arkadan görünüşlerini bildiğim insanlar yanıma gelerek "iyi iş çıkardığımı" söylediler. Ama en iyi bölümü bu değildi, en iyisi, birden onların hakkında en iyi şeyleri hatırlamamdı; sanki bunca zamandır farkında olmadan en iyi yanlarını öğreniyordum ve onlara her şeyi anlatmak ve haklarında her şeyi bilmek istiyordum. En derin arzuları veya gelir eşitsizliği hakkında nasıl hissettiklerini değil, sadece nasıl *olduklarını*. Neler yaptıklarını.

"Lynn, Upper Valley'de mi olacaksın? Bu dergide staj yapacağını duydum."

"Elena, solon bir harikaydı. O topuklu tenis ayakkabılarını nereden buldun? Tenis ayakkabılarının topuklu olabildiğini bile bilmiyordum!"

"Will, gelecek yıl Vermont Üniversitesi'nde futbol oynayacak mısın?"

Gelecekteki Sam, arkadaşlarımla *sohbet* ediyordum,

ki bunu normalde asla yapamam.

Çok geçmeden bu akşam Ross Nervig'in evinde buluşma planları yapmaya başladık (Ross tarafından davet edilmiş değildim ama beni dışlamadılar da – gelmelisin dediler sonuçta). Zaten gitmek istiyordum.

Maddie de orada olacak üstelik. Sandalyelerin arasından dolaşarak yaklaştı, bir şeyler söyleyebilecek kadar yakınımına geldiğinde yalnızca bana sarıldı, ben de ona sıkı sıkı sarıldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kulağına. Havaya diktiği saçlarını Hanover'ın koyu bordo okul rengine uygun bir tona boyamıştı. LGBT Topluluğu'nun diğer üyeleri gibi onun cüppesi de gökkuşağı renklerindeydi.

"Ne için özür diliyorsun?" dedi.

"Seni kullandıysam özür diliyorum."

Üzüntüyle gülümsedi. "Ben de üzgünüm," dedi. "Benim de bazı sorunlarım vardı."

"Yine de bir ölçüde haklıydın sanırım."

"Ama şimdi..." Aydınlik spor salonundaki mutlu insanları işaret etti. "Artık önemi kalmadı. Mezun olduk. Lise artık önemli değil. Özellikle senin için."

"Çok haklısın!" dedim ve *hah* diye bir ses çıkardım çünkü içimdeki düğümlerden biri çözülmüştü sanki. Bir çok şeyi bir arada tutan bir düğümdü ve dolayısıyla bir süre için gerekliydi ama Maddie haklıydı. Lise artık önemli değildi, geride kalmıştı.

"Ama düşündükçe üzüldüğüm bir şey var," dedim yutkunarak.

"Neymiş?" dedi Maddie, eğlenmiş gibi hafifçe kaşlarını çatarak.

“Daha önce yakın arkadaş olmadığımız için üzgünüm.”

“Boş ver!” dedi kepini havaya atıp yakalarken. “Bundan sonra arkadaşlık etmek için bol bol zamanımız var!”

“Maddie!” Stacia, ailesinin yanından Maddie’ye sesleniyordu. Pat de onlarlaydı. Maddie ile Stacia’nın yeniden birlikte olup olmadığını bilmiyordum ama her şey gibi bunun da önemi yoktu. Maddie mutlu görünüyordu.

“Gitmem lazım,” dedi.

Kolunu yakaladım. “Akşam Ross Nervig’in partisinde görüşür müüz?”

Stacia’ya doğru yürürken, Maddie’nin ağzı açıldı, sonra kapandı. “Sammie McCoy partilemek istiyor demek,” dedi. Ağzının fermuarını çeker gibi yaptı. “Bunu mahvetmeyeceğim. Tek bir kelime etmeyeceğim. Ama evet, akşam görüşürüz seninle.”

Kalabalık biraz dağılınca, annem, babam, büyükbambam ve büyükannem beni buldular. Kiliseye giderken giydikleri şık kıyafetleri içindeki Harrison, Bette ve Davy de yanlarındaydı.

“Seninle gurur duyuyoruz,” dedi annem bana sıkı sıkı sarılırken. Biraz daha sıkı sarılrsa boğulabilirdim ama nerede duracağını biliyordu neyse ki.

“Çok gururlandık,” dedi babam.

Bette ve Davy ince kollarıyla iki yandan belime sarıldılar, lobide dağıtılan patlamış mısır gibi kokuyorlardı. Harrison, Bette’in başına dokundu ve “Beni de sarılmış sayın,” dedi.

Büyükannem ve babam da beni kucakladılar. Beyaz saçlı başları aynı boydaydı. Büyükannem bana içinde en sevdiğim kitaplardan *Caddie Woodlawn*’ın olduğu kalın

bir zarf verdi. Küçükken bu kitabı bana okumasını ister ve her seferinde ağlardım.

Birkaç metre ötede Stuart'ın durduğunu gördüm. Bana göre *GQ*'nun kapağından fırlamış gibiydi. En sevdiğim beyaz gömleğini giymiş, ince ve siyah bir kravat takmıştı.

Göz göze geldiğimizde heyecanla gülümsedik. Kalbim, onu ilk gördüğüm andaki gibi yerinden fırlarcasına çarp-
tı ama bu kez felç geçirmiş gibi hissetmiyordum, aksine koşup kollarına atlama dürtüme engel olmaya çalışıyordum. Bir an başını çevirdiğini görünce, yanaklarıma aktığını tahmin ettiğim maskarayı elimin tersiyle sildim.

Yeniden başımı kaldırdığımda, spor salonunun diğer ucundan ona el eden Dale'e ve annesiyle babasına "bir dakika" işareti yapıyordu. Ona gülümseyip başparmağımı gösterdim, yüzümde en tatlı gülümsememle aileme döndüm.

"Anne, baba, bu akşam bir partiye gidebilir miyim?"

"Keyfimiz yerindeyken böyle bir baskın yapman zeki-ce, Sammie," dedi babam, keyifle Harrison'ın saçlarını karıştırırken.

"Ama gerçekten! Lütfen!"

"Hımmm," dedi annem. "İstersen arkadaşlarını bize davet edebilirsin."

"Ama..."

"Olmaz tatlım," dedi babam.

"Ah Mark, izin verin de gitsin," dedi büyükannem, elini sırtıma koyup bana hafifçe gülümseyerek. "Kutlama yapmayı hak ediyor o da."

"Hah!" dedi babam. "Sanki benim mezuniyet partisine gitmeme izin verdin de!"

“Ben vermedim ama baban verdi,” dedi büyükannem, kocasına bir bakış atarken.

“Doğru, verdim,” dedi büyükbabam. Bana göz kırptı.

Annem iç geçirdi. “Saçlarım beyazlayacak sizin yüzünüzden,” dedi bana bakarak. Sonra büyükbabama döndü. “Sakın alınmayın.”

“Mohawk saçlı arkadaşın da geliyor mu?” diye sordu babam. “İlkyardım bilen?”

“Maddie mi? Elbette geliyor!” Neredeyse evet demiş sayılırdı. Heyecanla el çırpırmamak için kendimi zor tuttum. Maddie hâlâ spor salonunun diğer tarafındaydı. “Maddie!” diye seslendim ona.

“Ne var?” diye bağırdı.

“Bu akşam görüşüyoruz, değil mi?”

“Evet!” diye haykırdı. “Kesinlikle!”

Annemle babama, Stuart veya Maddie’yle otoparkta buluşacağımı, partiye birlikte gideceğimizi söyledim. Bir sürü fotoğraf çektiirdikten, öpüşüp vedalaştıktan sonra, annemle babam yeniden dikkatli olmamı söylediler ve herkes gitti.

Şimdi burada, otoparkta, arabanın içinde oturuyorum. Annemle babam, gece yarısı evde olmam şartıyla arabayı almama izin verdiler.

Münazara turnuvasında olan bir hataydı. Kötü zamanlama. NYU’da yeniden başıma gelirse, durumumu onlara açıklayabilirim. *Ender olarak oluyor bu*, derim onlara. En kötü senaryo asla benim başıma gelmeyecek.

Şu anda kutlama yapmak yerine sana yazıyorum çünkü her seferinde başarılı olmamı sağlayan şeyi sanırım buldum Gelecekteki Sam – sana yazmak. Bir şekilde işe

yarıyor. En azından bir şeyler işe yarıyor. Evde, kütüphanede çalışarak geçirdiğim gecelerin, ezber yaparak geçirdiğim gecelerin acısını çıkarmak için bu gece kutlama yapmak istiyorum ve uzun bir gece olsun istiyorum.

Tek sorun şu: Stuart beni ailemle vakit geçireyim diye yalnız bıraktı, şimdi yirmi dakika mesafede. Maddie de gitti. Stuart'a önemli değil, Dale'le birlikte git, orada buluşuruz dedim. Annemle babamın partiye yalnız gitmeme aldıracaklarını sanmam. Coop adresi mesajla gönderdi bana. Alt tarafı araba kullanacağım, zihnim de her zamankinden daha sağlam.

Öyle utanıyorum ki. Kayboldum sanırım. Nedenini de anlamıyorum. Yazdıklarımı yeniden okuyunca Ross Nervig'in partisine gittiğimi ve Coop'un adresi bana mesajla gönderdiğini hatırladım ama adrese bakmama rağmen oraya nasıl gideceğimi hatırlayamıyorum. Adresi GPS'e gireyim diyorum ama hangi sokakta olduğumu bile unuttum! Durum bu. Kendime gelene kadar arabayı yol kenarına çektim, bekliyorum.

Mezuniyet günü. Tabii ki. Daha önce yazdıklarımı okudum. Ama şimdi yine NEREYE GİDİYORUM YAHU diyorum kendi kendime.

Bu iyi bir işaret değil.

Annemi arasam iyi olur ama beni öldürür, o yüzden aramak istemiyorum.

Tamam, mezuniyete gideceğimi biliyorum, yazdıklarımı İKİ KEZ okudum. Utanç verici bir durum.

Mezuniyete değil, mezuniyet SONRASI bir partiye gidiyorum diyecektim.

merhaba böyle iyi mi çok karanlık ve en azından ekranda ışık var parlak ışık araba kontağını kapattım merak etme

ben iyiyim sanırım henüz orada değilim ama ellerim biraz titriyor

gelecekteki sam tamam biraz daha iyiyim ama nereye gittiğimi hatırlayamıyrm! arabanın yanında yürüdüm biraz. diğer arabalar geçip gidiyordu birini durdurmaya çalıştım ama beni görmediler farları çok parlaktı ve kötü görünüyorlardı bakışları haindi

arabayla okula gidiyordum arabayla okuldan dönüyordum

Tamam. Peki. Bu aptallıktı.

Kayboldum ben. Burası tanıdık görünüyor, benim sokağıma benziyor.

bir keresinde bir dev, londra'daki arkadaş canlısı bir dev hakkında bir hikaye okumuştum insanların yatak odalarına rüya baloncukları üfleyen bir dev küçük bir kız onu gördü ama dev onu yakaladı omuzuna koydu ve devler ülkesine götürdü

arkadaş canlısı dev iyiydi bütün kitap onu anlatıyordu
ben neden devlerden söz ediyordum ah evet

coop ile ben eskiden çam iynelerinden evler yapardık
ve sonra bunları ezen devler olduğumuzu hayal ederdik
size karanlığın karşıdan bana gelen ve hain arabaları
ezen bir devin gölgesin beznediğini söylemiş miydim

Coop'u mu aradım? Pek iyi değilim. Ama iyiyim. Daha
ktüye gitmeden önce COop'u arayacağm

ah yenden o tuhaf duygu HİSSETMEK TUHAF TUHF
TUF AH TUF AH daha iihihsedene kadar şurada biraz otu-
rayım

bildiğin şeyleri yaz

korktuğunda bildiğin şeyler hakkında yazabilirsin

KOŞMAK

Ben Frankenstein'ın canavarıyım ve gördüğüm en temiz odada yatıyorum. Uyanır uyanmaz Bette'in yaptığı, hastane yatağımın yanında duran, üzerindeki kocaman siyah çemberin içinde "hemen iyileş" yazan kartı gördüm – Townsend ailesinden çiçekler

Maddie'den çiçekler

Stuart'tan çiçekler

Ama beni kart ağlattı çünkü unuttuğum şeyleri hatırlatıyor sürekli

Kasabadan çıkınca dağın çevresinden dolaşan yolda kayboldum

Eskiden çizdiğimiz haritaları hatırlatıyor bana

O ve Harry ve Coop ve ben (Davy çok küçüktü) günü Strafford'da dolaşarak geçirirdik, önce dağdan aşağı koşar, sonra dere yatağın iner, Strafford'a koşar ve marketin önünde oturan Hızlı Eddy'ye merhaba derdik –Hızlı Eddy kendini polis ilan etmişti ve aynı zamanda postacılık da yapardı– ve sonra markete girip vişneli vanilyalı Dr Pepper alırdık ve sonra yemeğimizi yemek için dere

kıyısına döner, yeniden dağ tırmanır ve devcılık oynar,
sonra akşam yemeğine giderdik

Bir keresinde dünyamızın haritasını çizmiş, kullandığımız yolları işaretlemiştik ve çok basitti tabii

Yalnızca bir daireydi ve bu kadarı yeterliydi

LÜTFEN

Coop beni yol kenarında bulup eve götürdü. Bir haftadır hastaneye gidip geliyorum. Her gidişimde durumda yeni güncellemeler oluyor ve bunların hepsi annemle babamı hastane yatağının yanında oturan kara gözlü çuvallara çevirdi. Bütün haberler kötü. Belirtiler:

sarılığı andıran semptomlar

büyüyen bir karaciğer

şişmiş bir dalak

Bunların hepsi büyük ödüle katkıda bulunuyor: “hafif zekâ geriliği” de başladı bende! O yüzden yol kenarında devler gördüm ve çocuk gibi yazdım.

Sana şimdiye dek fazla yazamadım çünkü bunların hiçbirini hatırlamak istemiyorum Gelecekteki Sam. Ve *sen* de, başta algıladığım halinle *sen* artık yoksun. Palmiyeli gömlekler al kendine. Dudakların şişecek, tenin sarılaşacak, göz kapakların düşecek. İşe yaramaz bir lise diploman ve total bir bacağın olacak. Bol bol salya akıtacaksın.

Şu anda neye benzediğimi hayal bile edemiyorum. Be-

densel işlevlerimin hepsini yatakta yapmak beni iğrendiriyor ama neyse ki kimse şahit olmadı bu halime.

Stuart'a annemle babamın mezuniyet gecesi fikir değiştirdiklerini ve evde kalmamı istediklerini, sonra da telefonumun şarjının bittiğini söyledim. Sonra, artık neredeyse hastaneye yaşamak zorunda kaldığımı öğrenince ona hasta olduğumu söyledim. Ağır grip olmuştum ve hastalığım bulaşıcı olduğundan görüşmemeliydik. Keşke Stuart bir Disney filmindeki gibi gelip beni uyurken bulsaydı ve öpücüklerle uyandırsaydı, bir daha da yanımdan ayrılmıyaydı. Diğer yandan, ağzımda hastane jölesi tadı vardı ve ağzım açık uyuduğum ve dişlerimi fırçalayamadığım için kötü hissediyordum, yani bu kötü bir fikir de olabilirdi. Zaten böyle bir şey asla olmayacak.

Durumum iyice kötüleşmeden önce üniversiteye, en azından ilk sömestr için gidebilecek miyim bunu öğrenmeyi bekliyoruz.

Başlangıçta hayır dediler ama ben lütfen, lütfen, lütfen, bu durum sonsuza kadar sürmeyecek, lütfen gitmeme izin verin, beni aptalların olduğu sınıflara koyun, yeter ki buradan çıkmama izin verin dedim. Elimde yalnız bu kaldı, lütfen. Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen.

Bana bir tür uyku ilacı falan verdiler çünkü gece yarısı uyanıyorum ve uyanmamam gerektiğini biliyorum

Hastane odasının köşesinde dikilen bir şey olduğundan eminim. Hemşire mi bilmiyorum çünkü içerisi çok karanlık ama başucumdaki cihazlar hâlâ bipliyor, demek ki yaşıyorum ve klavyede yazabiliyorum, demek ki beynimle ellerim arasındaki bağlantı sağlam ama yutkununca boğazım çok acıyor ve kan almak veya damardan beslemek için koluma taktıkları kataterin çevresinde koyu kahverengi bir morluk var

Birinin popoma soğuk ve uzun bir iğne soktuğunu hatırlıyorum

Bu battaniye beni kaşındırıyor ama üzerimden attığımda buz gibi olup üşüyorum

Ağzımı tamamen kapatamıyorum, orada ne var bilmiyorum

Göz yuvarlarım ağrıyor

İnternette bir şeyler okumaya çalıştım ama bu şey kablosuz internete bağlı değil ve saatlerdir burada otur-

muş köşedeki o şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum

Ortadan kaybolmuyor, demek ki gözünüzün önünde
uçuşan şu yüzer şeylerden biri değil

Kımıldamıyor, demek ki insan da değil

Perde veya askı olmak için de çok büyük

Tek yapabildiğim burada güneşi beklemek ama güne-
şin batışına veya doğuşuna ne kadar kaldığını bilmiyo-
rum çünkü birisi bilgisayarımın piliyle oynamış ve saat
sürekli 12, 12, 12 diye yanıp sönüyor

Uyuduğumda neyi hatırlamam gerekiyor bilemiyorum

Belki de bana bir şey vermemişlerdir

Belki de bilmiyorum

Beni hemen öldürün.

İşte şok etkisi: Doktorlarıma göre, hafif zekâ geriliği olan biri üniversiteye gidemez, ebeveynlerinden uzakta yaşayamaz, kendi adına düşünemezmiş. Hâlâ iletişim kurabilmemin, yürümemin ve düşünmemin önemi yokmuş çünkü doktor olmanın yanında kahrolası KÂHİNLER olduklarından böyle şeyleri de biliyorlar. Hayallerimi yerle bir etmeye ve hayatımı tamamen anlamsız hale getirmeye karar verdiler.

“Nereden biliyorsunuz?” dedim. “Bu nöbetler ender olarak gerçekleşiyor sonuçta!” OLASLIK VE MANTIĞA GÖRE DOĞRU SÖYLÜYORDUM. BEŞ AY İÇİNDE ÜÇ KEZ NÖBET GEÇİRMEK BÜYÜK BİR TEHLİKE OLDUĞUNU GÖSTERMEZ. HER GÜN BÖYLE BİR ŞEY OLMASI OLASLIĞININ YÜZDE İKİDE KALDIĞINI GÖSTERİR.

“Üzgünüm Sammie, yapabileceğimiz bir şey yok,” derken Dr. Clarkington’ın yüzünde kahrolası, hasta edici bir ifade vardı. Sanki aynı anda hem osuruyor hem ağlıyordu. Az kalsın yüzüne indirecektim yumruğu.

Yapabileceğiniz bir şey yoksa neden hâlâ benimle uğraşıyorsunuz peki? HÂLÂ YAPABİLECEĞİM sayısız şey var. ÜNİVERSİTEYE GİTMEK GİBİ. Harika, şimdi de ben ağlamaya başladım.

Çünkü bana bunların hiçbirinin olmayacağını söylüyorlar. Annem sürekli *hımmm hımmm* diyor, ben de sürekli *bu asla olmayacak* şarkısını dinliyorum.

Yapılacak şeyleri listelemeyi çok severim! Asla yapamayacağım şeylerin listesini yapmalıyım belki de! Buna ne dersiniz? Kendim için istediğim her şeyi listeleyebilirim ve arkasından “Asla olmayacak” yazabilirim.

NYU: Asla olmayacak.

Stuart Shah: asla olmayacak.

Harvard Hukuk: asla olmayacak.

BM: asla olmayacak.

Her şey bitti ve ben öleceğim.

öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim

[illegible]

öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim
 öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim öleceğim

ÖLMEDİM

Bette ile Davy ben bunları yazarken çevremde yastıklar-dan bir kale inşa ediyorlar, yaptıkları bana mantıklı gel-di. Artık yerimden hemen hiç kımıldamıyorum, çevresine kale örmek için uygun biriyim.

İşte gördüklerim: pofuduk battaniyenin altındaki ayaklarım, iki tane fıstıklı sandviğin kalıntılarıyla kap-lanmış mutfak/oturma odası masası. Lavabonun üstün-deki pencerenin pervazında bir sıra beyaz kapaklı, turun-cu hap kutusu.

Ağrı kesici beyaz, yuvarlak haplar.

Dikey göz felci için oval mavi haplar.

Uyuşukluk için kırmızı haplar.

Depresyon için Prozac.

Vesaire.

Listedeki son hapi henüz almadım. Ama o sınıra gel-dim.

“Bizimle oyna, oyna bizimle, oyna bizimle,” diye şarkı-lar söyleyen Davy ve Bette kaleyi bırakıp kanepenin çev-resinde dönmeye başladılar. Çevreme bakınıp Harrison’ı

arıyor, onların dikkatini dağıtabileceğini umuyorum ama sonra kampta olduğunu hatırlıyorum.

“Yapamam,” diyorum onlara. Kilitli depolarda değerli eşyalar bulmak için yarışan insanlar hakkında korkunç bir program izlemekle meşgulüm.

“Neden?” diyor Bette.

“Hareket edemiyorum,” diyorum.

“Doğru değil bu,” diyor Bette. “Tuvalete gitmek için kalktın, gidip yiyecek de aldın. Seni gördüm!”

Haklıydı. Hareket edebiliyordum. Ama etmek istemiyordum. Nereye gidecektim? Dışarı mı çıkacaktım? Bahçeye mi?

Beni rahatlatan iki kurmaca var yalnızca; televizyonda gösterilen kurmacalar ve geçirdiğim gribin ağırlaştığını düşünen Stuart’a gönderdiğim kurmaca mesajlar. (Klavyeyle yazarken yalan söylemek daha kolay anlaşılan, tıbbi yan etkilerden dolayı konuşurken dili damağı kuruyor insanın.)

İkisi için de hareket etmem gerekmiyor üstelik.

Stuart demişken, telefonum nerede?

Offfff.

Sorun olmasın diye yanımda tutuyorum onu. Gerçekten bellek sorunum yok. Yerinden kımıldatmadım onu.

Sonra mutfak masasının altında kıkırdayan Bette ile Davy’nin seslerini duyuyorum.

Aman Tanrım.

“Gördün mü? Hareket edebiliyorsun!” diye haykırıyor Bette, öfkeyle yanlarına gidip telefonu çekip aldığımda. Koşarak dışarı kaçıyorlar.

Neyse ki Stuart’ı aramamış, ona mesaj da atmamışlar.

Coop'a mesaj atmışlar ama. Adres defterinde yalnız onun adını tanımış olmalılar. Coop bazen kilisede sırtına bindirip dolaştırıyor onları.

Kapıyı açıp arkalarından haykırıyorum. "BUNU YAPMAYIN BİR DAHA!"

Bette gizlendiği ağacın arkasından hâlâ gülerek sesleniyor. "ÖNCE O MESAJ ATTI! BEN YALNIZCA 'TMM!' YAZDIM!"

Ah demek öyle olmuş.

Coop: Hey fıstık, nasıl olduğuna bakayım dedim. Sana uğrayabilir miyim? Annem size tonlarca yiyecek yaptı, onları da getirmem lazım.

Ben: Tmm.

Demek ki Coop bize geliyor. Telefonuma şifre koymam lazım.

NE OLDU

Bir buçuk haftadır ilk defa dışarıda, plastik bahçe sandalyelerimizden birinin üzerindeydim. Ben eve kapandığım sırada Vermont'a yaz gelmiş. Gökyüzü yağmur bulutlarıyla dolmuştu ama fulyalar yerlerini vadinin zambaklarına ve yoncalara bırakmıştı. Annemin bahçesindeki domatesler kıpkırmızıydı ve kuş yemliğine birkaç tane sinekkuşu toplanmıştı.

Bette ile Davy evin yakınındaki çalıların arkasına gizlenmiş, ses çıkarmadan onları seyrediyorlardı.

Coop iki elinde iki torbayla yamaçtan aşağı inerken, parmağımı dudaklarıma götürdüm ve renkli kuşları iştret ettim.

İşe yaramaz bir çuval olabilirim ama bütün McCoy'lar gibi ben de kuşları izlemeyi severim. Özellikle sinekkuşlarını. Eskiden onlarla ilgili sayısız ayrıntı bilirdim.

Coop torbaları yavaşça yere bıraktı, bir casusu taklit ederek komik hareketlerle yürümeye başladı.

Bette ile Davy kıkırdadılar, nerede oldukları anlaşıldı ve kuşlar uçup gitti.

“Aferin sana,” dedim torbaları yeniden alan Coop’a.

“Elimden geleni yaptım,” dedi omuz silkerek. Yaklaş-tığı zaman içgüdüsel olarak kulağının arkasında esrarlı sigara var mı diye baktım. Özellikle yaz aylarında böyle unutkanlıklar yapabiliyordu ama sigara falan yoktu.

“Bunları mutfğa mı koyayım?” dedi. Elimi sallayarak onayladım.

Aralık kapıdan torbaları masaya yerleştirdiğini, buzdolabını açıp kapadığını duydum. “Kupaların yerini mi değiştirdiniz?”

“Evet,” diye seslendim. “Artık diğer dolaptalar.”

Sürekli çevresinde kendisinden kısa ekibi ve yüzünde kocaman, kafası güzel bir gülümsemeyle dolaşan Cooper Lind’in evimize girmesi tuhaf geldi bana.

Diğer yandan, birbirimizi kalabalık okul koridorlarında görmeyecektik bir daha.

Bir de her zaman güvendiğim oranlar vardı: Coop’un da bir oranı vardı. Dört yıla on dört yıl. Dört yılı partile-yip ot içerek, on dört yılı evinde geçirmişti. Hâlâ yüzde yetmiş oranında fincanların nerede durduğunu bilen çocuktu.

Öyle düşününce her şey tuhaf geliyordu tabii.

Dışarı çıktı, diğer bahçe sandalyesini yanıma çekti, oturdu. Artık beni ilgilendirmeyen soruları duymaya hazırladım kendimi.

Gerçekten o kadar hasta mısın?

Üniversiteye gidebilecek misin?

Şimdi ne yapacaksın?

Bir şey söylemedi, bunun üzerine meltemin ve kuşların sesini bastırarak ben konuştum.

“O gece gelip beni aldığın için teşekkürler,” dedim.

“Teşekkür etmene gerek yok.”

Ona şöyle bir baktım.

“Bana zaten milyonlarca kez teşekkür ettin.”

“Öyle mi yaptım?”

“Evet.” Güneşe karşı oturduğumuzdan gözlerini kısıyordu. “Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Yazdıklarımдан belli şeyleri çıkarabiliyordum ama çoğu saçmalıktı. Başımı iki yana salladım.

Bana olanları anlatmaya başladı ama konuşurken karnımda utanç ve korku karışımı bir düğüm belirdi ve başımdaki zonklama ağrıya dönüştü.

Ona bir dakika beklemesini söyledim.

İçeri girdim, dizüstü bilgisayarımı aldım, ona verdim. Olanları yazarak anlatmasını, yazdıklarını daha sonra okuyacağımı söyledim. Nedenini açıklamadım.

Yazmasını tercih etmişim çünkü yazılı sözcükler ağzından çıkanlardan daha kabul edilebilir ve uzak gelmişti bana. O anı gerçekten gören ve şu ana kadarki en kötü halime şahit olan tek kişiydi Coop. Onun yüzünden sonsuza dek buraya hapsolup çürüyecektim.

Diğer yandan, Coop onu aradığımı görmeseydi, partiden ayrılmasaydı, burada kalıp çürümeye fırsatım olmandan ölebilirdim. Şu noktada hangisi daha kötü bilmiyorum ama şimdi bu konuya girmeyeyim.

Bir neden daha vardı; böylece, yazılı sözcükler hoşuma gitmezse onları bellek kitabımdan silebilirdim. Bu bana, yüksek sesle söylediklerini unutmaktan daha tatmin edici geliyordu bir şekilde.

Bilgisayarda açık olan dosyayı kurcaladığını görünce

“Dur bir dakika!” dedim. “Onları okuma. Yeni bir sayfaya geç ve yazamaya oradan devam et.” Kaşlarını çatıp bana baktı. “Lütfen,” diye ekledim.

“Günlük falan mı tutuyorsun?”

“Öyle bir şey.”

saat 7 gibi nerviglerdeydim ama o arabayla bira fiçılarını alamayacak kadar sarhoştı, ben de norwich'e dönüp onları aldım. geri döndüğümde saat 8 olmuştu ve insanlar gelmeye başlamıştı. iki fiçiyı yalnız başıma taşıyıp kurmam gerekti, bu yüzden hâlâ sarhoş değildim. saat 9 gibi beni aradığını gördüm ve seni geri aradım ama telefonunu açmadın. sonra 15 dakika geçti ve beni aradın. telefon hoparlördeydi bu yüzden ne dediğini anlayamadım ama sürekli coop sen misin, coop sen misin deyip duruyordun ve ben de evet, evet diyordum ve sonunda telefonu eline aldın, söylediklerini anlamaya başladım. kaybolduğunu söyledin, ben de sana, adresi göndermemiş miydim dedim sen de evet, dedin ama nerede olduğunu bilmiyordun. sesin titriyordu ve kulağa iyi gelmiyordu. ben de sana gelip seni alayım mı dedim ve sen de bana evet, lütfen dedin ve sonra yine kendin gibi konuşmaya başladın. ben iyiyim coop, dedin. kayboldum yalnızca. yolu bulurum, dedin ve telefonu kapadın.

ama bana bir sorun varmış gibi geldi ve böylece seni geri aradım ama açmadın. yeniden, yeniden aradım ve o

sırada belki de seni kendi haline bırakmalıyım diye düşündüm, dürüst olmak gerekirse. bunu yazdığım için üzgünüm ama bu benim için de rahatlatıcı bir şey. yazmak yani. bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. seni o halde görmek gerçekten zordu ve şimdi her şeyi yeniden yaşıyor gibiyim ama daha iyi hissettiğim de gerçek.

neyse, ne yapsam diye düşünüyordum çünkü katie beni sürekli partiye götürmeye çalışıyordu. aslında teknik olarak birlikte değiliz, yalnızca takılıyoruz. bütün arkadaşların oradaydı. maddie'ye senden haber alıp almadığını sordum ve hayır dedi. arada bir yanında gördüğüm stuart denen çocuğa soracaktım ama canım istemedi, zaten o da sürekli telefonuna bakıp duruyordu, onu arasaydın seni almaya gelirdi herhalde.

ama gitmedi. sen beni yeniden aradığında yalnızca geçen arabaların seslerini duydum ve o zaman hemen yola çıktım.

partiye ulaşmana bir kilometre falan kalmıştı. şoför koltuğunda ağlar halde buldum seni. sarhoş falan olduğunu sandım bu yüzden sana güldüm ve kendimi kötü hissediyorum bunun için.

üzgünüm.

seni yolcu koltuğuna oturttum ve eve götürmeyi teklif ettim.

o zaman başka bir sorun olduğunu anladım çünkü bana bazen cooper diyordun, bazen bayım diyordun ve ben de partiye gitmek üzere yola çıktığını hatırlıyordun ama sonra yeniden nasıl olduğumu sorup bir süredir görüşmedik diyordun bana.

seni eve götürdüm ve eve doğru yürürken yanıma yak-

laştın, orada ne aradığımı sordun. sana olanları anlattığım zaman bana tekrar tekrar teşekkür ettin ve beni kucakladın, bu yaptığın çok hoştu. :)

annenle babanı uyandırdın ve seni hastaneye götürdüler. hikaye bu işte.

şimdi yanımda oturuyor, biriyle mesajlaşıyorsun. herhalde stuart'tır. umarım o çocuk neyle karşı karşıya olduğunun farkındadır.

^^^ Bu da ne demek oluyor?

neden hâlâ yazıyoruz

Çünkü sana küfretmek istiyorum lanet olası, ama Davy karşımızda oturduğu için edemiyorum.

senin sıradan bir kız olmadığını kastettim sammie, bir iltifattı

Sürekli hasta olduğum için, değil mi? Karaciğerim büyüdüğü için mi bana karşı normal duygular besleyemez kimse?

dürüst davrandım

Evet, öyle yaptın Coop ama hayatımın ilk ve büyük olasılıkla son ilişkisini yaşarken bana biraz daha anlayışlı davranabilirsin. Neden nazik olamıyorsun?

yani siz ciddi misiniz

Evet, ona âşık olabilirim belki.

hadi ya

Tek söyleyeceğin bu mu?

evet, bu konuya girmeyelim

Neden?

bu konuya girmeyelim dedim

Ondan hoşlanmıyor musun?

biraz kıl bir tip, evet

Ne??? Hiç de değil.

üç tane evi olduğu halde alçakgönüllü bir yazarmış gibi rol yapmak yorucu olmuyor mu acaba. ona neysen o ol dostum demek istiyorum

Boş işler peşindesin.

haha o değişin modası çoktan geçti

Onu tanımıyorsun.

tanımaya da niyetim yok

Peki.

tamam. hasta olduğun için romantik geliyordur durum ona, herhalde

Ona söylemedim.

ha? gerçekten mi?

Yüzünde neden öyle salak bir gülümseme belirdi?

bilmem; acaba âşık olabileceğin kişiye kendin hakkında bu kadar önemli bir şeyi neden anlatmıyorsun?

COOPER BİRAZ HAKLIYDI

Stuart konusunda domuzluk yapıyordu ama haklıydı. Stuart'ın beni gerçekten ben olduğum için sevmesini istiyorsam aslında kim olduğumu da öğrenmeliydi. NPC'yi bilmeye hakkı vardı. İşte bu yüzden, birkaç gün sonra Davy ile Bette'in el işi kampına gideceğini ve o gün beni Coop'un annesinin kontrol edeceğini öğrenince, Coop'a mesaj atıp ondan bir iyilik istedim.

Ben: Annene bugün gelmesi gerekmediğini söyler misin? Bir de beni birkaç saat için Hanover' götürebilir misin?

Coop: olur neden

Ben: Kısa süreliğine biriyle buluşmak için

Coop: tamam, 1'de kasabaya giderken uğrar seni de alırım, orada ne yapmak istiyorsun?

Ben: Ah, Stuart'la görüşeceğim

Coop: Ah tamam.

Ben: Beni 4'te eve de getirebilir misin? Yoksa o saate dönmüş mü olursun?

Coop: çok fazla şey istiyorsun

Ben: Hastayım :(

Ben: Sana tatlı yaparım!

Coop: şanslısın çünkü strafford'a o saatlerde döneceğim

Yolculukta fazla konuşmadık, yalnızca onun ne tür brownie'leri tercih edeceğinden (hayır, tereyağına kanabiz eklemeyecektim) ve daha sonra nerede buluşacağımızdan söz ettik.

Coop beni Stuart'ın evinin önünde bıraktı. Vücudumda sıcak dalgaların dolaşmasına neden olan kişi işte oradaydı: erkek arkadaşım. Beni havaya kaldırıp iki hafta değil iki yıldır görüşmemişiz gibi öptü. Hafif ter ve temiz deterjan karışımı hafif kokusunu unutmuştum.

"İyileşmişsin," diye fısıldadı boynuma. "Daha iyi hissettiğine çok sevindim."

"Tamamen iyileşmiş sayılmam," dedim ve biraz gerildim ama elimi tuttuğu zaman gerginliğim geçti ve birlikte evine doğru yürüdük.

Yürürken, Stuart başıyla sokağı işaret etti ve "Seni buraya bırakan kimdi?" diye sordu.

"Ah, yalnızca Cooper Lind," dedim.

Stuart beyaza boyalı kapısını açtı. "Ah, evet ya. Onu etrafta görmüştüm. Olayı nedir onun?"

Sesindeki gerilime başta şaşırdım, sonra büyük ve açık fuayenin ortasında, uzun, ince kollarını göğsüne kavuşturup bana döndüğü zaman anladım; kıskanmıştı.

"Ah! Ah, hayır, Stuart. Coop benim sersem komşum yalnızca."

Bu onu biraz rahatlattı ve siyah gözleri yeniden ışılda-

dı. Uzanıp omzunu okşadım, köprücük kemiğindeki bene dokundum. Elini belime koydu, burnu burnuma dokundu.

“Evet, mahallemizin arkadaş canlısı keşidir. Hanover beysbol takımındaydı ama sonra onu sürekli kafası güzel olduğu için takımdan attılar. Herkese kendi isteğiyle ayrıldığını söyledi,” dedim ve midemde hissettiğim suçluluk duygusunu gizlemek için güldüm.

Bunu kimseye söylememem gerekiyordu sanırım. Aslında, söylememem gerektiğine eminim. Ama aşırı durumlarda aşırı önlemler almak gerekiyordu.

Benimle birlikte güldü. Beni öpmek için çenesini eğdi, öpücüğüne karşılık verdiğimde neden söz ettiğimizi bile unutmuştuk.

Bana evini dolaştırdı, eşyaların hikâyelerini anlattı; Hintli dokumacılar tarafından yapılan kilimi almak için annesiyle babası bir yıl beklemişlerdi. Enstrümanların durduğu odaya baktık, oda ısınısını bozmamak için hemen girip çıkmamız gerekti. Annesinin çayına eklediği baharatları gösterdi. Stuart’ın çocukluk ve okul fotoğraflarına çok güldüm; birinde dışında teller vardı, birinde telleri çıkmıştı, birinde saçları uzundu, geri kalanların hepsinde kısaydı. Ve de kitaplar; odanın duvarları sanki kitaptan yapılmıştı.

Bir duvar kurmaca kitaplara ayrılmıştı.

Bir duvar şiirlere.

Bir bölüm biyografilere, felsefeye, makalelere.

Sandviçlerimizi yedikten sonra Dartmouth kampüsüne doğru yürüdük. Her adımda bir şeyler unutacağımdan korkuyordum; neden söz ettiğimi, nerede olduğumu unutmaktan korkuyordum. Kendi dikkatimi dağıtmaya çalış-

tım ama söylediğim her şeyden sonra, *ya her şeyi berbat edersem* diye düşünüyordum.

“Ne yapmak istersin?” diye sordu Stuart.

Omuz silktim. “Yazı yazabildin mi?” diye sordum.

“Yanlış anlama ama bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Hakkında gevezelik ettiğimde... pırıltısını yitiriyor. Başka bir biçim alıyor. Veya öyle bir şey işte.”

“Benim için sorun değil,” dedim ona. En azından içimizden biri yapacakları konusunda heyecanlıydı. “Anlıyorum,” dedim gülümsemeye çalışırken.

Dartmouth gösteri sahnesinin lobisinde yürüdük. Bu raya en son arkasındaki bahçede öpüşüp koklaşmak için gelmiştik. Adımlarımız siyah beyaz parlak karoların üzerinde yankılandı. Binaya daha önce hiç girmemiştim.

“Saat kaç?” diye sordu Stuart.

“İki buçuk,” dedim. Annem gelip evde olmadığımı fark etmiş mi veya Coop dönüş saatinde bir değişiklik yapmış mı diye telefonumu her fırsatta kontrol ediyordum.

Salona giden kemerli ahşap kapılar kapalıydı, arkasından orkestranın boğuk sesi geliyordu.

Stuart ofis kapısını çaldı.

Kelleşmekte olan bir adam aniden kapıyı açtı. Stuart’ı görünce hafifçe gülümsedi.

“Glen, iki dakika içeri bakabilir miyiz?”

“Eh,” dedi kapılardan yana bakan Glen. “Peki. Yan kapıdan girin ama.”

Glen’in peşinde koridorda yürürken “*Ne? onu tanıyor musun?*” diye fısıldadım Stuart’a.

“Annemle babam yönetim kurulunda,” diye karşılık verdi fısıldayarak.

Kaşlarımı kaldırdım, *vay be* dememek için kendimi zor tuttum.

Konser salonuna kimseyi rahatsız etmeden girdik. Gündelik kıyafetleri içindeki orkestra üyeleri prova yapıyorlardı. Olağanüstü güzeldi. Karanlıkta arka tarafa oturduk.

“Demek ki ailen...” diye söze başladım.

“Buraya destek olabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar,” dedi. “Orkestralar için zor günler bunlar.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedim yaylarını havaya aynı anda kaldırıp hızla indiren kemancıları seyrederken.

“Annem ve babam eskiden müzisyendiler. Olağanüstü değillermiş, üçüncü yedek oldukları için tanışmışlar.” Stuart hafifçe güldü. “Aynı dönemde müzikten kariyer yapamayacaklarını anlamışlar. Hem acı hem tatlı bir kararla müziği bırakmışlar ama hayatları boyunca sevdiler. Affedersin. Çok konuşuyorum.”

“Hayır, hayır,” dedim elini tutarken. “Annenle babanın müzisyen olduğunu bilmiyordum.” Gözlerimi yumdum. “Peri masalı gibi.”

“Çocukluğumun sesi bu,” diye fısıldadı Stuart, bana doğru eğilirken.

Kitaplar ve müzikle dolu evini, her günün böyle geçtiğini düşündüm. İç geçirdim. “Keşke seninki gibi bir çocukluğum olsaydı dememek elimde değil,” dedim.

“Nasıl yani?”

Az kalsın *zengin* diyecektim ama kastettiğim şey para değildi. “Kitaplar, müzik ve felsefe keşke beni ailemden uzaklaştıracığına onlara yaklaştırsaydı,” dedim.

Evimizdeki kütüphaneyi düşündüm. Oturma odasında televizyonun yanında babamın dedektiflik romanları,

annemin saçma sapan dergileri ve ağırlıklı olarak annemle babamdan dinleyerek büyüdüğümüz çocuk kitapları vardı.

Daha önce profesyonel bir orkestra dinlememiştim hiç. Annemle babamın seveceği türde bir şey olmadığından değil, eminim hoşlarına giderdi ama onların radarına takılmayan türde bir şeydi, onlara göre var olmasa da olurdu. Bir müzik performansına en yakın oldukları an, faturaları düzenlerken Johnny Cash dinlemeleri idi. Zihnimdeki bu imgeye gülümsedim.

Stuart “Güven bana, sandığın kadar ilginç değil,” dedi. “Keşke ben de annemle babama daha yakın olsaydım. Yani, ne yaparsam yapayım beni destekliyorlar ama kitaplar, müzik ve yazarlar hakkında çok şey biliyorlar. İyi yazmak nedir benden iyi biliyorlar.” Yenilmiş gibi hafifçe güldü. “Böyle insanları nasıl etkileyeceksin ki?”

Şaşırmıştım. “Mutlu akşam yemeği masalarında şarap içip Kierkegaard’dan söz ettiğinizi düşünmüştüm.”

“Hah! Herkes başka şehirlerde olduğundan boş bir evin boş masasında yemek yiyoruz genelde.”

Doğru ya, diye düşündüm. Stuart’ın ailesinin burada, New York’ta ve Hindistan’da birer evi vardı. Orkestra yeniden çalmaya başladı.

Stuart kolunu omzuma attı. “En sevdiğim bölümler orkestranın karıştırdığı, detone olduğu, aynı notayı tekrar tekrar çaldığı böyle bölümlerdir.”

Ona doğru döndüm. “Neden?”

“Kusursuzluğu sevmem pek. Beni ürkütür.”

“Beni ürkütmüyor,” dedim hemen.

“Neden?” diye sordu Stuart.

Altüst olan bütün planlarımı düşününce boğazım düğümlendi ve yutkundum. Yakında ona anlatacaktım. “Çünkü var olmadığını biliyorum.”

Orkestranın sesi yükseldi. Stuart bana baktı. “Bu mükemmele pey yakın ama,” dedi, uzun uzun, yavaşça öpüş-tük. Ona ne diyeceğimi bilemedim çünkü çok yakında kusursuz olmamak bir yana, tanınmaz hale gelecektim.

Stuart’ın kendi dertleriyle uğraşması ve kitabını yazması gerekiyordu, hayat hakkındaki sorularına yenilerini ekleyecek başka birine ihtiyacı yoktu. Tanımaya fırsat bulamadan kaybedeceği birine hiç ihtiyacı yoktu. O anda ona içimdekileri anlatamayacak kadar yorgundum.

Coop beni eve bıraktıktan sonra, Stuart’a bir e-posta yazıp NPC’yi anlattım. Gelecek yıl New York’a gelemeyeceğimi yazdım. Birbirimizi bir daha görmemek en iyisiydi. Keşke en azından New York’ta birlikte olabilseydik. Bunu yazmak bile zordu benim için. Yaz sonuna kadar benimle kalmasını istiyorum ama cesur olmaya çalışacağım ve en sevdiği Q ve R hattında metroya başka bir kızla bindiğini hayal etmeyeceğim.

Şunu da söyleyeyim: Erkek arkadaşlar ve ilişkiler konusunda pek deneyimim yok ve olmayacak. Ama buluşmalar hakkında bir yorum yapmam gerekse Gelecekteki Sam, bunun harika bir buluşma olduğunu söylerdim.

ÜÇ YENİ MESAJ

Tanrım Sammie, neden bana söylemedin? En başta böyle düşündüm ama kendine göre nedenlerin olduğunu tahmin ediyorum. Sana ve bana gelince: Şaka mı yapıyorsun? Bu, aramızda hiçbir şeyi değiştirmiyor tabii ki. Bunu atlatmana yardım etmek istiyorum. Sana destek olmak istiyorum, kaçıp gitmek değil. Ne zaman buluşabiliriz?

Galiba telefonun kapalı çünkü arayınca sesli mesaj çıkıyor. Ama ciddiyim, gelip bu konuda konuşmayı çok isterim.

Bütün gece Niemann-Pick konusunu araştırdım. Çılgınca bir şey, bununla tek başına nasıl uğraştığını hayal edemiyorum. Sana elimden geldiğince yardımcı olmak isterim. Evet, hayatım şu anda belirsizliklerle dolu ama senden ayrıldığımı düşünemiyorum. Hazır olduğunda beni ara.

Bir yandan sevinçten iç çamaşırlarımla odamda dans ediyorum ve var gücümle YAŞASIN diye haykırıyorum. Bunun KEYFİNİ çıkarmak istiyorum çünkü her şeyin

anlamalı olması gerekmiyor. Diğer yandan, Stuart'la iki aydır tanışıyoruz ve yaz tatilini hasta bir kız arkadaşla uğraşmadan keyif içinde geçirebilecekken kendini bana adaması bana çok mantıklı gelmiyor.

Her halükârda, şimdi buraya geliyor.

MİNNETTARLIK

Birkaç saat sonra, kapıyı açtım ve Stuart hemen bana sarıldı, uçup gidecekmişim gibi sıkı sıkı tuttu.

“Merhaba,” dedi burnunu saçlarımın arasına gömerek.

“Merhaba,” diye tekrarladım. Ayrıldığıımızda hâlâ biraz uykuyla görünen ıslak gözlerine baktım. Uykusunu alamamıştı sanırım. “Böyle harika biri olduğun için teşekkürler,” dedim ona. Bunu söylerken koridordan bir gü-rültü geldi. Ailem ayaklanmıştı.

Stuart, annem ve babamla aynı odadaydı – fıstık ezmesi lekeli tabaklar, yatak odalarından taşınmış yastıklar ve ekmek kırıntısıyla dolu battaniyelerle dolu bir oda. Sanki anlamadığı bir diyalogu takip etmeye çalışan küçük bir kızdım.

Stuart geniş, alçak tavanlı oturma odamıza, mutfaktaki McDonalds renklerine, krom boyalı masaya baktı. Karşısındaki kitaplık süprüntü dergiler ve çocuk kitaplarıyla doluydu. Coop’un geçen gün merak ettiği şeyi şimdi ben merak ettim; Stuart neyle karşı karşıya olduğunun farkında mıydı acaba.

İş tulumuyla kanepeye, babamın yanına oturan annem, "Sammie'yle birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu. Harrison odasından çıkmadı, babam Bette ve Davy'yi dışarı, Puppy'yle oynamaya gönderdi. Yeşil çay içtik.

"Birkaç yıldır tanışıyoruz," dedi Stuart, bana bakıp. "Ama birkaç aydır görüşüyoruz."

"Sammie'nin sağlığının hassas olduğunu biliyorsundur o zaman," dedi gözlerini kırpmadan Stuart'a bakan babam.

Stuart başını salladı.

Göğsüm daralmıştı. İki elimle fincanı tuttum, sıcak çaydan bir yudum aldım.

Stuart benim gibi gizlice dışarı sızıyıp baş başa konuşmak istememişti. Annem ve babamla konuşmak isteyen oydu. İçimden bir ses, neden yalnız benimle konuşmuyor ki, diye sormuştu. Yani, neden yetişkinleri de hemen işin içine dahil etmemiz gerekiyor? Her zamanki gibi, McCoy'lar her şeyi abartmak zorunda. Stuart'a bir çıkış yolu sunmak istedim.

"Peki o zaman," dedim. "Artık tanıştığımıza göre, işinizin başına dönmeniz gerektiğini biliyorum anne, baba."

Stuart'a baktım, yüzünde panik izi aradım. Fincanını sıkı sıkı tutan elleri sakindi, bakışları da öyle. Ben ikimin yerine panikliyordum galiba.

"Gitmeden önce, Bayan ve Bay McCoy, neler yaşadığınızı hayal bile edemediğimi söylemek isterim," dedi Stuart. Elini sırtıma koyabilmek için fincanını yere bıraktı. "Sammie bana anlattığında, ben..." Derin bir nefes aldı, düşündü.

Annem ona cesaret vermek ister gibi gülümsedi. Gerçekten benimle ilgileniyordu. Bunu düşündükçe içimi tatlı bir his kaplıyordu.

“Durumu biraz araştırdım ve onun...” Bana doğru döndü. Odada değilmişim gibi hakkımda konuştuğu için elinin altında nasıl gerildiğimi hissetmiş olmalıydı. “Sana söylediğim gibi, bütün bunlarla yalnız başına uğraşmanı istemiyorum.”

“Bunu biz de istemiyoruz,” dedi annem. Konuşurken boğazı tıkanıyordu sanki. “Sammie’nin de bildiği gibi, durum kötüleşirse işten daha fazla izin almayı planlıyoruz.”

“Ama şimdilik zorlanıyoruz biraz,” diye mırıldandı babam. “Diğer çocuklar da var.”

Zihnim donmuş gibiydi, ben de donmuş gibi oturup kalmıştım. Aklım çok karışmıştı ama nedenini bilmiyordum.

Stuart şöyle diyordu: “Bir noktada New York’a dönmem gerekebilir ama burada kalabileceğim kadar kalacağım ve annemle babam isteyken ufaklıklarla ilgileneneceğim.”

“Hayır, bunu yapmana gerek yok,” dedim ama annemle babamın bir anda rahatladığı hemen anlaşılıyordu.

Bunların hepsini zaten biliyordum ama benden bir kişi değil kavram olarak söz edildiği hissine kapılmıştım. Bu odadaki herkesin yakından ilgilendiği bir kavram ama şahıs olmayan biri, yine de. Bir sonuçlar üreticisi.

Sohbetin sonuna geldiğimizde, babam Stuart’ın sırtına elini koymuş, tavuk yeminin nerede olduğunu göstermek için onu dışarı çıkarıyordu. Bahçe barakasından çıktıklarında, babamın omzunda yirmi kiloluk yeni açılmış bir yem torbası vardı ve diğer eliyle tavuk kümesini işaret ediyordu.

Hey, film izleme gecemiz geldi ve seçme sırası bende ama Bette sıranın onda olduğu konusunda ısrar etti ki bu DOĞRU DEĞİL ve bu yüzden Oyuncak Hikâyesi 3'ü izliyoruz büyükannem beni, harry'yi ve bette'yi bu filme sinemada götürmüştü galiba benim doğum günündü

doğum günündü ve lou'nun yerinden cupcake almıştık ve bir filme gittiğimizi hatırlıyorum ve Harry il bette sevmişlerdi ben sevmemiştim

annem ne yazıyorsun diye sorup duruyor
senilgilndirmez

Oyuncak Hikâyesi 3'ü mü izliyoruz? Film seçme sırası bendeydi.

beette'in sırası olduğunu söyleyip duruyorlar ama değil ya benim ya harry'nin sırası işte öyle
filmi başlattılar

büyükannem beni ve bett'i ve harry'yi geçen yıl doğum günümde oyuncak hikayesi 3'e götürdü ve lou'nun yerinden cupcake aldık ve onları gizlice büyükannemin çantasında sinmaya soktuk

VAY BE burada küçük bir kız var
Çok sevimli
bana bilgisayarını kaldır filmi izle diyorlar ama istemi-
yorum oyuncak hikayesi 3'ü sevmem
bu küçük kız kim
ona kim olduğunu sorunca ağlamaya başladı üzgünüm
bana bını kaldırmamı söylüyorlar
ah onu tanıyorum
galiba bette'in anaokulundan arkadaşı
ağlıyor
hayır teşekkürler yazmak istiyorm
hayır teşekkürler yazmak istiyorm
o küçük kızını tanımıyorum

ASLINDA NASIL OLMASI GEREKİYORDU

Dün gece demansın standart semptomlarından birini yaşadım; film izleme gecesi geleneğimizin başladığı yaşlardan birine, belki daha da eskiye döndüm. Kısa dönem belleğimi yitirmiştim, bilinçdışımın derinlerine dalmıştım, yeniden çocuk olmuştum. En küçük kız kardeşi Davienne’le henüz tanışmamış olan bir çocuktum.

Zavallı tatlı bebeğim, Davy. Kendime geldiğimde ve annemle babam bana neler olduğunu anlattığında onu kucağımda salladım ve ona seni tabii ki hatırlıyorum, dedim, elbette hatırlıyorum seni. Ama hastaydım ve bey-nim tam olarak çalışmıyordu.

Bir süre sonra olanları anladı. Ona kendimi affettirmek için her yanıma çıkartmalarla kaplamasına izin verdim.

Film gecesi ben on bir yaşındayken, annem Davy’ye hamileyken başlamıştı. O yıl ilk defa bir televizyon almıştık. Annemle babam ekrana bakmanın çocuklar için iyi olmadığına inanırlardı hep. İşte bu yüzden annemle babam hâlâ eski model telefonlar kullanıyorlar ve bu dizüstü bilgisayarı almak için doğum günümde ve Noel’de ve-

rilen bütün harçlığı biriktirmem gerekti. (Büyükanneyle büyükbabam bana geçen baharda bir akıllı telefon aldılar çünkü münazara için internetten sık sık bir şeylere baktığımı biliyorlardı.) Her neyse, annemle babamın sonunda neden ekranları kabul ettiğini anlamak zor değil. Üç çocuk ve bir bebekle, ikisi de tam zamanlı çalışırken ve beş yüz kişilik kasabada bebek bakıcısı bulmak zor olduğundan başka şansları yoktu.

Hatırladıklarım:

WALL-E: Harrison'ın seçimi. İlk film gecemiz. Babam yanlışlıkla pizzayı yakmıştı ama annem yine de yemişti. Karnı burnunda olan annem bütün pizzayı tek başına bitirmişti. Filmin sonunda annemle babam uyuyakaldıklarından Harrison ve ben DVD'yi en baştan izlemiştik. Gece yarısı uyandıklarında filmin ne kadar uzun olduğuna şaşırmışlardı. Bugün bile *WALL-E*'nin dört saat uzunluğunda diyalogsuz, yalnız robotların birbirine bipleyerek anlaştığı bir film olduğunu düşünüyorlar ve yeniden izlememize asla izin vermiyorlar.

YILDIZ SAVAŞLARI 1. BÖLÜM: Birkaç yıl önce izledik, Davy iki veya üç yaşındaydı. Film seçme sırası babamdaydı ve babam “bu klasik bilimkurgu serisinin yeni bölümlerini” izleyeceği için heyecanlanmıştı. Jar Jar Binks konuşmaya başladığında “Bu ırkçı saçmalık da nereden çıktı?” diye homurdanmaya başladı, onu duymamış gibi yaptık ama sonra annem gülmeye başladı ve Davy “Saçmalık!” diye haykırdı. Harry öyle çok güldü ki ağlamaya başladı.

KOMŞUM TOTORO: Bette'in seçimi. Altı yaşlarındaydı. Coop bu filmi izlemek için bize gelmişti çünkü filmin ya-

raticısı Hayao Miyazaki'yi çok severdi. Herkese yönetmenin adını nasıl telaffuz edeceklerini öğretti. Gördüğüm en tuhaf, en güzel çizgi filmi. Renkler ve yaratıklarla doluydu ve baştan sona mutlu bir hikâye değildi. Ölüm, arkadaşlık ve kara büyü hakkındaydı. Yanılmıyorsam Bette o dönemde başka bir gezegenden geldiğini keşfetmişti. Filmi gördükten sonra bir ay boyunca elişi kâğıdından yapılmış Totoro kulakları takmıştı ve tişörtlerinin içine yastık koyarak "Totoro! Totoro!" diye haykırarak dolaşmıştı evde. Bir gün okuldan dönünce Coop'un bahçede onunla birlikte dolaştığını gördüm, o da tişörtünün altına yastık sokmuştu.

PRENSES VE KURBAĞA: Benim seçimim. (Aslında Davy'nin seçimi. Bu noktada, kimsenin benim sevdiğim siyasi belgeselleri izlemek istemediğini keşfetmiştim artık. Aslında bütün filmi izlemedik çünkü Davy "Almost There" adlı şarkıyı tekrar tekrar izlememiz için ısrar edince Bette ve Harrison öyle sıkıldılar ki Davy uyuyakalınca DVD'yi sakladılar. Şimdi bile, Davy boyama veya okul ödevini yaparken kendi kendine bu şarkının sözlerini tekrarlar: "İnsanlar her yandan geliyor çünkü başarmama az kaldı, insanlar her yerden geliyor çünkü başarmama az kaldı, insanlar her yerden geliyor çünkü başarmama az kaldı..." Bir keresinde ona şarkının geri kalanını veya doğru sözleri öğrenmek isteyip istemediğini sorduğumda "Hayır!" demişti.

GURUR VE ÖNYARGI: Annemin seçimi. Annemle başbaşıydık çünkü babam çocukları büyükannem ile büyükbabamın New Hampshire'daki evine götürmüştü. Bende Niemann-Pick hastalığı olduğunu yeni öğrenmiştik ve bu-

nun ne anlama geldiğinden veya genetik uzmanını görmeye ne kadar devam edeceğimden emin değildik. Kanepede birbirimize sokulup benim en sevdiğim ama eve pek alınmayan tatlıdan yedik: bademli bitter çikolata. En çok Bayan Bennet'e, kızlarını evlendirmeye ne kadar meraklı oluşuna, karakterinin sinirli, dırdırcı, aptal hallerine güldük.

Film bitince, Elizabeth ve Bay Darcy sonunda öpüşüp evlendiklerinde ona "Annem olduğun için çok mutluyum," dedim. "İyi ki böyle biri değil de sen benim annemsin."

Annem bana sıkı sıkı sarıldı ve beni göğsüne çekti. "Sen de iyi ki benim kızımsın," dedi.

"Hasta olsam bile mi?" dedim.

"Özellikle hasta olduğundan," dedi. Sesinin titreşimlerini yanağımda hissediyordum. "Daha zayıf biri bunlarla başa çıkamazdı."

"Teşekkürler anne," dedim ve ona iyice sokuldum.

"İlk bebeğimsin," dedi ve başımın tepsini öptü.

Bunu çok iyi hatırlıyorum.

Böyle geceler tekrarlanacaksa, hepsini kaydettiğim için mutluyum. Film gecesi yalnız ekrana bakmak değildir; aynı zamanda gülmek, ağlamak, kavga etmek, birbirine sokulmaktır.

Hem iyiyi hem kötüyü yazdığım için memnunum. Hiçbir şeyi silmediğim için de. İyi şeyleri çevreleyen diğer anlar ne olacak? Yalnız amaçlarını düşünürsen, A noktasından B noktasına nasıl geldiğinin farkına varamazsın.

İşte bu yüzden sana yazıyorum, sanırım. Fotoğraf çekmek yerine bunu yapıyorum. Fotoğraf bir yere kadar. Peki ya öncesi ve sonrası? Çerçeveye sığmayan şeyler ne olacak?

Peki ya geri kalan her şey?

Hayat yalnız bir dizi zaferden ibaret değil.

Acaba çalışırken veya münazaraya hazırlanırken ya da yalnızca şikâyet ederek kaç tane film gecesi kaçırdım. Artık hiçbirini kaçırmak istemiyorum.

KONTROLLÜ RÜYALAR

Günler şöyle geçiyor: Annem kapımı gıcırdatarak açıyor ve ben de gözlerimi aralıyorum ve odaklanmam birkaç saniye sürüyor, sanki ağır, ıslak bir bez görüş alanımı örtüyor çünkü yatmadan önce ilaç almazsam ağrılar içinde uyanıyorum. İlaç aldığım için derin, çok derin uyuyorum. Ama annem perdeleri açmak için üstüme eğilince her zamanki gibi çay ağacı kokusunu alıyorum. Bir de özellikle yazları fesleğen kokuyor çünkü bahçeden topladığı taze fesleğeni omletlere ve iş yerine götürdüğü sandviçlere koyuyor.

Komodinin başında duruyor, bir kâse dolusu yoğurt yiyorum (çünkü midemin boş olmaması gerekiyor) ve on bir tane hap yutuyorum.

Babam içeri geliyor –Mitchum deodorantı eski nane kokusunu andırıyor– ve yanağımdan öpüyor.

Kokular her şeyi berraklaştırıp netleştiriyor. Kokuları alınca, her şey anlamlı gelmeye başlıyor.

Arkadaşlarından birinin ailesi Harry'yi kampa veya video oyunu oynamaya götürmek için evden alıyor.

Bette ile Davy bazen Lindlere gidiyorlar, bazen evde kalıyorlar ve Bayan Lind öğle yemeklerini getiriyor, bazen de Coop öğle yemeğiyle çıkageliyor (ama belki de Stuart evde olduğundan fazla kalmıyor veya bir şey söylemiyor. Zaten son konuşmamızda haince şeyler söylemişti.). Bazen kimse gelemediğinde şirketten gönderilen bir hemşire oturma odamızda oturup telefonuyla oynuyor. Bazen annem beni de beraberinde kasabaya götürüyor ve mesaisi bitene kadar bekleme odasında dizüstü bilgisayarımda *Yüzüklerin Efendisi*'ni seyrederek oyalanıyorum.

Bazen Stuart'la birlikte Dartmouth kampüsünün büyük kütüphanelerinden birinin okuma odasına gidiyorum. Annemle babam izin veriyorlar çünkü kütüphane annemin Dartmouth Tıp Merkezi'ndeki ofisine yakın. Stuart'la birlikte balkondaki büyük deri koltuğa oturup kitaplarımızı okuyoruz.

Bir keresinde ona lisede nasıl ondan çok hoşlandığımı için okuduğunu gördüğüm kitapları okumaya çalıştığımı anlattım.

Bana bu fikrin, onunla aynı kurmaca yerlere gitmemiz düşüncesinin çok hoşuna gittiğini söyledi ve ikimiz de rüyamızda aynı yeri görmeye çalışsak uykumuzda buluşur muyuz, diye sordu. Sonra, o gece, beni aradı ve bunu gerçekten yapmaya çalıştık.

"Tamam, nereye gidelim?" diye sordu.

İlacın uykumu getirdiğini hissediyordum. "Dağlara ne dersin?" diye sordum.

"Hangisine?"

"Benim dağımın tepesine," dedim.

"Nasıl bir yer?"

Bundan sonra ne söyledik bilmiyorum ama Stuart bana patika bile denemeyecek taşlı patikayı, çatlaklarda yetişen kırmızı likenleri ve zirvelerdeki bulut katmanlarını ayrıntısıyla tarif ettiğimi söyledi. O gece oraya gittiğini ve benim de orada olduğumu anlattı. Keşke gerçekten orada olabilseydim.

Birlikte oturduğumuz ve canımın okumak istemediği günlerde, fotoğraf kitaplarına bakıyor, eski, tuhaf çizgi romanları okuyor veya kemerli, kocaman pencereden dışarı, çimenlikteki insanlara bakıyorum.

Bazen ağlıyorum ama bu normal bir şey.

Başta Stuart'ın önünde ağlamaya utanıyordum ama bana kendisinin de ağladığını, hatta bunu bazen hiçbir sebep yokken yaptığını anlattı.

Stuart bir yandan kitap okuyor, bir yandan baş parmağıyla elimi hafifçe okşuyor. Güzel günler bunlar.

KAPTAN SOPA

Maddie geçen gün iki kapılı Toyota'sıyla beni almaya geldi. Tepe yolunda tozları havaya kaldırarak yaklaştı, ezilmesin diye Puppy'ye korna çaldı. Haziran sonuydu ve hava sıcak ve parlaktı. Her yanda arılar vardı, sinekkuşu yemliğinden yapışkan şeker akıyordu. Cumartesiydi, Maddie sırayla Harry, Bette ve Davy'ye çak yaptı, bahçedeki yabancı otları ayıklayan anneme el salladı ve beni dağdan aldı götürdü.

Onun evine gittik. Maddie'nin akrabaları, daha doğrusu onun farklı yaşlardaki, farklı saç kesimli halleri TEBRİKLER MADELINE yazan bir flamanın altında limonata içiyorlardı. Ailemden olmayan insanların, hatta yabancıların yanında olmak bile Davy gibi şarkı söylemek istememe neden oluyordu: "İnsanlar her yerden geliyor çünkü başarmama az kaldı."

Serbesttim. Kimse bana bir şey sormuyordu. Veranda salıncağına oturup çikolatalı kurabiye yedim. Maddie arada bir yanıma uğrayıp bir şaka yapıyor veya Emory'deki kertenkele meraklısı yeni oda arkadaşını Facebook'ta

nasıl takip ettiğini anlatıp beni güldürüyordu.

Hangi dersleri alacağını anlatmaya başladığında dili mi ısırarak zorunda kaldım. Üniversite meselesi. Bu konuyla başa çıkamazdım.

Maddie'nin hatırı için başımı sallıyordum ne zaman okulundan söz etse birisi beni çimdikliyor gibi hissediyordum. Mariana Oliva'nın sözleri aklıma geliyordu: *Her şeyi öğren*. Hâlâ yapabileceğimi hayal ettiğim yoktu. Yapamayacağımı biliyordum, bundan emindim.

Teyzelerinden biri Maddie'yi çağırınca, Maddie'nin yıllar önce yumrukladığı çocuk ile Coop'un limonata bardaklarını doldurduklarını gördüm.

Coop beni fark edince ona el salladım, yanıma gelip salıncağa oturdu. Bir süre bir şey söylemedik. Beni kasabaya bıraktığı için ona brownie yapacağımı unuttuğumu hatırladım.

"Qué pasa, Sammie?" Bardağını benimkine dokundurdu. Birlikte aldığımız derslerin sonuncusu İspanyolca'ydı, lise birde almıştık. Her derste beni böyle selamlardı.

"Nada, zanahoria."

Coop şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. *"Bir şey yok, havuç' mu dedin sen?"*

Güldüm. *"Pislik'in ne olduğunu hatırlayamadım da."*

"Stuart denen çocuk hakkında söylediklerim için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Ona yalnız Stuart da diyebilirsin."

Coop gözlerini devirdi. *"Stuart hakkında söylediklerim için bana hâlâ kızgın mısın?"*

"Belki öyleydin, ama haklıydın," dedim. Derin bir nefes aldım. *"Ona söyledim."*

“Sonra?” Coop kaşlarını kaldırdı, yeni bir hayal kırıklığına hazırlandı.

“Stuart yanımda olmak istedi,” dedim ve yutkundum. “Yani, en azından şimdilik. Gelip evde bana yardım ediyor. Annemle babam bu yüzden bir süredir sizinkilerden yardım istemedi.”

“Vay be.”

“Yani sürekli bizde değil,” dedim. “Yazması da gerekiyor. Canoe Kulübü’nde de çalışıyor.”

Coop başını salladı, omuz silkti, bir an bir şey söylemedi. “İyi,” dedi sonunda.

Karşılıklı gülümsedik ama biraz üzölmüş gibiydi – nedenini anlayamadım.

Neyse, aramızda sorun kalmamıştı. Yıllar sonra onu yeniden mutfakta görmek gibiydi. Kek hamuru kaşığıını kim yalayacak diye kavga eder gibiydik.

Bahçede, Maddie neşeyle haykırıyordu. Coop ve ben ona doğru baktık.

Maddie’nin teyzesi ve Pat, Maddie’ye mezuniyet hediyelerinden birini vermişlerdi: üzerinde EMORY ÜNİVERSİTESİ yazan deniz mavisi, kapüşonlu bir sweatshirt.

Kıskanmamaya çalıştım, onun için sevinmeye çalıştım ama yüzümü buruşturmuş olmalıyım. *Bu ben olablirdim*, diye düşünmeden edemiyordum.

“*Qué pasa?*” diye sordu Coop yeniden, yüzümü incelerken.

Beni anlayacağını umarak, Maddie’ye doğru başımı salladım.

Anladı da.

“Eve dönmek üzereyim,” dedi Coop. “Sen de benimle gelmek ister misin?”

“Ah, Maddie beni daha sonra bırakacaktı...”

Coop, Maddie’ye baktı. “Onu beklemek istediğinden emin misin?”

Maddie, Emory sweatshirt’ünün kollarını yırtıyordu çünkü kollu sweatshirtleri hiç sevmez. İş bitince, Maddie’nin teyzesi kolları alıp başının üstünde salladı. Maddie sweatshirt’ünü giyip teyzesine yumruklar atar gibi yapıp çevresinde döndü. Teyzesi ona kollardan biriyle vurdu, bahçede birbirlerini kovalamaya başladılar.

“Evet, uzun bir gece olacağa benzer,” dedim. Coop’a baktım, gülüştük.

Maddie’ye aldığım hediye yi yemek odasındaki masaya bıraktım –internette bulduğum Remington marka sağlam saç klipsleri– ve arka kapıdan çıktık.

Coop’un Blazer’ına atladık.

“Ne zaman evde olman gerekiyor?” diye sordu kontağı çalıştırırken.

“Birkaç saatim daha var,” dedim. Günün batmasına bir saatimiz vardı, güneşin altında sıcak, gölgede serin olduğu o saatlerdeydik. Birkaç saat daha özgürdüm. Emniyet kemerimi taktım.

Otoyola çıkarken Coop bana baktı. “Potholes’a gitmek ister misin?”

Teklifi düşündüm. Ama Coop’la birlikte yüzme çukuruna gitmek, herkesle birlikte oraya gitmek anlamına gelecekti. Ayrıca, herhalde biraz “rahatlamak” isterdi ve madde kullanmış birinin direksiyon başına geçmesine izin vermeyecektim. “Hayır,” dedim. “Artık partileyemem. Çok fazla kurabiye yedim.” Coop güldü. “Sarhoşum,” dedim sarhoş taklidi yaparak. Daha da çok güldü.

“Şöyle bir uğrayalım demiştim. Biraz kafa dinleriz. Eski günlerin hatırına.”

Hava taptaze, tertemizdi, neredeyse ıslaktı. Stuart’a burada yaşamanın en sevdiğim yanının havası olduğunu söylerken yanılmamıştım.

“Tamam,” dedim, Coop yavaşladı, Blazer’ı aksi yöne çevirdi. “Stuart’ı davet edebilir miyim?”

Coop hemen cevap vermedi.

“Onu tanısan seversin,” dedim, omzunu dürtükleyerek.

“Elbette,” dedi Coop, dişlerini göstermeden gülümserken.

89. Otoban’dan çıktığımızda ve nehir kenarında park ettiğimizde, Stuart mesaj atıp gelemeyeceğini yazdı, çalışıyordu ama beni daha sonra arayacaktı.

“Demek ki baş başayız Coop,” dedim.

Kayalara tırmanırken ona yaslandım, sonunda küçük şelalelerin ortasına geldik, kayalar arasında dağılıp yenden birleşen dereleri seyrettik. Telefonlardan ve sosyal medyadan önceki, can sıkıntısının ne olduğunu bildiğimiz çocukluk günlerimizden konuştuk. İkimizin ailesinde de yaz kampı için para yoktu ve bizi bebek bakıcısı olarak kullanıyorlardı. Öyle sıkılıyorduk ki tuhaf şeyler yapıyorduk. Hepsi çocukça yaramazlıklardı ama olsun.

Bette’e aslında hayalet olduğunu söylediğimiz günü hatırlayıp gülüşürken Coop bana “Arkadaşlığımız ne zaman bitti?” diye sordu.

“Hım.” Derin bir nefes aldım. “Beyzbol takımından kovulduğun gün olmasın?” O günkü bakışlarını, üzüntülü halini hatırladım.

“Ah, evet,” dedi Coop hemen. “Evet,” diye tekrarlardı. “Teşekkürler...” Duraksadı, boğazını temizledi. “Kimseye

anlatmadığın için teşekkürler.”

Yutkundum. İçimden bir şeyler, şimdi olmaz, diyordu. “Ben asla... evet. Okulda kimseye söylemedim,” diye yarı yalan söyledim.

“Ondan öncesini kastediyorum,” dedi. Haklıydı. Bar-dağı taşıran son damla olmuştu bu olay.

“Yavaş yavaş oldu sanırım ama bir keresinde, hatırlıyorum da...” dedim. Coop dönüp bana baktı, kollarını dizlerine koymuş beni dinliyordu. “Birinci sınıftaydık. Sen henüz... takımdan ayrılmamıştın. Gelip çocuklara bak-mama yardım etmen gerekiyordu ama gelmedin. Sonra arayıp özür bile dilemedin. Bir ay boyunca telefonlarıma çıkmadın. Ben de, boş ver şunu dedim o zaman.”

“Öyle mi?” Coop ellerine baktı, parmaklarını ovuşturdu.

“İspanyolca dersinde yerini değiştirip Sara Gilmore’un yanına geçtin. Okulda seninle konuşmaya çalışmak tu-haflaştı.”

Coop omuz silkti, ağzını biraz büzdü, ne diyeceğini dü-şündü. Sayacağını tahmin ettiğim bahaneleri dinledim; ne kadar meşgul olduğunu, ne kadar bilmiş olduğumu söyleyecekti (öyleydim de). Ama o da bir şey söyleyebilirdi en azından.

“Küçük bir pisliktim,” dedi Cooper.

“Öyleydin,” diye başımı salladım, zaferle kıkırdadığımı duydum. “İtiraf ettiğini duymak hoş da.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı. Ayağa kalkıp başka bir kayaya sıçradı. Ellerini kalçasına koydu, sonra yumruğunu havaya kaldırdı.

“Bunu hatırlıyor musun?” dedi.

Hatırlıyordum. Coop küçükken bu hareketi yaptığıın-

da, otomatik olarak KAPTAN SOPA'ya dönüşürdü! Kaptan Sopa bütün hayvanların ve insanların dostuydu. Özel gücü, sopasıydı. Fakat! Bu sopayı kılıç olarak da kullanabilirdi, baston olarak da, bir bölgeyi ele geçirdiğinde yere sapladığı flama olarak veya her şeyi dönüştürebilen bir sihirli değnek olarak da.

“KAPTAN SOPA!” diye seslendim ona, gülerek. “Ama sopan yok!”

Kayanın kenarına uzandım, suda sopa benzeri bir şey aradım. Teneke bir bira kutusu bulabildim ancak. Onu Coop'a attım, epey uzağına düştü.

Coop karın üstü yatıp aldı kutuyu. “KAPTAN SOPA!” diye haykırdı, sesi şelalelerin arasında yankılandı.

Çocukken yaptığımız gibi, sunucu taklidi yaparak ona katıldım. “BÜTÜN HAYVANLARIN VE İNSANLARIN DOSTU!”

“SAMMIE MCCOY DA DAHİL OLMAK ÜZERE BÜTÜN HAYVANLARIN VE İNSANLARIN DOSTU!” diye haykırdı.

Ona gülümsedim. Bira kutusunu ellerinin arasında ezdi.

“BU DOĞRU MU GERÇEKTEN?” diye sordu, ezilmiş kutuyla beni işaret ederek. “PİSLİĞİN TEKİ OLDUĞUM İÇİN ÖZÜR DİLERİM. YENİDEN ARKADAŞ OLABİLİR MİYİZ?”

“Evet,” dedim. “Elbette.” Ne söylemek istediğini, özellikle şimdi pek anlamamıştım. Birlikte ne yapabileceğimizden emin değildim. Ama o her zamankinden daha arkadaş canlısıydı, nefes nefeseydi ve saçları yüzüne düşmüştü. Neden heyecanlı olduğunu bilmiyordum.

“ÖYLE OLMASI İÇİN HAYKIRMALISIN,” dedi.

Ellerimi ağzımın kenarına götürdüm. “KAPTAN SOPA,

SAMMIE MCCOY DA DAHİL OLMAK ÜZERE BÜTÜN HAYVANLARIN VE İNSANLARIN DOSTUDUR!” diye haykırdım.

Kaptan Sopa yumruğunu yeniden havaya kaldırdı, sonra benim kayama zıpladı, sonra yeniden Coop’a döndü.

Blazer’a atladık. Kaptan Sopa’nın bir ağaçtan atlayıp iki ayağı üzerine inme becerisine fazla güvenip bacağına nasıl kırdığını hatırladık. Sonra, kol değnekleri sopayı andırdığından, Kaptan Sopa yeteneklerini yine zorlamış ve diğer bacağına da kırmıştı. Evimin önüne geldiğimizde gülmekten iki büklümdük.

“Bekle bir dakika,” dedi Coop, emniyet kemerimi açtığımı görünce. Gözlerini bizim evden ayırmadan konuştu. “Benim için de benzer bir olay vardı.”

“Ne olayı?” diye sordum.

“Artık arkadaş olmadığımızı düşünmeme yol açan bir olay. Yani, biraz da benim suçumdu. Ama... Neden söz ettiğimi biliyor musun?” Bana baktı, direksiyonu sıkı sıkı tuttu.

Düşündüm. “İspanyolca dersinde hatanı herkesin ortasında düzeltmemi mi kastediyorsun?”

“Hayır, ondan önceydi.”

Ortaokulu düşündüm. “Arılara alerjin olmadığına inanmamıştım hani, onu mu diyorsun?”

Coop biraz daha güldü. “Hayır.”

“Anlat o zaman.”

“Şey...” diye söze başladı, boğazını temizledi. “Sekizinci sınıftan sonraki yaz, seni aramıştım. Birlikte Molly’nin Yeri’ne akşam yemeğine gidelim demiştim. Bir cuma gecesi. Hesabı harçlıklarımınla ödeyeceğimi söylemiştim. Sen de dedin ki... Hatırlıyor musun?”

“Ah!” Hatırlamıştım. Biraz. Telefonda bir tuhaf konuşuyordu ve bu olaydan sonra birkaç hafta beni görmezden gelmişti, sonra da her şey unutulmuştu. “Bir şeyler planlıyorsun sanmıştım, bir eşek şakası falan yapacaksın zannetmiştim. Gelmek istemediğim için kızdığını sanmıştım.”

“Kızmamıştım Sammie,” dedi bizim eve doğru bakarken. “Ama duygularım incinmişti.” Yeniden boğazını temizledi. “Minik duygularım. Sekizinci sınıf duygularım. Hah ha.”

“Ah!” dedim yeniden. Sonra arabadan indim, açık kapıya yaslandım. Coop’un ne söylediğini anladığımı sanıyordum ama emin değildim. Ona şöyle dedim: “Kahretsin Coop, üzgünüm.”

Başını salladı, güldü geçti. “Sorun değil. Birden hatırladım işte. Eskiilere gittik biraz.”

Annem ön kapıyı açmış bekliyordu.

“Yakında görüşürüz, değil mi?” diye sordum, ikimizin de rahatsız olduğumuzu hissettiğim için.

“Yakında görüşürüz,” diye karşılık verdi.

AAAAAAHHHHHH

Ah. Coop bana çıkma teklif etmişti! Aman Tanrım, ne kadar sevimli bir şeydi bu. Coop'un o zamanlar neye benzediğini bir görseydiniz. Her gün farklı renkte bir eşofman takımı giyerdi. Öyle bir çocuktur. Eşofman giyen biri. Hepimiz gibi. Ama Coop o alışkanlığından vazgeçmesine rağmen, ben hâlâ sürdürüyorum. Neyse, hiç bilmiyordum. Ona daha sona sataşırım.

Belki de sataşmam. Onu utandırma fikri hiç hoşuma gitmiyor. Canının yandığını görmekten hiç hoşlanmıyorum.

Aramızda kalsın ama, bu çok komik bir şey. Benim için böyle duygular beslediğinden hiç haberim yoktu. Herhalde onunla sürekli konuşan tek kız olduğumdan öyle hissetmişti. *National Geographic*'ten öğrendiğimiz üzere, birbiriyle akraba olmayan iki heteroseksüel insanı aynı odaya koyarsanız aralarında bu tür duygular gelişebilir. Coop ve ben sürekli aynı odadaydık.

Sonra başka vajinalarla dolu başka odalara girdi ve bana karşı hissettiklerini unuttu.

Cooper Lind ve *vajina* kelimelerini aynı cümle içinde kullanmak garip mi?

Ama evet, o zaman bana çıkma teklif ettiğini fark etseydim bile, Cooper Lind'le bir randevuya gideceğimi sanmıyorum. Yüzümü yastıklara gömmekle ve Druid Savaşları hakkında bir şeyler okumakla meşguldüm.

Tanrım, her şeyi hatırlamaya başladım şimdi. Her zamanki gibi eve gelip, buzdolabını açıp aldığı iki sosisi mikrodalgaya koymak yerine beni arayıp birlikte Molly'nin Yeri'ne gitmek istemesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm.

BAYAN TOWNSEND: İKİNCİ BÖLÜM

Bayan Townsend, bugün Dr. Clarkington'ın ofisindeki balık akvaryumunun arkasından birden çıkıverdi. Üzerinde mavi bir elbise vardı ve başta onu hayal ettiğimi sandım. Ama hayır, karşımdaki her zamanki güzel ve temiz kokusuyla, saçları uzun siyah örgüler halinde toplanmış gerçek Bayan Townsend'di. Kucaklaştığımızda şişen karnını hissettim.

Bir sirk palyaçosu kadar patavatsız olduğumdan “Bebek mi Bayan T?” diye çılgılık atacaktım az kalsın.

“Bebek, evet,” dedi gülerek. “Adı Solomon olacak.”

“*Solomon'un Ezgiler*'indeki gibi mi?”

“Toni Morrison kitabındaki gibi, İncil'deki gibi değil.”

“İyi.”

“Sana söz veriyorum, New Yorklu züppe bir bebeye dönmeyecek. Yemin ederim dünyanın geriye kalanı gibi glüten yemesini sağlayacağım.”

“Neden New Yorklu züppe bir bebeye dönüşsün ki?”

“Greg ve ben Manhattan'a gidiyoruz. Greg, Hunter'da doktora yapacak.”

Sevdiğim herkes New York'a gidiyor. Buna alışmaya karar verdim. "Peki siz ne yapacaksınız?"

Bayan T. sahte bir panik ifadesiyle çevresine bakındı. "Ah hayır, akıl hocalığı yapabileceğim bir Sammiem olmayacak. O zaman ne yapacağım?"

"Evet, ki-ki-kim size sabahın üçünde e-posta gönderip referans mektubu isteyecek?" dedim sonunda. Bazen ke-sik kesik konuşuyordum ve bundan utanmamayı öğren-miştim. Ağzınızdan çıkanlara aldırmadan konuşmaya devam etmek gerekiyor.

Bayan Townsend dirseğini balık akvaryumunun köşe-sine yasladı. "Sana ne yapacağımı anlatayım," dedi. "Bu bebeği doğuracağım, sonra da kayıt işlerinde çalışaca-ğım. Ondan sonra bu bebeği büyütüp emekli olacağım. Tabii önümüzdeki yirmi sene içinde iklim söyledikleri gibi aniden tamamen değişmezse. Öyle bir şey olursa, Greg ve ben kasabaya dönüp portakal fideciliği yapacağız."

"New England'da portakal ağacı mı yetiştireceksiniz?"

"Deniz seviyesinin üstüne çıkmak isteyeceğinden hiç kuşkun olmasın."

"Ben de gelebilir miyim?"

Bayan T. omuzlarımdan yakaladı beni. "İşe yarar bir becerin varsa gelebilirsin elbette."

"Bir oturuşta bir kutu çikolatalı süt içebilirim."

"Kabul edildin o zaman," dedi ve gülüştük.

STUART SHAH'TAN GELEN MESAJLAR

Hakkını vermek gerekiyor, çocuk gerçek bir yazar. Her sabah aynı soruyu sorsa da, Stuart'ın aynı mesajı iki kez gönderdiği olmadı hiç.

Stuart: bugün nasılsın?

Stuart: bu sabah keyfin yerinde mi?

Stuart: günün iyi başladı mı?

Stuart: bebeğim nasıl bakalım?

Stuart: sağlığın nasıl?

Stuart: keyfin iyi mi?

Stuart: bu sabah güneş sana iyi davranıyor mu?

Stuart: bu sabah benden bir şey ister misin?

Stuart: nasıl gidiyor?

Stuart: bebeğim nasılmış bugün?

Stuart: bu sabah nasılsınız hanımefendi?

Stuart: bu yağmurlu günde nasılsın?

Stuart: sammie nasılmış bakalım?

Stuart: benim sevgilim iyi mi?

Stuart: iyi misin?

Stuart: ca va?

Stuart: ne yapıyorsun, iyi misin?

ŞU KİTAPTA ÇATI ARASINDA TUTULAN CANAVAR KADIN

Bugün beynim pek iyi çalışmıyor. Parmaklarım klavyede yazmakta zorlanıyor. Ağzım çarpılıyor. Bugün insan olmak pek keyifli değil. Ama bir fikrim var yine de.

Geçen gün *ocak* sözcüğünü unuttuğum için ve gece yarısı uyanıp okula hazırlanmam gerektiğini sandığım için bunu yapmam gerekiyor. Geçen gün de büyükannemle büyükbabamı bahçede gördüğüme yemin edebilirdim. Sana söylemedim çünkü söylenecek fazla bir şey yok ve o anları düşünmek pek hoşuma gitmiyor. Tuhaflar çünkü. Stuart'ın her günkü yoklama mesajına “hiç daha iyi olmamıştım” diye karşılık verdim çünkü ona gerçeği söylediğimde çok üzülüyor ve saçlarımı okşamaya başlıyor.

Çoğunlukla iyiyim gerçekten. Merak etme, iyi olduğunda sana mutlaka söyleyeceğim bunu. Veya her şey bilmen gerektiği kadar kötü gittiğinde. Bu dosyadan hiçbir şeyi silmediğimi de bilmen gerek. Sana bunu daha önce de söylemişimdir eminim. Çünkü yazdıklarımı geriye doğru okumayı seviyorum, daha heyecanlı oluyor. Ama

dediğim gibi, bugün kendimi pek süper hissetmiyorum.

Sana, nasıl bir hayat süreceğin konusunda tahminlerimi hep söyledim, şimdi de kardeşlerimin hayatlarının nasıl olacağını anlatacağım. Onların çok daha fazla... bilemiyorum... zamanı var. Önlerinde uzun bir gelecek uzanıyor.

Ayrıca, bir sözcüğü unuttuğum zaman internetten bakmayacağım artık, çünkü bu benim kitabım ve Google da beynim değil; bu kitap beynimin bir parçası. Bilmem anlatabiliyor muyum? Yanlış sözcükler olsalar bile bu kitapta BENİM SÖZCÜKLERİM olmalı.

İşte böyle. Harry'yle başlayalım.

MCCOY KARDEŞLER: GAYRİRESMİ BİYOGRAFI

BİRİNCİ BÖLÜM: HARRISON

Harrison George McCoy, aralık ayının karanlık bir gününde doğdu ama onun çığlıklarının Noel çanları gibi çınladığını söyleyenler olacaktır. Aslında bunu söyleyen kimse olmadı ama Harry, Noel zamanında doğdu. Çocukken bozuk para saplantısı vardı. Annem ne zaman Kanada'ya, kendi annesini ziyarete gitse Kanada, Fransa ve bazen İspanya ve İngiliz paraları getirirdi. Stuart da geçen gün ona Hindistan'dan gelen bozuk paralardan verdi. Onlara ne deniyordu unuttum ama Stuart'ınki çok düşünceli bir davranıştı.

Neyse, nerede kalmıştım? Bir gün Harrison arkadaşı Blake'in evine gitti ve video oyunlarının asla tükenmeyen, heyecanlı dünyasını keşfetti. Başta bu konuda mutlu değildim çünkü ekranları sevmeyen bir anne babanın

çocuğuydum ama video oyunlarıla uğraşırken yüzünün nasıl aydınlandığını görünce ve Minecraft hakkında bir soru sorulduğunda nasıl uzun uzun cevap verdiğini görünce fikrim değişti.

Yani, Harrison McCoy aradığı şeyi dijital blokları diğer dijital blokların üzerine yerleştirmekte buldu. Harrison bu bilgiyle geometri ve fizik alanında başarılı olacak. Onunkilere benzeyen ilgi alanları olan arkadaşlarıyla birlikte liseyi bitirecek. Bir video oyunu kulübü gibi! Harrison McCoy, diyelim ki dokuzuncu sınıfta bir video oyun kulübüne katılacak.

Bu video oyun kulübü zamanla bir kulüpten çok bir koleksiyona dönüşecek. Hayır, bir kolektife! Video oyunları ile ilgili fikirlerini bir araya getirip kendi video oyunlarını yaratacaklar. Adı Geoblock olacak <- fena fikir değil doğrusu! Ona bu düşüncemi anlatmalıyım.

Büyüdükçe kişilikleri olağanüstü dengeli bir şekilde bir araya gelecek ve oyunlarını satmak için bir şirket kuracaklar. Harrison çok önemli bir oyun yapımcısı olacak. Bir patron. Sessizliği sayesinde ve Geoblock'a tutku duyduğu için iyi bir lider olacak. İşinde, en çılgın hayallerinin de ötesinde başarı sağlayacak.

Kolektifin üyelerinden biri Harrison'ın sürekli görüş ayrılığı yaşadığı ama tartışmaları iyi sonuçlar verdiği için saygı duyduğu bir erkek veya kadın olacak. Bütün işlerini hallettikten ve karakterleri oturduktan sonra, kusursuz bir çift olduklarını keşfedecekler. Bir yavru köpek alıp adını bizim köpeğimiz gibi Puppy koyacaklar. Mutlu bir aile olup uzun yıllar yaşayacaklar.

SON (DEĞİL)

SICAK, BOĞUCU AMERİKA BAĞIMSIZLIK GÜNÜ

Kutlamalar için her yıl olduğu gibi Hanover sokaklarını kapadılar ve güneşten korunmadan ellerinde su veya bira şişeleriyle ortalıkta dolaşanlar güneşte yandı. Benim için beyinsel, bedensel ve başka açılardan iyi bir gündü, annemle babam çocukları lunaparka götürünce ben de Stuart’la buluştum.

Ana yolda buluştuk, omuzlarımı okşayarak “Benim küçük Amerikalım,” dedi. Onu öptüm. Tadı hem tatlı hem acıydı. “Bira mı içtin?” dedim.

“Evet, ben...” Yüzünü eliyle ovuşturdu. “Bazen bir mola ihtiyacım oluyor.”

“İyi! Evet! Evet rahatlamalısın.” Bu hafta hemen her gün gelmiş, bulaşıklara yardım etmiş, Puppy’yi uzun yürüyüşlere çıkarmış, Bette ile Davy’yi arabayla kampa götürmüştü.

“Yazı nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Eh,” dedi. “Amerika!” diye haykırdı onun yerine, kolunu omzuma attı.

Güldüm. “Anlaşıldı!”

Ona yazdığım biyografilerden söz ettim. Canoe Kulübü’nün müdavimlerinden birinin ona bir tür hikâyeyi hatırlattığını söyledi. Evine geldiğimizde insanların sesini duyuyor ama onları göremiyordum. Başımı kaldırıp görmeye çalıştım ama gözlerim çok iyi değil son zamanlarda, bu yüzden yalnızca dinledim.

“Stu-ey geri döndü!” diye seslendiğini duydum Ross Nervig’in.

“Çatıdalar mı?” diye sordu Stuart.

“Evet!”

Garajın içinde ellerimi yumruk yaptım, gözlerimi yukarı kaldırmamak için boynumu geriye atıp baktım.

“Ah!” dedi Stuart. “Çatıya çıkmak zorunda değiliz biz. Onlara aşağı inmelerini söylerim.”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim.

“Olmaz bebeğim,” dedi elini yanağıma koyarken. “Aşağı inmeleri lazım. Çok aptalım. Kendini yormana izin vermem.”

“Sorun değil,” dedim ona ve Stuart’a söylemediğim şeyler listesine “izin vermem” demenden hoşlanmıyorum maddesini de ekledim. Listede şunlar da vardı:

Lütfen bana “bebeğim” deme.

Lütfen ilacımı almamı hatırlatma. Unutursam ailemin hatırlatmasını tercih ederim.

Lütfen saçlarımı okşayıp hüüzünlenme çünkü bu beni üzüyor.

Bu düşüncelerimi ben de sevmiyordum, onları sansürlemiştim ve Stuart her şeyi sevgiden yapıyordu ve öyle çok şey yapıyordu ki. Yaptıklarını asla başıma kakmazdı

ama hepsinin farkındaydım. Kendimi ne zaman tekrar etsem, telefonumu nereye koyduğumu ne zaman unutsam, Puppy'yi yürüyüşe çıkarmayı ne zaman unutsam yeniden fark ediyordum.

Yine de çoğu şeyi hâlâ yapabiliyordum. Hemen her şeyi. Yalnız aynı anda değil. Anlıyor musun, Stu?

Yutkundum. Birkaç ay önce önemli bir şey yokmuş gibi yaşayıp gittiğimi, kendi başımda New York'ta yaşamayı hayal ettiğimi hatırladım.

Ama sorun düşmemek değil ayağa kalkabilmek, öyle değil mi? Tabii ki öyle. Ben kendimi hazırlarken, Stuart yüzünde cesaretlendirici bir gülümsemeyle bekliyordu.

"Emin misin?" diye sordu.

"Yapmak istiyorum bunu."

Tırmanma merdivenini yüksek bir kayadan aşağı sallanır gibi tuttum. Stuart yardım isteyip istemediğimi sordu, elleri bacaklarımdaydı. Hayır dedim ve her adımdan sonra bir süre beklemek zorunda kalmama rağmen kendimi zorladım. İki kat merdiveni çıktım ve dümdüz, sıcak katranın üstüne oturdum. Bir maraton kazanmış gibi nefes nefese ve mutluydum. Yalnız bu duygu için hepsini en baştan yapardım. Dünyaya dönmüştüm ve dünya güzeldi. Beni yorsa bile güzeldi.

Stuart çatının ortasında duran soğutucunun içinden aldığı birayı açtı.

"Dostum Sammie!" Coop, Amerikan bayraklı bikini giymiş bir kızın yanında yayılmış oturuyordu. Üzerinde İYİYİM İYİ yazan en sevdiği atleti giymişti. Aslında tanıyor olmam gerektiğini tahmin ettiğim insanlara şöyle bir baktım. Başlarında kırmızı, mavi ve beyaz bandanalar-

la sigara dumanına gömülmüşlerdi ve kahretsin, Coop'u görmek harikaydı. O çatıda tanıdığım başka birinin olması beni nasıl rahatlattı sana anlatamam Gelecekteki Sam. Diğerlerine kıyasla, nasıl desem, öyle netti ki. Sonra dünyaya döndüğümü en son hissedişimde Potholes'da Coop'un yanında olduğumu anımsadım.

"Hey, Coop," dedim, hâlâ nefes nefese. Çatıdaki kapı deliğini işaret ettim. "İki merdivenden de çıktım."

"Bravo sana!" dedi, başını eğdi, birasını havaya kaldırdı. Bir yudum alıp boş şişeyi yere koydu.

"Evet, bravo!" diye seslendi soğutucunun başındaki Stuart. Sonra Ross Nervig'le şiir konuşmaya devam etti.

"Su isteyen var mı?" diye sordu Coop, ayağa kalkarken. "Artık suya geçiyorum."

"Ben su isterim," dedim.

Coop bana üzerinde su damlaları olan bir şişe getirdi ve Seksi Katie'nin yanına oturdu. Güya birlikte olmadığı Seksi Katie.

Birkaç dakika sonra, kızın bacağına bir karaltı gördüm. Çığlık atıp ayaklandı. Diğer tarafındaki kızla konuşmakta olan Coop ona doğru döndü.

"Ondan uzaklaş!" diye haykırdım Katie'ye.

"Ne?" diye haykırdı, hâlâ ellerini şaşkın şaşkın havada sallıyordu.

"Lütfen uzaklaş!" diye Coop'tan uzaklaşmasını işaret ettim.

Neler olduğunu anlayan Coop çatının diğer tarafına koştu.

"Arılara alerjisi var," dedim daha alçak sesle.

"Gitti mi?" diye sordu Coop bana.

“Gitti,” dedim.

Teşekkürler, dedi sessizce.

Sonraki bir saat boyunca yeni keşfettiğim havadan sudan sohbet etme becerimi birkaç kişi üzerinde denedim ve onlar hakkında öğrendiklerimi anımsamaya çalıştım.

Her sessizlik anında, kendimi test ediyordum: Becca Washington’da, Lynn o stajı kabul etmemeye karar verdi, Jeff ise Ross Nervig’in babasının firmasında çalışıyor. Becca: DC, Lynn: staj yok, Jeff: Nervig’in babası.

Gözlerim sulanmaya başlamıştı. Merdivenleri çıktıktan sonra aldığım ağır kesici uykumu getirmişti.

Stuart beni öpmek için eğilince “Merhaba,” diye fısıldadım ona.

“Merhaba,” dedi. Onun da gözleri uykuluydu ama farklı bir nedenden.

“Gitmem gerek sanırım,” dedim.

“Hayır,” dedi kaşlarını çatarak.

“Benim –neydi onun adı- benzin depom boşaldı da,” dedim.

“Peki, bir dakika bekle de eve gidelim.”

“Sen *zaten* evdesin!”

Stuart sıcak ve yumuşak fısıltılarla konuştu. “Burada kalabilirsin. Sana su getireyim.”

Elimle gömleğini tutup onu kendime doğru çektim. “Hayır. Sen arkadaşlarınla kal. Dinlen. Ciddiyim.”

“Seni öpsem nasıl olur?” dedi ve ıslak ve tuzlu dudaklarını benimkilere yapıştırdı, gülmeye başladım.

“Stu-ey, şimdi!” diye sesleniyordu Ross, bir kitapla gökyüzünü işaret ederek, elinde baltasıyla bir Viking fatihi gibi.

Havai fişek gösterisi başlamıştı.

“Bir saniye bebeğim, Ross’a şu Ginsberg şiirini okuyacağımıza söz verdim,” dedi. Biraz dili sürçtü ve sendeleyerek arkadaşına doğru yürüdü. Kendi kendime güldüm. Coop bana bakıyordu. Omuz silkip gülümsedim.

“Millet! Bunu okumak istiyorum,” diye haykırdı Stuart, altın rengi havai fişeklerin ışığında. Elindeki kitaba baktı. Sonra “Amerika” şiirinin dizelerini yüksek sesle okumaya başladı. Umutsuzluk, her şeyi yaptığı halde hiçbir şeye sahip olmamak hakkında dizeler.

Herkesin bakışları gökyüzündeki havai fişeklerin aydınlattığı Stuart’ın üzerindeydi. Okurken kolunu şevkle havaya savurdu. Ross da yanında durmuş başını sallıyor, beğendiği yerleri alkışlıyordu. Ne yazdığını merak ettim, kendi kitabını da bir gün böyle, her sözcüğünü hissederek okuyacak mı merak ettim. Stuart bir harikaydı. Stuart sarhoştı.

Beş yaz önce, ilk ve son kez böyle sarhoş olduğum zamanı düşündüm. Nisan’daki o partide Coop bana “hayatı boyunca benimle birlikte sarhoş olmak istediğini” söylemişti ama bunu yalnızca bir kez yapmıştık.

Birinci sınıfa başlamadan önceki yaz, bana “çıkma teklif etmesinden” önce, beyzbol takımından arkadaşlarıyla birlikte birinin ailesinin evinden viski çalmışlardı. Vişneli ve vanilyalı Dr. Pepper’la karıştırdığı viskiyi denememi istemişti Coop. O zamanlar Upper Valley’den çıkmak istediğimi bilmiyordum, münazara takımını keşfetmemiştim, NYU’ya gitmek istemiyordum, Stuart’ı istediğimi bilmiyordum.

Başta eğlenceliydi ve soda içer gibi içmiştim karışımı.

Coop ve ben birbirimizi daha fazla içmeye cesaretlendirip sürekli kıkırdamıştık. Gözlüğümü alıp koşturmaya başlamıştı, ben de onu kovalayıp sırtına atlamıştım. Sonra beni sırtında ağaçların arasında dolaştırmıştı ve yere iner inmez kusmaya başlamıştı.

Ben kusarken Coop saçımı tutmuş ve “Ah olamaz, hayır, hayır, hayır,” diye tekrarlamıştı.

Ağzımdaki kusmuğu silerken bile gülüyordum. “Bunu bir daha asla yapmam!” demiştim.

“Bir daha asla kusmayacak mısın yani?” diye sormuştu Coop. Artık ikimiz de gülüyorduk. Aptal aptal, mutlu bir şekilde gülüyorduk.

Yanıma eğilişini hatırlıyorum, iğrenç bir şey olurken bile yanımda durmaya korkmamıştı. Kıvırcık saçlarını tutan ellerinin nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Amerikan bayrağı desenli bikini giyen kızın Coop’a bir esrarlı sigara uzatmasını seyrettim ama Coop eliyle istemediğini işaret etti.

Az önce hatırladığım olayı hatırlıyormuş gibi bana baktı ama öyle olamazdı. Neyse, birbirimize baktık. Onun kafasından ne geçiyordu bilmiyorum ama uzun uzun baktık.

Bugün, Stuart onu kütüphanede kitabını okurken görüp âşık olduğumu fark ettiğim veya âşık olmaya başladığım haline çok daha fazla benziyordu. Onu bu halde görmeyeli epey zaman olmuştu, aslında. Yalnızca yapması gereken şeyleri değil, yapmak istediği şeyleri yaparken daha mutlu. Hepimiz öyle yapsak daha mutlu oluruz bence.

Coop’tan beni eve bırakmasını istedim. Maddie’nin mezuniyet partisinden sonra beni eve getirdiği günden

beri annemle babam Coop'un bizim evde vakit geçirmesine ve beni sağa sola götürmesine izin vermeye başladılar. Hoş oldu böylesi. Tepenin diğer tarafında olması ebeveynlerimi rahatlatıyor herhalde. Ayrıca, hemşireler pahalı oluyor.

Annem onu turta yemeye davet etti ve sonunda turtayı benim odamda yedik çünkü Bette turta yüzünden bir tür sinir krizi geçiriyordu. Coop duvarımdaki NPC Özel Kuvvetler'in fotoğraflarını gördü ve onlar hakkında sorular sordu.

Utançtan ölüp yeniden dirildikten sonra "Ah Tanrım, çok aptalcaydı," dedim. "Eskiden NPC'yi yok edebileceğime inanıyordum. Umut ettiğim her şeyi yapabileceğime inandığım zamandan kalma bunlar."

"Neden onları boş veresin ki?" diye sordu Coop. "Şimdiki zaman gibisi yoktur. Büyük bir planın parçası olmamaları onları daha önemsiz hale getirmez. Yapan gereken... planı uyumlu hale getirmek aslında."

"Neye uyumlu hale?"

"Yani 'plandan' tamamen kurtulmayı kastediyorum sanırım. İyi şeyler oldukları için yap bunları. Yalnızca yapmış olmak için yap."

ÖYLE DE YAPTIM

Bugün, Beyoncé'yi ve bütün bağımsız kadınları onurlandırmak için Maddie'yi arayıp onu yeniden tebrik ettim.

“Banal bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordum ona.

“Banal mı asla olmaz,” dedi Maddi ciddi bir tavırla. Gülüştük.

“Cidden diyorum.”

“Peki o zaman.”

“Öhö. Öhö. Bütün güçlü kadınlar müttefiklerdir ve dünyayı yönetemeyecek olsam da arkanda olduğumu bilmeni isterim.”

Maddie bir süre sessiz kaldı. “Benim için anlamı büyük, Sammie. Gerçekten öyle.”

“Sen benim için çok önemlisin.”

“Sen de benim için. Fikirlerin benim için her zaman önemli.”

“Gitmeden önce görüşür müyüz?” diye sordum.

“Teyzelerimle sahildeyiz zaten. Ama okul başlamadan önce döneceğim. Yakında görüşürüz.”

“Umarım öyle olur,” dedim ve telefonu kapattığımızda,

münazara taktiklerimizi şişirilen bir balona benzettiğimi hatırladım. Belki de konuşan NPC'ydi ama içimde bir şey şişmiş, neyse ki patlamamıştı.

MCCOY KARDEŞLER: GAYRİRESMİ BİYOGRAFI

2. BÖLÜM: BETTE

Bu kitap boyunca ima ettiğim üzere, Bette Elise McCoy bu dünyada doğmamış olabilir. Annesiyle babasının onu şubat sonunda “hastaneden eve getirdiğini” söylesem yeter. Bebekken çoğunlukla sessizdi ama bütün bebekler gibi gazı olduğunda çığlığı basardı. Bugüne dek şu yiyecekleri asla yemedi: muz, limon veya limonlu şeyler, ananas, Ritz krakerleri, portakal, mango, papaya, havuç, makarna, mısır, kabak, bebek mısır ve sosisli sandviç ekmeği.

Eskiden Bette’in “Barrot” adlı görünmez bir papağanı vardı. Her türden kuşla konuşabildiğini iddia eder zaten. Bu iddiaların kaynağı, her türlü kuşa doğru koşup “Uç, uç” demesi ve kuşlar uçunca onu dinlediklerini iddia etmesidir.

Neyse, dördüncü sınıfta Bette’in matematik sihirbazı olduğu ortaya çıktı. Aynı zamanda, görebileceğiniz üzere,

hayal gücü çok kuvvetliydi ve insanların hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Bu iki beceri pek uyumlu olmadığından, Bette çok fazla arkadaş sahip olamayabilir. Bunu inanarak söyleyebiliyorum çünkü Bette'de kendimden çok şey görüyorum ve herhalde ona bu yüzden yükleniyorum. Umarım zamanının çoğunu benim gibi kendi kendine konuşarak geçirmez.

Ama bu benim kitabım. Dolayısıyla Bette ergenlik yıllarını benim gibi eve kapanıp çalışmakla geçirmek yerine, Maddie gibi biriyle hemen arkadaş olacak ve yalnız kalmayacak diyorum ben.

En iyi arkadaşı çok iyi gitar çalacak ve Bette de çok iyi şarkı sözleri yazacak ve iyi şarkılar yazmanın matematiğini bilecek (çünkü Stuart'ın söylediğine göre özellikle uzun ve karmaşık tonlarda olan şarkılar büyük ölçüde matematik). Birlikte BARROT adında bir grup kuracaklar. HA HA, evet.

BARROT Upper Valley'de sahne alarak ünlenecek ve çok geçmeden New York City'ye çılmaya başlayacaklar. Opera-pop tarzı çılgın şarkılarıyla herkesi uçuracaklar. Kostüm giyecek, *Alice Harikalar Ülkesinde* gibi büyük prodüksiyonlar yapacaklar. Kanada ve Avrupa'da sahneye çıkacaklar, Afrika, Hindistan ve Asya'da çalacaklar. O iki Beatles elemanı gibi müzik yapacaklar adları neydi kahretsin kahretsin ama asla dağılmayacaklar.

Bir apartman binasının ayrı katlarında yaşayacaklar. Bette ve arkadaşı Adı Her Neyse çatıda her türde kuş yetiştirecekler ve hayatları boyunca birlikte şarkılar yazacak, albümler yapacaklar.

BİLİM MUCİZESİ

Hastalığım hakkında açıkça konuşmaya Elizabeth Warren'ı akla getiren bir şekilde düşkün olduğumdan, annem ve babamla birlikte Dr. Clarkington'ı görmeye gittiğimizde uzmanı telefonun hoparlörüne bağlamalarını istedim. İki doktora da semptomlarımı anlattım, bu kitabı yazdığımдан söz ettim.

“Harika,” dedi ikisi de. “Kitap bir harika.”

“Kare bulmaca da çöz,” dedi uzman, telefonda.

Kare bulmaca. Harika.

“Peki ya semptomları?” diye sordu annem.

“Her şey yolunda gibi görünüyor,” dediler, “ama harika diyemeyiz.”

İyi ama harika değil.

Harika.

Sonrasında annem ve babamla Molly'nin Yeri'ne gittik. Çocuklara Lind ailesi bakıyordu. Bana ne istersem sipariş etmemi söylediler. Alışılmadık bir şeydi. Molly'nin Yeri'ne genelde doğum günlerinde giderdik ve doğum günü demek pizza demekti çünkü pizza ucuzdu. Molly'nin

Yeri'ne gidip herkese farklı yemek ısmarladığımızı hatırlamıyorum hiç.

“Emin misiniz?” diye sordum.

“Elbette,” dedi babam. “Bir şişe şarap bile açtıralım.”

“Buna gerek yok,” dedi annem, elini babamın eline koyup.

“Ben istiyorum,” dedi babam, ikimize birden gülümsemeye çalışırken. “Ne istersen söyle, Sammie’ciğim.”

Fettuccine istemeye karar verdim. Annem hamburger alacaktı. Babam somon istiyordu. Yine de yanlış geliyordu bana bu. Kutlanmaması gereken bir şeyi kutluyor gibiydik.

“Neden yalnızca pizza istemiyoruz?”

“Olmaz,” dedi babam. “Seçimlerimizi yaptık bile.”

“Tamam, peki o zaman,” dedim ve omuz silktim. Onlara anlatmaya çalıştığım şuydu: *Sammie’nin beyni çalışmıyor diye fazladan para harcamak zorunda değilsiniz.*

“Pizza istiyorsan pizza söyleriz,” dedi annem.

“Pizza istemiyorum. Ama söyleyebiliriz diyordum...”

“Kapatalım bu konuyu,” dedi babam, sesini yükselterek.

Annem ona döndü, dudakları gerilmişti.

“Yorgunum Gia,” dedi babam sonra bana döndü. İrlandalıları özgü pembe yanakları iyice pembeleşmişti. Duraksadı. “Güzel bir yemek yediğimiz için minnettar olamaz mıyız?”

“Biz” derken beni kastettiğinden emindim. Ona teşekkür ettim. Ellerimi dua eder gibi birleştirdim. “Bu güzel yemek için sana teşekkürler, Tanrım.”

“Bana tavır yapma Sammie, bugünden sonra olmaz.”

Gözlerim kendiliğinden kısıldı, göğsün sıkıştı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum ama ne demek olduğunu biliyordum.

Bu konuda çenemi kapatmamı istiyordu çünkü doktor ziyaretlerim, reçetelerim, hastanede kalışlarım için her gün çok çalışıyorlardı ve benim minnettar uslu bir melek olmamı istiyordu.

Ben de isterdim doğrusu. Minnettarlık duymaya çalışıyordum. Ben de yorgundum. “Pizza almalıyız dedim! Beni duymadınız mı?”

“Mesele bu değil...” diye söze başlayacak oldu, söyleyeceklerini tarttığını anlayabiliyordum. “Onu kastetmedim...”

“Baba, bunları ben istiyor muyum sence?”

“Biliyorum, ama...”

“Upper Valley’de bile olmak ister miyim şu anda, sence?”

“New York’ta olmak istiyorsun, biliyorum.” Babam avuçlarını gözlerine bastırdı.

“Seçebilme şansım olsaydı sizin paranızı kullanarak yaşamak istemezdim, inan bana.”

“O zaman git!” dedi babam, elini sallayarak.

“İkiniz de kesin şunu hemen,” dedi annem.

“Memnuniyetle,” dedim. “Hatta Kanada’ya gitmeyi düşünüyorum.”

“İsa aşkına...” diye mırıldanan annem, babamın omzuna hafifçe vurdu.

“Şaka yapıyor, G.”

“İstersem kahrolası Kanada’ya yürürüm,” dedim ve pipetimle buz kalıplarından birini şingırdattım. “Nana’yla kalırım. Balık tutmayı öğrenirim.”

Kıpırtısız oturdum, sıcak kanın hasarlı bedenimde doluşmasına izin verdim. İkimiz de şaka yapıyorduk, değil mi? Gerçi söylenenlerin arkasındaki gerçek masanın üstünde asılıydı sanki.

“Sammie’nin gitmesi konusunda şaka yapmayı bırakın,” dedi annem alçak sesle. “İkiniz de kesin şunu.”

“Elbette şaka yapmayacağız,” dedi babam, elini uzatarak. “Tatlım.”

Annem ağlamaya başladı. Koluma tutundu. “Komik değildi,” diye inledi.

“Biliyorum,” dedim ve babamın elini tuttum.

“Üzgünüm.” Babamın dudağı titriyordu. “Önemi yok.”

“Biliyorum,” dedim yeniden.

Annemin gözyaşları midemdeki kocaman kayayı yerinden oynatmıştı. Ağlamamaya çalıştım ama gözyaşlarım hızla akıyordu, onları içimde tutamıyordum. Babam birden yüksek sesle hıçkırdı. Üçümüz de kendimize hâkim olmaya ve Molly’nin Yeri’ndeki bize bakan diğer müşterileri görmezden gelmeye çalışıyorduk.

Garson, cam kırıkları üzerinde yürür gibi yaklaştı. Babam avuçlarını kaldırdı, ona nazıkçe rica etti. “Kocaman bir yetişkinim,” dedi omzu silkerek. “Ne diyebilirim ki.”

Yan masada oturan aile bakışlarını yemeklerine çevirip bize bakmıyor gibi görünmeye çalıştılar.

“Neyse,” dedi annem. “İnsanlar ağlar böyle.”

Yemeklerimizi söyledik. Pizza sipariş etmedik.

Bir süre sonra, üzerimizde baskı yapan ağırlık sanki hafiflemişti. Hava temiz ve berraktı. Annem ve babam yüzlerini restoran peçetelerine sildiler. Yemeğimizi yedik. Her şey nefisti.

Gözlerim kendiliğinden kısıldı, göğsün sıkıştı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum ama ne demek olduğunu biliyordum.

Bu konuda çenemi kapatmamı istiyordu çünkü doktor ziyaretlerim, reçetelerim, hastanede kalışlarım için her gün çok çalışıyorlardı ve benim minnettar uslu bir melek olmamı istiyordu.

Ben de isterdim doğrusu. Minnettarlık duymaya çalışıyordum. Ben de yorgundum. “Pizza almalıyız dedim! Beni duymadınız mı?”

“Mesele bu değil...” diye söze başlayacak oldu, söyleyeceklerini tarttığını anlayabiliyordum. “Onu kastetmedim...”

“Baba, bunları ben istiyor muyum sence?”

“Biliyorum, ama...”

“Upper Valley’de bile olmak ister miyim şu anda, sence?”

“New York’ta olmak istiyorsun, biliyorum.” Babam avuçlarını gözlerine bastırdı.

“Seçebilme şansım olsaydı sizin paranızı kullanarak yaşamak istemezdim, inan bana.”

“O zaman git!” dedi babam, elini sallayarak.

“İkiniz de kesin şunu hemen,” dedi annem.

“Memnuniyetle,” dedim. “Hatta Kanada’ya gitmeyi düşünüyorum.”

“İsa aşkına...” diye mırıldanan annem, babamın omzuna hafifçe vurdu.

“Şaka yapıyor, G.”

“İstersem kahrolası Kanada’ya yürürüm,” dedim ve pipetimle buz kalıplarından birini şingırdattım. “Nana’yla kalırım. Balık tutmayı öğrenirim.”

Kıpırtısız oturdum, sıcak kanın hasarlı bedenimde dolaşmasına izin verdim. İkimiz de şaka yapıyorduk, değil mi? Gerçi söylenenlerin arkasındaki gerçek masanın üstünde asılıydı sanki.

“Sammie’nin gitmesi konusunda şaka yapmayı bırakın,” dedi annem alçak sesle. “İkiniz de kesin şunu.”

“Elbette şaka yapmayacağız,” dedi babam, elini uzatarak. “Tatlım.”

Annem ağlamaya başladı. Koluma tutundu. “Komik değildi,” diye inledi.

“Biliyorum,” dedim ve babamın elini tuttum.

“Üzgünüm.” Babamın dudağı titriyordu. “Önemi yok.”

“Biliyorum,” dedim yeniden.

Annemin gözyaşları midemdeki kocaman kayayı yerinden oynatmıştı. Ağlamamaya çalıştım ama gözyaşlarım hızla akıyordu, onları içimde tutamıyordum. Babam birden yüksek sesle hıçkırdı. Üçümüz de kendimize hâkim olmaya ve Molly’nin Yeri’ndeki bize bakan diğer müşterileri görmezden gelmeye çalışıyorduk.

Garson, cam kırıkları üzerinde yürür gibi yaklaştı. Babam avuçlarını kaldırdı, ona nazikçe rica etti. “Kocaman bir yetişkinim,” dedi omzu silkerek. “Ne diyebilirim ki.”

Yan masada oturan aile bakışlarını yemeklerine çevirip bize bakmıyor gibi görünmeye çalıştılar.

“Neyse,” dedi annem. “İnsanlar ağlar böyle.”

Yemeklerimizi söyledik. Pizza sipariş etmedik.

Bir süre sonra, üzerimizde baskı yapan ağırlık sanki hafiflemişti. Hava temiz ve berraktı. Annem ve babam yüzlerini restoran peçetelerine sildiler. Yemeğimizi yedik. Her şey nefisti.

Annem bize iş arkadaşlarından birini anlattı. Denise adlı bu hamile kadın, eve gelip arı yetiştiriciliği öğretmeyi teklif etmişti ona.

Babam ve ben Davy'nin harika bir arıcı asistanı olacağından emindik. Bette herhalde hepsini serbest bırakmaya çalışır, Harrison onlardan kısa sürece sıkılırdı.

Annem, babama ve bana dövme yaptırmayı hakkında ne düşündüğümüzü sordu; altı kişilik ailemiz için bir altıgen. Ben hayır dedim, babam olur dedi. Annem geç kaldınız, ben zaten yaptırdım dedi ve güldü ama yalan söylediğini cümlenin sonunu getiremeden gülmeye başlamasından anladık.

Babam masada benim yanıma geçti, böylece annem, ben ve o yan yana oturmuş olduk.

Annem başını omzuma yasladı.

Babam bize Stuart'tan tavukları beslemekten vazgeçmesini isteyeceğini itiraf etti çünkü Stuart kümese girip yemi belli bir noktaya yığıldıktan sonra aceleyle çıkıp gidiyormuş, anladığı kadarıyla. Güldüm ve bunun iyi bir fikir olduğunu, Stuart'ın tavukları besleme *fikrini* onları gerçekten beslemekten daha çok sevdiğini anlattım.

Annem bir itirafı olduğunu söyledi; biraz çakırkeyif olmuştu. Hamburger de gaz yapmıştı.

"İğrençsin!" dedik ona, babamla aynı anda.

"Ama kokmuyor ki!" dedi annem.

"Gerçekten bilimin mucizesi olmalı bu," dedi babam kırdarak. Yüzü, osuruktan söz edildiğinde Harrison'ın yüzünün aldığı ifadeye bürünmüştü. "Annelerin osurğunun kokmaması yani."

Gülmekten sarsıldık ve kendimize gelince bir süre sessizce oturduk.

Sonunda “Tatlı isteyen var mı?” diye sordum.

Babam, “Litrelik ikolatalı süt sattıklarını sanmıyorum Sammie,” dedi. “Hepimiz en sevdiğin tatlının bu olduğunu biliyoruz ama...”

Annem ve ben güldük. Herhalde burada çikolatalı süt yoktur. Babam yine de garsona sordu.

Molly’nin Yeri’nden çıkarken kolları omuzlarımdaydı, ben de onların bellerine sarılmıştım. Küçükken yaptığım gibi ikisine asılmak, bacaklarım gevşekçe sallanırken beni taşıdıklarını hissetmek istiyordum ama bu gece yaşadıklarımızdan sonra hepimiz bunun için biraz yaşlı hissediyorduk kendimizi.

MCCOY KARDEŞLER: GAYRİRESMİ BİYOGRAFI

3. BÖLÜM: DAVY

Sürpriz! Hahahahahaha. Gerçekten de. Davienne Marie McCoy planlanmış bir çocuk değildi ama ben de değildim zaten. Bette'in asla yiyemeyeceği sarı ve turuncu renkli şeyleri Davy yedi. Bu onun kocaman bir karnı olduğu anlamına değil, mutlu, güneşli ve tatlı biri olduğu anlamına geliyor.

Davy, aramızda ne isterse olabileceğine inandığım tek kişi. Annemin bize geçmeyen her türlü özelliğini almış sanki. Sınıfında popüler olduğunu söylediğimde, hani nasıl derler biraz abartırsın ama yalan da söylemesin ya, işte ondan. Arkadaşları bize sık sık gelir. Yetişkinlerle de iyi anlaşır. O ve Peder Frank çok iyi arkadaşlar. O ve Dr. Clarkington birbirilerinin en yakın arkadaşları.

O halde diyelim ki, liseye kadar popülerliği devam etti. Diyelim ki lisede herkese karşı öyle iyiydi ki herkes onu

en iyi arkadaşı sanıyordu ve sonunda Davy en yakın arkadaşının kim olduğunu merak etmeye başladı. Bir tür kriz geçirir, gerçekten ne hissettiğini kimse bilemez. Davy'nin bunu yaptığını görebiliyorum çünkü böyle iyi kalpli bir sevimlilik abidesi insanlar tarafından çekiştirilmeye dayanamazdı eminim.

Tanrı'dan bir vahiy geldiğini varsayalım. Çılgınlık olduğunu biliyorum ama biraz tahammül et. Tanrı'dan bir vahiy geliyor ama Tanrı sakallı beyaz bir adam değil, Davy'ye iyiliğini ve popülerliğini insanlara faydalı olmak için kullanması gerektiğini söyleyen sarı bir ışık topu.

Böylece parası olmayan insanların ders alabileceği bir şey başlatıyor. Kasabada farklı konularda iyi olan bütün arkadaşlarını kullanıyor ve bir tür okul oluşturuyorlar ama gidenlerin para ödemesi gerekmiyor. Herkes gelip iş bulmalarını sağlayacak konularda bir şeyler öğrenebiliyor ama kimsenin devlete veya bankalara borçlanması gerekmiyor.

İnsanlar için veya onun için işler zorlaştığında –çünkü kolay olmayacak– herkesin içini aydınlatacak ve devam etmelerini sağlayacak.

Benim, haklarında kötü düşündüğüm buralı insanlara yardım edecek, hayatları burada geçen insanlara yardım edecek ve bu insanlar da birbirlerine destek olacak. Kimse oradan ayrılmak istemeyecek çünkü insanlar öğrenecek, gelişecek, Davy sayesinde birbirlerine nazik davranacak.

bugün iyi bir gün sayılmaz çünkü bütün tavuklarımızın adlarını unuttum bu yüzden biraz sersem gibi hissediyorum kendimi stuart az önce gitti umarım halim ona itici gelmemiştir sürekli yutkunuyorum ve bir şeylere uzanırken titriyorum bol bol gülümsemeye çalıştım ve sorun değil iyiyim dedim o da bana çok iyi davrandı tabii ama tavukların adlarını hatırlayamadığım için sinirlenmiştim isimleri o da bilmiyordu yani onun suçu değil

harry ve bette ve davy ağaçlıktan geldiler, davy benekli olanı, kahverengiyi, siyahı, kahverengi siyah olanı ve beyazı işaret ederek isimlerini tekrar tekrar söyledi ve stuart sıkıldı belki

gitmeden önce ona çok çok sarıldım umarım korkmamıştır ya da tuhaf gelmemiştir gitmek istemediğini söyledi ama gitmesini istedim çünkü pek iyi değildim

gelecekte kullanmak üzere...

BENEKLİ OLAN CLARKY

SİYAH OLAN MARGIE

KAHVERENGİ CELESTE

KAHVERENGİ BEYAZ OLAN POOPSIE

BEYAZ OLAN MOONY

MCCOY KARDEŞLER: GAYRİRESMİ BİYOGRAFI
[KONU EDİLEN KİŞİLERİN YORUMLARIYLA]

1.BÖLÜM: HARRISON

Evet, herhalde programcı olacağım.

Sammie, helikopterde olduğum ve ipin ucundan sallanıp binaların çatısına indiğim bölümü ve başarılı bir YouTube yıldızı olduğum bölümü ve karnımdan osuruk sesi çıkarabildiğim için milyon dolarlar kazandığım bölümü unutmuşsun. Hahahah.

2. BÖLÜM: BETTE

Hımmmmmm.

Evet, bir uzaylıyım herhalde. Size söyleyip duruyorum bunu. Hehehe. Amcam Marşlı.

Köpekleri ve diğer hayvanları çok seviyorum.

Kuşlarla konuşabildiğimi söylerken şaka yapıyorum.

Kulağa iyi geliyor ama iyi bir şarkıcı değilim!!!!

Bunu yazdığın için teşekkürler sevgili ablacığım.

Bana saçlarımı örmeyi öğretir misin lütfen???

3. BÖLÜM: DAVY

bu blgsyarda yzmayi svyorum annm surat yabmayi ogretti :) büyük harf yapmayı bilmyrm ama derste ogrnyruz sammie süper bi abladır

BU YAZ HAVA HER GÜN GÜZELDİ, FIRTINA ÇIKTIĞINDA BİLE

Stuart böyle güzel bir günde gitmek zorunda olmasaydı keşke. Dışarıda gökyüzü resmen leylak rengiydi, yağmur damlaları büyük elmas parçalarını andırıyordu.

“Kolunun altında kalın bir kâğıt destesiyle gittiğini görür gibi oluyorum,” dedim ona Dartmouth otobüs durağında şemsiyemin altında birlikte beklerken. Yağmurluğunun kapüşonunu kaldırmıştı ve kirpikleri ıslak ıslak parlıyordu.

“Yazarlar hakkında romantik görüşlerin var,” dedi.

“Elimde değil,” dedim ve onu öpmek için başımı kaldırdım.

Dudaklarıyla dudaklarıma hafifçe dokundu. “Üzgün müsün?” diye sordum.

“Üzgünüm,” dedi ve yutkundu. “Seni bu kadar uzun süre yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor.” Birkaç gün sonra dönecekti. Yazar temsilcisi ve yayıncısıyla buluşmak için gidiyordu, ailesinin apartman dairesinde kalacaktı.

“Ben iyiyim,” dedim ona.

“Biliyorum. Bir yandan da...” dedi ve iç geçirdi. “Bu insanlarla buluşacağım için endişeliyim.”

“Ama sana bayılıyorlar!”

“Hayır, öyle bir şey yok,” dedi ve başını çevirdi.

“Hey,” dedim ve elini tuttum. Sıkıca yakaladım elini. “İyi misin?”

“Hayır,” dedi.

“Hayır mı?”

“Şu anda bu konudan söz etmek istemiyorum.” Stuart zorla gülümsedi.

“Tamam,” dedim. “Bu ay hiç de kolay geçmedi. Senin karşında kendimden geçer gibi olunca kolay olmamıştır.” Göz teması kurmaya zorladım kendimi. “Tuhaf olmalı, biliyorum.”

“Sorun sen değilsin,” dedi Stuart.

“O zaman nedir?” dedim ve arkasındaki gerçek kadar acıtıcı bir şey olmadığını umdum.

“Nasıl yani?”

Yavaşça konuştum. “Bütün zamanımızı birlikte geçiriyoruz. Sinirlerinin bozulmasının en azından belli bir ölçüde benim durumumun sende yarattığı etkiyle bağlantılı olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Hayır, hayır...” diye söze başladı. Her zaman hayır, hayır.

“Evet ama biraz uzaklaşman gerekiyorsa bunu anlarım.”

“Sammie,” dedi katı bir ifadeyle. “Sorun sen değilsin,” diye tekrarladı ve sesinin aksiliğine şaşırdım.

“Peki o zaman,” dedim. “Yapmaya çalıştığım...”

“Affedersin,” diye ekledi hemen.

“Sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum,” dedim. Derin bir nefes aldım. “Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ama bizim durumumuzu olasılıkların arasından eleyebildiğimiz için memnunum.”

“Ben de,” dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Bu buluşmanın benim için büyük bir olay olduğunu anlamalısın. Bir hafta için annemi babamı, yazar temsilcimi ve herkesi göreceğim.” Elini yanağıma götürdü.

Elini tutup öptüm. “Benim için bir milk shake iç,” dedim.

“Tamam,” dedi, öpüştük.

“NYU’dakilere gelemeyeceğimi söyle.”

“Ah Sammie.”

“Eminim çok üzüleceklerdir. Orada yaşadığımı hayal ettiğim dört yıl boyunca kafamda yarattığım onca insan,” dedim. Sesim çatladı. Beynim de çatırdıyordu sanki. Otobüse binersem sekiz saat sonra onunla birlikte orada olabileceğimi düşünmek delirticiydi. İstedğim her şey oradaydı. Garsonluk yapsaydım? Orada beliriverseydim?

“Hey,” dedi nazikçe. “Bir ara birlikte gidelim.”

“Ama şimdi olmaz,” dedim, sondan bir önceki yolcunun otobüse binişini izledim, yaz okulu bittiğinden evine dönen bir üniversiteliydi.

“Yakında görüşürüz,” dedi ve bensiz otobüse bindi.

COOP'UN GTALK ÜZERİNDEN
BELLEĞİMİ KAYBETMENİN O KADAR DA
KÖTÜ OLMADIĞINI DÜŞÜNDÜRME ÇABASI

Cooper: hey!

Ben: Hey

Cooper: hey ben de seni düşünüyordum

Cooper: npc özel kuvvetlerin hakkında

Cooper: npc'si olan biriyle konuşmak istemen hakkın-
da düşündüm

Ben: Öyle mi?

Cooper: büyükannemi hatırlıyor musun?

Ben: Çok hoş bir kadın oldığını hatırlıyorum.

Cooper: evet, hoş biriydi ama ne yazık ki demansı var.
istersen gidip onunla konuşabileceğimizi düşünüyordum.
Hastalığı npc değil ama benzer bir şey ve kendini tama-
men yitirmediğini görmek hoşuna gidebilir diye düşün-
düm

Cooper: hâlâ mutlu, demek istiyorum

Ben: Evet, bu iyi bir fikir olabilir bence!

Cooper: süper

Cooper: ne zaman gitmek istediğini haber ver

Cooper: plansız hareket etmeyi sevmezsin :)

Ben: Evet, öyle, haha

Ben: Ama

Ben: Ne diyeceğim biliyor musun?

Ben: Hemen gitmeye ne dersin?

Cooper: tamam!

FIEDA LIND, 87, TELEFONUMLA KAYDETTİĞİM
SES KAYDININ DEŞİFRE METNİ

Frieda: McCoy'lar mı? Ah tabii biliyorum onları. Onlar da Lindler kadar uzun zamandır burada yaşıyor. Aynı dönemde geldiler, çiftlik kurmak için Boston'dan göç ettiler. Ailelerimiz neredeyse yüz yıl boyunca bu tepenin iki yamacında yaşadı. Onlarla ilgili en iyi hikâye, ortak sahip oldukları Francis adlı albino bir keçi.

Sammie (*gölüp Cooper'a dönüyor*): Göbek adın oradan mı geliyor?

Cooper: Annem hayır diyor ama benzerlik rahatsız edici.

Frieda: Yüzyıl başıydı yanılmıyorsam. Hikâyeye göre... bir dakika, düşünüyüm. Francis albino bir keçiydi ve öyle tuhaftı ki kasabanın her yerinden onu görmeye gelenler oluyordu. Sonunda yanılmıyorsam McCoy'lardan biri, onu görmek isteyenlerden para istemeyi akıl etti.

Cooper: Elbette McCoylardı.

Sammie: Hey!

Frieda: Bakması bir peni miydi neydi. Zor olan şuydu, affedersiniz. *(öksürüyor)* Zor olan, keçilerin arka bahçede iki mülk arasında serbestçe dolaşmalarıydı. Lindlerden biri, yanılmıyorsam Geoffrey Lind, McCoyların Francis'ten para kazanmaya hakkı olmadığını, Francis'in kendi keçilerinden biri olduğunu söyledi. Bunun üzerine, Patrick McCoy, hayır, dedi elbette, kesinlikle yanlış. Francis, onun keçisi Freddie'nin oğlağıydı. Komik olan Francis'in artık oğlak bile olmamasıydı. Kocaman bir keçi idi! Eskiden kimin olduğu umurlarında bile değilken, para kazandırdığını görünce keçiyi paylaşamaz olmuşlardı. Evin önünde Francis'i görmek için bekleyenler varken kavgaya tutuşmuşlardı ve sonunda dindar bir kadın olan Colleen McCoy...

Sammie: Bunda şaşılacak bir şey yok!

Cooper: Hah!

Frieda: Colleen McCoy, İncil'deki Kral Süleyman menkıbesi gibi bir çözüm düşündü. Bu hikâyeyi hatırlıyor musun, Jerry?

Cooper: Ben Cooper, büyükanne.

Frieda: Ah, tıpkı Jerry'ye benziyosun.

Cooper: Jerry benim babam.

Frieda: Elbette öyle!

Sammie: Bilge Kral Süleyman hakkında diyordun ki...

Frieda: Ne diyordum tatlım?

Cooper: Keçi Francis. Colleen McCoy.

Frieda: Sonuçta Colleen Francis'i ortadan ikiye kesmekle tehdit ederse Francis'in gerçek sahibinin ortaya çıkacağını sandı. Dramayı seven biriydi.

Cooper: Bunda şaşırtıcı bir şey yok.

Frieda: Collen bıçağı başının üstüne kaldırdı... (*bıçak kaldırır gibi yapar*)... ve yavaşça zavallı keçi Francis'e doğru indirdi, indirdi, indirdi ama kimseden ses çıkmadı!

Sammie: Ne?

Cooper: Bekle, daha iyisi geliyor.

Frieda: Yani Francis'in gerçek sahibi ne Goffrey Lind ne de Patrick McCoy'du. Onlara göre, Francis dağdan inmiş bir keçi olabilirdi. Kimin olduğunu çoktan unutmuşlardı.

Sammie: Ama Francis öldü mü?

Frieda: Evet, öldü.

Sammie: Ya! Nasıl?

Cooper: Keçi çevirme yaptılar, nasıl olsa kasabanın yarısı oradaydı.

Sammie: Francis'i çevirme mi yaptılar???

Frieda: Evet, etinin nefis olduğu söylenir.

ÇOCUKLAR HEP ÇOCUK KALIR (KEÇİ BİR EĞRETİLEMEYDİ)

Frieda, Coop'a ve bana "keçi Francis" hikâyesini iki kez daha anlattı; beş altı kez de kocasının ilk buluşmalarında onu nasıl arabasıyla dolaştırdığını.

Hikâyeler her anlatışında biraz değişiyordu – ayrıntılar değil, hangi ayrıntıları anlatmak istediği değişiyordu. Bir seferinde Francis'in boynuna mavi bir kurdele bağladıklarını anlatıyordu. Başka bir seferde, kasaba halkı Francis'i yedikten sonra Partick McCoy'un hayır, gerçekten, Francis benim keçimdi dediğini ve tartışmaların en baştan başladığını.

Coop'un büyükannesinin saçları kahverengiye boyanmıştı, yumuşacık teni bebek pudrası gibiydi ve damarlarla kaplıydı; nehirlerden ve akarsulardan bir harita gibi. O ve Coop aynı lacivert, kocaman gözlere sahiptiler ama onunkiler biraz daha bulanıktı.

"Jerry, seni utandırmak istemem ama saçını kestirsen iyi olur bence," deyip duruyordu Coop'a. Saçlarından söz edilince Coop'un yanaklarının pembeleşmesini görmek komikti çünkü kızların yanında sürekli saçlarıyla oynar-

dı. Saçlarını beğenmeyen tek kız büyükannesiydi sanırım.

“Ben Jerry değilim, ben Cooper’ım,” diye tekrarlıyordu Coop. “Bu da Sammie.”

“Merhaba,” diyordum yedinci kez.

“Kız arkadaşın mı?” diye soruyordu bana gülümseyerek.

“Kız arkadaşı değilim,” deyip duruyordum. “Arkadaşımı yalnızca.”

Ne zaman kız arkadaşı olup olmadığını sorsa Coop sessizce *pardon* diyordu ama beşinci kez sorduğunda gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Coop beni eve bırakırken büyükannesiyile tanıştırdığı için ona teşekkür ettim. “İyi geldi mi?” diye sordu, şoför koltuğunda bana doğru dönerek.

“Evet,” dedim arabadan çıkarken. “Harika bir hanım.”

Coop bahçeye baktı. “Gerçekten öyle. Hikâye anlatmakta ne kadar iyi, baksana! O hikâyeleri tekrar tekrar anlattığı için böyle. Fena sayılmaz, değil mi?”

Coop konuşurken, ilk kez süslendiğini fark ettim. Güneşten açılmış saçlarını toplamıştı ve üzerinde polo yaka bir tişört, kemer ve kot pantolon, ayaklarında mokasen ayakkabılar vardı. Büyükannesini göreceği için süslendi diye onunla alay etmemeye karar verdim. Blazer’ın kapısında oyalandım, dirseklerimi yolcu koltuğuna yasladım.

“Hayır, gayet iyi,” dedim. Coop’un nerede olduğumu unutmama şahit oluşunu hatırladım veya geçen gün tavukları unutmamı. “Peki nasıl bu kadar sevimli kalabiliyor sence? Ben bir... sorun yaşadığımda... tek yapabildiğim panikleme.” Coop bir tutam saçını kulağının arkasına attı. “Sana kim olduğunu hatırlattığımda hep nazik davrandın,” dedi, bana bakarken kaşları çatıldı.

“İyi o zaman,” dedim.

“Belki de yanında tanıdık biri olunca beynin rahatlıyordur.”

“Ben de kötü ve sert olabilirim,” dedim, koltuktaki ip-likleri çekiştirirken. “Aileme karşı şımarık bir velet gibi davrandım.”

“Bazen büyükannem de öyle olabiliyor,” diye karşılık verdi. “Yorgunsa veya rahat değilse örneğin.”

Hafifçe güldüm. “Sürekli rahat olduğumdan emin olmak için kaftan giymeye başlamam lazım.”

Coop sahte bir ciddiyetle başını salladı. “Bence sana yakışır.”

Bir süre sessiz kaldık. “Yağmur durdu,” dedim.

“Ah, evet,” dedi pencereden dışarı bakarken.

“Eve gitmen gerekiyor mu şimdi?” diye sordum.

Coop omuz silkti, bana şöyle bir baktıktan sonra saatine baktı. “Hayır.”

Dönüp eve baktım. Annemle babam yakında çocuklarla birlikte eve döneceklerdi. Ama Coop’un gitmesini istemiyordum nedense. Dört Temmuz’da onu çatıda görünce sevinmeme neden olan şeylerden biri de bu olmalıydı. “Akşam yemeğine kalmak ister misin?”

Coop hemen emniyet kemerini çözdü. “Sosis olacak mı?”

“Büyük olasılıkla evet.”

“Şansımı deneyeceğim o halde.”

Kapıları kapadık, Coop, Blazer’in diğer tarafından do-laşıp yanıma geldi.

“Tekrar tekrar hangi hikâyeleri anlatacağım acaba,” dedim. “Kim bilir,” dedi Coop ve eve doğru yürürken gü-lümsedi. “Daha önemlisi, bence bir keçi almalıyız.”

Ben: Toplantılar nasıl gitti?

Stuart: iyi

Stuart: orada hayat nasıl peki?

Ben: tuhaf ve güzel

Stuart: tuhaf ve güzel?

Ben: Eve döndüğünde açıklarım.

Davy bana neden dişlerimi o kadar çok temizlemek istediğimi sordu. Yatmadan önce bir saatte üç kez dişlerimi fırçaladığımı görmüştü. Onları fırçaladığımı unutmuş olmalıyım. Böylece bir sistem yarattım – dişlerimi fırçaladıysam fırçamı lavabonun üstüne bırakıyorum, annemle babam çocuklar yatmaya hazırlandıktan sonra kaldırıyor onu. Sonra bir de not koydum aynanın kenarına: “Fırçan lavabonun üstündeyse dişlerini fırçalamışsın demektir. *Hâlâ* dolaptaysa, onları fırçalaman gerekiyor.”

OH BE!

Yeni bir gün. Hava yine bulutlu ama güneş sabah on sularında yüzünü gösterdi. Coop ve ben tenis racketlerimiz elimizde, dışarıdayız. Neden olacak, kahrolası tenis öğrenmek için. NPC Özel Kuvvetler sporu olarak neden tenisi seçtim bilmiyorum ama ne yazık ki Coop bunu görüp hatırlamış. Sevgili Serena Williams, sporunu mahvetme hazır ol.

Çalışmalar bellek sorunu olan insanların yeni şeyler öğrenmesi gerektiğini söylüyor. Bu onlar için iyiymiş ama neden tenisi seçtiğimi bilmiyorum doğrusu. İyi yazamıyorum pardon ağrı kesicim etkisini gösterdi ama bu halde yazmak güzel çünkü her şeyi daha iyi göstermek için uğraşmama gerek kalmıyor.

Ama sana her şeyi hatırladığım şekliyle yazacağım yine de.

Gerçi aklım biraz karışık.

Coop bize geldiğinde kıyafetini görünce aklımı yitirecektim az kalsın üzerinde kırmızı şortu, dizlerine kadar çektiği çoraplar ve İYİYİM İYİ yazan atleti vardı saçları-

nı atkuyruğu yapmış kafasına havlu kumaştan bir bant geçirmiş ve pilot gözlüğünü takmıştı. Onu içeri alınca, Harrison'ın kulaklıklarıyla Minecraft oynadığını gördü ve sessizce arkasına sokulup Harrison orada olduğunu fark edip yerinden sıçrayana dek öylece durdu kulaklığı çıkran Harrison, “Ne oluyor be?” diye bağırdı ona.

O zaman Coop “Ben Pete Sampras,” dedi epey alçak bir sesle.

Bahçede düz bir alan bulduk Coop file yerine barakadan aldığı ipi iki ağacın arasına bağladı ve eski tişörtler serdik ipin üzerine.

“Tenis!” dedi.

“Beş dakikadan fazla dayanamam,” dedim.

“Önemli olan ne kadar dayanabildiğin değil nasıl yaptığın,” dedi Coop ya da buna benzer müstehcen bir şaka yaptı. “Hazır mısın?” Topu havaya atıp bana doğru servis vuruşu yaptı.

Birkaç santimle kaçırdım topu. “Beyaz bacakların dikkatimi dağıtıyor,” dedim.

“Teniz topuna odaklan,” dedi Coop, güldüm. Soluk soluğa kalmıştım bile. Beceriksiz bir hareketle topu ona attım.

Yeniden denedi. Yeniden kaçırdım. Coop, tişörtlerden fileye doğru koştu. “Buraya gel,” dedi. Babamın gri renkli CITY OF LEBANON tişörtü ile benim DAN & WHIT’S sweatshirt’ümün arasından bana gülümsedi. Topu önce ben atayım diye bana gönderdi. Raketimle ona doğru gönderdiğim top başının tam üstünden geçince, ilk defa tenisten hoşlandığımı hissettim.

“Tamam!” dedi Coop. “İşte gidiyor,” dedi topun arkasından koşarken.

Geri döndüğünde, yerde oturuyordum. Kalbim hızla atıyordu. “Farklı bir fikrim var,” dedim Coop’a.

“Neymiş?” dedi karşımda, çimenlerin üstünde oturan Coop.

“Femi-tenis deniyor buna. Bir tenis topunu karşılıklı atıyorsun ve her atışta birbirine tarihteki önemli kadınlar hakkında sorular soruyorsun.”

Coop’un kabul etmesini beklemiyordum ama çok geçmeden ayaklarımızı birleştirip bir baklava şekli oluşturduk ve topu karşılıklı birbirimizin bacaklarına atmaya başladık. Kurallara göre, dizinin altından isabet alan 1970 sonrası tarihten sorular sorabilirdi, dizin üstü 1950 öncesiydi ve dizler de jokerdi. Onu fena yendim ama yine de direndi, özellikle Harriet Tubman’ın hayatını biliyordu ve Yayoi Kusama adlı radikal Japon sanatçı hakkındaki bilgisiyle beni çok şaşırttı. Yayoı’nın adını yazmasını istedim ve onun da zihinsel sorunları olduğunu, hayatının sonuna doğru halüsinasyonlar görmeye başladığını öğrendim. Coop’a noktalar görmediğimi ama devler gördüğümü anlatınca, küçükken oynadığımız bir oyunu hatırladı taşlardan ve sopalardan evler yapar, sonra dev olduğumuzu hayal ederek bunları yıkardık.

Böylece üç küçük kardeşim kamptan eve gelince Bette ve Davy’ye bu oyunu öğrettik, lolipop çöplerinden ayrıntılı minik evler yaptılar. Tam ezmeye başlayacaklardı ki Davy “Bir dakika!” dedi. Bize oyunun adının ne olduğunu sordu, Coop’la birbirimize baktık ve oyunun adını anımsamaya çalıştık ama ikimiz de oyuna yalnız “devcilik” dediğimizden emindik. Bette ve Davy oyuna bayıldılar. Bette özellikle çok, çok sevdi. Davy evleri çıkartmalarla

süslemeyi sevdi bana kalırsa.

Sonra oyun seçme sırası Coop'a geldi ama ikimiz de oldukça yorgunduk, bahçedeki çimenlere uzanıp gökyüzünü seyrettik.

"İyi bir tenis günüydü," dedim.

"Evet, tenis harika bir oyun," dedi.

Sonra, bilemiyorum, omuzlarımız arasında birkaç santim vardı ve Coop'a geldiği için bir şekilde teşekkür etmek zorundaydım ve besbelli yalnızca arkadaşlık ama "beni arabayla bıraktığın için teşekkürler" veya "yemek için teşekkürler" gibi basit bir teşekkür etmek istemiyordum bu yüzden elimi elinin üstüne götürdüm, bir süre orada tuttum. O da elini benimkinin altına koydu ve bir süre öyle kaldık, sonra ayrıldık.

"Onlara Kaptan Sopa'yı göstermelisin," dedim bir süre sonra. Gökyüzündeki balığı andıran buluta bakıyordum.

"Şimdi mi?" dedi.

"Şimdi olması gerekmiyor tabii," dedim.

O zaman Coop "Yarına ne dersin?" diye sordu.

"Tabii," dedim ve gözlerimi kapatıp güneşi tenimde hissetmeye çalıştım. "Yarın da olur."

YARIN

Günler şöyle geçiyor: Bazen uyanıyorum ve *Yapmam gereken ne var? Bugüne neyi yetiştirmem gerekiyordu? Ne yazmalıyım? Sırada ne var?* diye düşünüyorum. Sabahın sessizliği ağır dalgalar halinde kaplıyor üstümü. Yataktayken düşünüyorum ve nefes aldığımda canım bazen yanıyor, bazen yanmıyor.

Önce bir bacağımlı yataktan dışarı atıyorum, sonra diğerini de atıp ayaklarımı yere basıyorum. Fesleğen ve temiz hava kokan annem, nane kokan babam gelip beni öpüyorlar. Bugün aynanın karşısında durup yoğurdumu yer ve ilaçlarımı içerken, uyanmanın neden bu kadar zevkli olduğunu düşünüyorum. Çevrem böyle büyüleyici şeylerle doluyken neden dışarıdaki her şey hakkında bu kadar çok şey bilmek istediğimi merak ediyorum. Beynin yavaş çalışırken nasıl da oluyor da hızlı çalışırkenki kadar işlevsel olabiliyor bunu merak ediyorum. Bir evi, bahçeyi ve tepeyi oluşturabilmek için milyonlarca şey bir anda oluyor.

Penceremin önünde bir çalibülbülü yuvası olduğundan söz etmiş miydim hiç?

Babamın herkesin uyuduğunu sandığı saatlerde odasında gitar çaldığını söylemiş miydim peki?

Bir bedende bu kadar farklı sayıda insan nasıl yer bulabilir? Bu kadar kısa süre içinde bu kadar çok şeyi istemek nasıl mümkün olabiliyor peki? Neden herkes bana bu kadar iyi davranıyor acaba.

Stuart yarın eve dönecek. Bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorum. Stuart yanlış bir şey yaptığından değil, o bana çok iyi davrandı. Yalnızca Coop'un, oynadığımız oyunların ve çevremdeki insanların bulmama yardım ettiği bu halimi; asla var olmayan ama hep var olma potansiyeli taşıyan bu halimi seviyorum ve onu bu sihirli kombinasyonun neresine yerleştireceğimden emin değilim. Coop'un sahte tenis oynamaktan veya çöplerden ev yapmaktan bu kadar keyif alacağını tahmin etmezdim. Stuart'ın kız arkadaşı Gelecekteki Sam'di ve Sammie de Gelecekteki Sam olma-ya uğraşıyordu ve onun her zamanki Sammie'den, yani şu anki halimden ne kadar hoşlandığını bilmiyordum doğrusu. Kendimi bu halimle sevmeyi öğrenmeye çalışıyordum. Neyse.

Ailemin peşinden dışarı çıktım, onlara veda ederken Bayan Lind'in uğramasını bekliyordum ve uzaktan Coop'un yürüyerek geldiğini gördüm. Annesinin bahçesinden topladığı bir kase çilek vardı elinde.

"Merhaba, Samantha."

"Merhaba, Cooper."

Bana bir çilek attı. Elimle yakalamaya çalıştım ama beceremedim tabii. "Ah, pardon," diyen Coop hemen eğilip yerde çileği aramaya başladı. Tişörtüne sildiği çileği yedi.

“Annenle babandan bugün bir macera yaşamak için izin aldım.”

Son bir macera, diye düşündüm, doğru olmasa bile. Ama daha iyiye gitmiyordum. Zamanla sakinleşiyordum ama daha iyiye gitmiyordum. Bunu ikimiz de biliyorduk bence.

“Sorun olur mu?”

“Hayır, mükemmel bir fikir.” Bana yaklaşmasını işarettim, böylece ben de çilek yiyebilirdim. Yaklaştı. Bütün çilekleri birer birer yedik. Bazen onu görebilmek için başımı iyice çevirdim, bazen çevirmedi.

“Haydi dere kenarına inelim,” dedim sonunda, ıslık çalarak Puppy’yi çağırdım. Köpeğimiz koşarak bize doğru gelirken, ayaklarımın altında çimenleri hissetmek istedim, yere oturup ayakkabılarımı çıkardım. Biraz zaman aldı. Coop işim bitene kadar yamaçtan aşağı attığı sopayla Puppy’yi oyaladı. İşim bitince ona elimi uzatıp ayağa kalktım, hazırдық.

Dere, otoyolun hemen diğer tarafındaydı. Ağaçların altında gizlenen dereyi, yanına gelene kadar göremiyordunuz. Ayaklarımızı suya sallandırıp güneş alan bir taşın üstüne oturduk.

“Yavaşlamış olmaktan nefret ediyorum,” dedim.

“Belki de yavaşlamadın,” dedi Coop. “İkimiz de tombul çocuklardık, herhalde sen de birkaç yıl önceki hızımızdasın.”

Kahkahalarla gülmeye başladım, ikimizin koşarak dereye indiğimizi, yanaklarımızın sallandığını, saçlarımızın uçtuğunu, haykırarak koştuğumuzu hayal ettim. “Tepeden aşağı koşarken insan kendini çok hızlı sanıyor, değil mi?”

“Yerçekimi yüzünden!” dedi Coop, gülerek. Karnını hoplatarak güldü ve bana doğru döndü, yüzünde sakın bir gülümsemeyle, “Evet,” dedi.

“Neye evet?”

“Aklımdan geçenlerin son bölümünü yüksek sesle söyledim sadece,” dedi.

“Ben de yaparım bunu bazen,” dedim.

“Markete gidelim!” dedi. “Aklımdan geçen buydu.

“Burada biraz daha oturabiliriz önce,” dedim. Günün her bölümünün olabildiğince uzun sürmesini istiyordum.

“Sammie. Nasıl...” diye söze başladı Coop, sonra, “Boş ver,” dedi.

“Hayır, ne oldu?” diye sordum.

“Benim hakkımda ne düşünüyorsun?” diye sordu birden.

Yüzünü suya çevirmişti, ne demek istediğini tam olarak anlamıyordum.

Ayaklarıma baktım. “Sen Coop’sun,” dedim. “Sen... Coop’sun işte.”

“Yalnızca hasta olduğun için mi burada seninle vakit geçirdiğimi sanıyorsun? Çünkü tek nedeni o değil,” dedi. Elleriyle ayak bileklerini tutmuş, endişeyle kıvranıyordu. O kaslı vücudun bunu yaptığını görmek epey komikti, içindeki küçük çocuk ortaya çıkmıştı.

“Hayır,” dedim, bana doğru döndü. “Bence bana iyi bir arkadaş olmak istiyorsun.”

“Evet, tabii,” dedi başını sallayarak.

Saçında bir böcek dolaşıyordu. Böceği alamadım ama elimi sallayarak düşürdüm. Parmaklarımla dokundum yere dokundu. “Böcek vardı,” dedim. “Gitti şimdi.”

Gözlüğümü yukarı itip düzelttim.

“Seni özledim,” dedi birden, sonra herkesin bildiği bir şeyi söylüyormuş gibi omuz silktilti.

“Ben de seni özledim,” dedim hemen. Ama bu duygunun ne kadar yoğun olduğunu ve ne kadar uzun süre ayrı kaldığımızı ifade etmek zordu. Bundan sonra onu her gün görmeyi umuyordum, Stuart’tan hoşlanmasa bile birlikte maceralar yaşayabilirdik veya selamlaşabilirdik en azından. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Derin bir nefes aldım ve “Bir süre farklı insanlardık ama artık değiliz, değil mi?” dedim.

“Evet. Şey. Biraz öyle,” dedi. Bana bakıyordu, doğru-
dan gözlerimin içine. Yüzüm kızardı.

Ayağa kalktık. Güneş suları kayaları ısıtmaya başlamıştı.

Sonra söylediğim daireyi çizdik; böyle yaz günlerinde hep aynı rotayı kullanırdık.

Tepeden aşağı, dereye indik, Hızlı Eddy’yle konuşmak için markete gittik (bizi yeniden görmenin çok güzel olduğunu ama Coop’un Blazer’ıyla hız yaptığını gördüğünü fakat bunu fazla sorun etmeyeceğini söyledi. Teşekkürler Eddy). İçeri girdiğimizde terden sıırılsıklamdık.

İki tane Dr. Pepper kalmıştı. “Ah, iyi,” dedi Coop, soğutucunun kapısını açarken. “Kavga etmek zorunda kalmayacağız.”

“Soğutucuya girmeme izin ver, yanıyorum.”

Raflara elimizden geldiğince yakın durduk, omuzlarımız birbirine yapışmıştı, yüzlerimizi içecek şişelerine uzattık.

Sonra Dr. Pepper’larımızı içmek için dere kenarına indik. Coop içecekleri cebinde taşıdığından benimki sallanmıştı o yüzden içeceği benim için açtı ve gazoz ikimizin

de üstüne püskürdü. Dere suyuyla yapışkan gazozları üstümüzden yıkadık, sonra yeniden tepeyi tırmandık. Coop beni sırtında taşıdı. Yanağımı sırtına yasladım. Terliyordum ama aldırmadım.

Eve varınca, Coop ön bahçede Bette ile Davy'ye Kaptan Sopa'nın kahramanlıklarını gösterdi.

Diz üstü çöktü, ikisine de ağaçların dibinde bulduğumuz uzun sopaları uzattı.

"Kaptan Sopa'nın tacını sana devrediyorum, Davienne McCoy. Ve sana, Bette McCoy. Amin."

"Unutmayın, Kaptan Sopa erkek olmak zorunda değil," diye hatırlattım.

"Bütün insanların ve hayvanların dostudur," dedi Coop.

"Amin," diye tekrarladım.

"Sopa adam!" diyen Davy sopasını aldı.

Bette de "Sopa kadın!" diyip aynısını yaptı.

Sonra içeri girdik ve tuvaleti kullanırken kendime yazdığım notu gören Coop, bunun ne anlama geldiğini sordu.

Ona diş fırçasını anlattım ve aklına bir fikir geldi ama onun açıklaması daha iyi olacak sanırım.

merhaba sevgili bellek kitabı, ben cooper lind; hanımların sevgilisi ve nemli kanabis tüketicisi. sammie'nin astığı yazıyı ve kendine bıraktığı notları gördükten sonra, evin her tarafına onun hatırlamasına yardım edecek notlar asmak iyi bir fikir gibi geldi. etiketlemekten çok evi bir tür bellek kitabına çevirmek, belki. belki uzun erimli anılar kısa dönem hafızasına da katkıda bulunur. bilemiyorum, doktor değilim ben ama örneğin banyoyu ele alalım: kendine pratik notlar bırakabilir ama aynı zamanda

orada geçirdiği zamanla ilgili bir hikâye de yazabilir. örneğin küvete şöyle bir not düşülebilir: “sammie ve cooper altı yaşındayken küvete gazoz doldurdular çünkü gazoz banyosu yapmak istemişlerdi. Birbirlerini görmeleri iki hafta süreyle yasaklandı.” bu tür şeyler.

Yeniden ben, Sammie. İşte bazı notlar:

Buzdolabı kapısına: Saat kaç? Saat 11:30 olduysa öğle yemeği saati gelmiş demektir, ne istersen yiyebilirsin! Saat daha erkense zaten kahvaltı yapmışsındır. Daha geçse, biraz bekle. Annen ve baban akşam yemeğini hazırlarlar. Çikolatalı süte gelince; ne zaman istersen!

Bir keresinde, Harry, Sammie’nin eski süt kartonlarından birini “zaman makinesi” projesi için tutkal hazırlamakta kullanmıştı. Üzerine “İÇİNDE TUTKAL VAR, SAKIN İÇME” yazmasına rağmen Sammie burnunu bir Redwall kitabına gömmüş olduğundan dikkat etmemişti. Kutudan kocaman bir yudum aldı! Sonra hepsini buzdolabı kapısına tükürdü. Temizlemek için bez almaya gidince, dolaptaki tutkalı gören Davy üzerini simle güzelce süsledi. Eğlenceli bir bilgi: İşte bu yüzden buzdolabı kapısı üzerine bir tekboynuzlu kusmuş gibi görünüyor.

Puppy’nin yemek kabının üstünde: Puppy’nin yiyeceğe ihtiyacı yok! Harry onu bu sabah besledi ve akşam yine besleyecek.

Coop’un Puppy’ye “paskalya yumurtası avı” yaptırışını hatırlıyor musun? Paskalya yumurtaları yerine pişmemiş sosis kullanmıştı hani? Çiğ sosisleri Puppy bulabilecek mi

diye evin farklı yerlerine gizlemişti. Puppy, biri hariç hepsini bulmuştu. Bulmadığı sosisi de annen çamaşır makinesinden çıkarmıştı. Coop bu konuda çok özür diliyor.

Aynama: Günaydın Sammie! Annenle baban az sonra güneydın demek için yanına gelecekler.

Altı yaşındayken bu aynayı ve makyaj masasının seçtiğini hatırlıyor musun? Bu odayı Harry'yle paylaşıyordun ve doğum gününde kendi odana sahip olman gerektiği kararlaştırılmıştı. Çocukları Bayan Lind'e bırakıp annen ve babanla Lebanon'daki bit pazarına gittiniz ve birkaç dakika içinde bu masayı ve aynayı buldunuz. Annenle baban sana masanın küçük bir kız için ağır ve eski moda olduğunu anlatmaya çalıştılar ama sen ne istediğini biliyordun. Sana güvendiler, masayı ve aynayı kamyonetin arkasına atıp eve döndünüz. Kitapların dışında bu evde sahip olduğun ilk eşyaydı bu ayna ve masa.

Akşam yemeğinden sonra odamda vakit geçiriyoruz şimdi. Coop, bu yaz bir kayak merkezinde bozuk ekipmanları tamir etmek için işe girecek ve şu anda eğitim kitabını okumakla meşgul.

Mutfaktan bir bardak su almaya gitti.

Bugün hiçbir şeyi unutmadım.

Aslında, Coop'un yanımda olduğu son birkaç gün boyunca kendimi çok iyi hissediyordum.

Midem bir tuhaf ama kötü bir tuhaflık değil; Coop'un gece geç saatte odamda olması midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor sanki. Ne kadar banal, değil mi? Tamam, geri dönüyor şimdi.

Eee...

eee

Hava nasıl?

nefis. biraz istersin mi

Evet.

Teşekkürler.

Nasıl gidiyor?

haha

Gülebilecekken yazmayı tercih eden sensin şimdi.

evet ama annenle baban az önce seni kontrole geldiler,
demek ki gülmememiz gerekiyor

Bu o anlama gelmiyor.

senin uyuman benim de eve dönem gerektiği anlamına
mı geliyor

Hayır! Hemen gitme.

uyuyacak mısın

Hayır.

uykun var gibi

Çünkü bilgisayar ekranına bakıyorum, sersem.

bana bak

...

Gördün mü?

meh, yorgun görünüyorsun

Tamamen uyanığım.

Şimdi ne yapmak istersin

Bilmiyorum, sen ne yapmak istersin?

nasıl hissediyorsun?

Çok zinde, aslında. Gerçekten iyiyim.

bir maceraya daha var mısın

Nereye?

tahmin et

Potholes?

yani

Olur.

emin misin? iyi olacak mısın?

Evet, bütün ilaçlarımı aldım. bir şeyleri hatırlayamazsam ne yapman gerektiğini biliyorsun.

evet, hem ilkyardım da biliyorum ben

Ne??? Gerçekten mi?? Kalp masajı falan biliyor musun?

evet

Ne zaman oldu bu?

kursa gittim

Ne zaman?

o gece seni yolun kenarında bulup eve getirdiğimde annenle baban ilkyardım bilen biri olmadan dışarı çıkmaman gerektiğini söylediler. ben de kursa gittim. bir kartım bile var! kart taşıyan bir ilkyardım görevlisiyim.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkürler, Coop.

:)

:)

Haydi gidelim.

hazır mısın?

Evet.

89. OTOBAN'I YENİDEN ZİYARET

Arabasında Coop'un yanında oturuyorum ve birlikte Potholes'a gidiyoruz. Söylemek istediğim tek bir şey var ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama saçları rüzgârda dalgalanan Coop'a bakıyorum, benim saçlarım da uçuşuyor, müzik çalmıyor, yalnızca ağustosböceklerinin, yaprakların ve lastiklerin asfalttaki sesi var ve bana telefonumu bırakmamı söylüyor ama bunu yazmadan edemeyeceğim, bu anı hatırlamanı istiyorum Gelecekteki Sam.

Coop yere serili battaniyenin üzerinde, yanımda yatıyor.

Yan yana uzanmış birbirimize fıkra anlatıyorduk ve fıkralarımız bitince ikimiz de bir tuhaf hissettik, her zamanki gibi değildik. Ağustosböcekleri susmuştu. Yakınlardaki su birikintisinde kurbağalar suları şapırdatıyordu. Coop, sana bir şey söyleyebilir miyim diye sordu.

Evet, dedim.

Karşılık vermeme gerek olmadığını söyledi ama olup biten her şey göz önünde bulundurulduğunda bana söylemesi gerekiyormuş.

Bana iyice sokuldu, çilek gibi kokuyordu. Kurbağaların sesi yükseldi. Kahkahalarla gülmeye başladım çünkü çok kaygılıydım. Neden gülüyorsun, diye sordu.

Çünkü gerginim.

Neden gerginsin?

Sen gergin değil misin? diye sordum.

Evet ama neden gergin olduğumu biliyorum ben. Sen neden gergin olduğumu düşünüyorsun?

Bilmiyorum, dedim, ama bir fikrim var çünkü aynı ne-

denden gergin olabilirim ben de.

O zaman, dedi Coop ve dikilip dirseğine yaslandı, bana baktı. Artık gökyüzüne bakarak konuşmuyorduk. Ağzını birkaç kez açıp kapadı, yutkundu.

Sana karşı duygular besliyorum, dedi.

Öyle mi?

Salt arkadaşça değil bu duygular.

Başınıza gelene kadar aşkın ne olduğunu bilmemek ne tuhaf. Sonra bir anda oluverir ve vay canına, işte buymuş! dersiniz. Başından beri oradaydı. Optik illüzyon kitaplarındaki gizli resimlerden biri gibi. Elini tuttuğumda. Seramik stüdyosunda gözleri gözlerimde karşımda oturduğunda. O ve ben devcilik oynadığımızda.

Konuşmak zorunda değiliz, dedi. En azından söylemek istedim sadece.

Söylediğine sevindim.

Coop yeniden yutkundu, elini yanağıma koydu, sonra çekti. Yeniden hissetmek istedim elini.

Ben de aynı şeyleri hissediyorum sanırım, dedim.

Ne zaman başladın hissetmeye? dedi.

Az önce, yatak odasında, diye karşılık verdim. Sen ne zaman başladın hissetmeye?

On iki yaşımıdayken, dedi.

Hâlâ öyle hissediyor musun? dedim ve ona sokuldum.

Evet, dedi, hissediyorum.

Emin misin peki? diye sordu.

Evet, eminim, dedim.

Seni seviyorum Sammie, dedi. Uzun zamandır seviyordum.

Ben de seni seviyorum.

Konuşurken dudaklarımız yaklaşmıştı, öpüşüyor gibiydik ama gerçekten öpüştüğümüz anda ılık bal içiyormuş gibi hissettim, boğazımdan geçip bütün vücudumu ısıttı sanki. Elini karnıma, kaburgalarımın hemen altına koydu, yavaşça yukarı çıkardı. Elinin her milimetrik hareketini hissettim ve beynin nasıl hem bu kadar hızlı hem de bu kadar yavaş olabildiğini merak ettim.

Üzerine çıktım, saçlarım yüzüne döküldü, onları kenara çekti ve boynunu öptüm. Beni sırt üstü yatırdı, boynumu öpmeye başladı, sonra gömleğimin üzerinden belime kadar öptü, sonra da kot pantolonumla gömleğimin arasından görünen tenimi öpücüklere boğdu. Pantolonumun düğmelerini açtı, daha fazlası, giderek daha fazlası oldu.

Coop bana dokunurken kaslarım büyük adımlarla tırmanmaya başlamış gibiydi. Hızla nefes alıyordum, Coop iyi olup olmadığını sordu, devam etmek istiyor muydum? Evet devam etmek istiyordum. Birden merdivenlerin en tepesinde buldum kendimi. Tepede olduğumu biliyordum çünkü bacaklarımın arasında ancak bir tür kuvvetli acı diye tarif edebileceğim bir şey hissediyordum ama acının tam tersiydi; belki de Coop'un parmakları bedenimi sıcak, hızlı ve parlak bir fotoğraf makinesi flaşına çevirmişti. Geleceğini bildiğiniz halde geldiğine şaşırdığınız bir şey gibiydi.

Sonra, basamakları Coop'la birlikte tırmandığım için minnettarlık duydum. Bulmam gereken kişiyi bulmuştum, battaniyenin üstünde yaptıklarımız gerçekti, doğrudu ve bizimdi. Yalnız bana ve Coop'a aitti.

Tekrar tekrar anlatacağım hikâye bu.

Yorgunum ama yalnızca bedenim yorgun.

Başka bir yerimde yorgunluk hissi yok.

KÖTÜ

Coop'un yanında uyuyakaldım ve yapabileceğimiz en aptalca şeydi bu, öncesini kastetmiyorum, öncesi hayatımın en güzel anlarıydı ama keşke sonrasında hemen Blazer'a binip eve dönseydik kollarımı sert ve sıcak göğsüne dolayıp uyumak öyle güzeldi ki... Sabah annem odamı kontrol edince beni bulamamıştı ve boş yatağımı görünce bayılacak gibi olmuştu

Coop'u aramıştı ama cevap alamamıştı çünkü uyuyorduk

O zaman Stuart'la bir yere gittiğimi sanmıştı çünkü dün gece eve dönmüş olması gerekiyordu onun

Stuart'ı aramıştı ve evet, Stuart evdeydi ama ben yanında değildim

O da polisleri aramıştı

Polisler anneme kayboluşumun üzerinden kırk sekiz saat geçmeden beni aramaya başlayamayacaklarını söylemişlerdi, annem beni aramaya çıkamıyordu çünkü babam işe gitmişti ve çocukları bırakamıyordu

Yeniden Stuart'ı aramış ve o gidip beni her yerde ara-

mıştı, önce Maddie'ye uğramış, sonra okula, bütün kasabayı dolaşmıştı

Bu arada Coop ve ben uyanmıştık

O uyanmıştı en azından, ben nerede olduğumu bilmiyordum

Potholes'ta olduğumu biliyordum ve Coop'un kim olduğunu biliyordum ama orada ne yaptığımızı, oraya nasıl geldiğimizi bilmiyordum. Yine de kendimi bir şekilde iyi hissediyordum, bunu hatırlıyorum. Ona sarıldım, beni kendime getirip her şeyi anlatmaya başladı

O sırada Stuart aradı, ben de telefonu açtım çünkü normal insanlar telefon çalınca öyle yaparlar

Açmamam gerekirdi

NEREDESİN

Ona nerede olduğumu söyledim çünkü insanlar biri nerede olduklarını sorunca cevap verirler

Aptallık ediyordum, her zamanki zeki Sammie değildim

ORADAN AYRILMA dediğini hatırlıyorum

Stuart Potholes'a vardığında, Coop ve ben birlikte battaniyenin üzerinde oturuyorduk ve belleğim yerine gelmeye başlıyordu, özellikle onu sevdiğimi çok net hatırladım. Eli sırtımdaydı, sırtımı okşuyordu, her şey yolundaydı, ta ki

Stuart'ı gördük ve ayağa kalktık

Bana, Coop'a, battaniyeye, dağınık saçlarımıza, çıkardığımız çoraplarımıza ve ayakkabılarımıza baktı

Stuart yumruğunu havaya kaldırdı

Coop'a var gücüyle vurdu

Coop'un yüzüne öyle şiddetli vurdu ki burnu ve ağzı

kanamaya başladı, gözlerinden yaşlar boşaldı

Ben de ağlamaya başladım

NE OLUYOR ULAN diye haykırdı Stuart

Lütfen bağırma, dedim

Benden çıkar hırsını sen, dedi Coop, haydi, üstüme gelsene

Yapma! Yapmayın! dedim ve aralarına girdim

Konuşabiliriz, dedim ve ayrıntıları görmeye başladım

Stuart nefes nefeseydi

Neden? diye sordu

Cevap vermedim

Ne düşünüyordun?

Neden?

Neden yaptın bunu?

Çünkü birbirimizi seviyoruz, dedi Cooper

Sammie'ye sordum ben, dedi Stuart

Bilmiyorum, dedim

Bunca insan varken sersem dediğin çocukla mı birlik-te oldun? diye sordu Stuart ve Coop'u işaret etti

Ne? dedi Coop bana bakıp ağzından sızan kanı elinin tersiyle silerken

Evet, beyzbol takımından atıldığını söylediğin keş işte

Coop gözlerini kısarak bana baktı ve Stuart'a birinci sınıfta olanları anlatıp anlatmadığımı sordu

Evet ama ağzımdan kaçırverdi, dedim

Kimseye anlatma dediğim bir şeyi ONA anlatmışsın

Coop'un bana nasıl baktığını asla unutamayacağım

Boynunu kırmışım gibi bakıyordu

Kalbini önüme koymuştu ve ben de onu ezmiştım

Söylemesine gerek yoktu, ikimiz de takımdan atıldığı

günü düşünüyorduk. Onu yargılamak istememiştim ama bakışlarımdaki suçlamayı görmüştü ve beni yargılama lütfen, demişti

Ama yargılıyordum ve bunu hissedebiliyordu

Demek ki bana çıkma teklif ettiği gün de değildi, Coop'un çocuklara bakmama yardım etmeye gelmediği gün de

Arkadaşlığımızın sona erdiği gün, bir hata yaptığı ve bu hatası için onu küçümsediğim gündü

Ve şimdi bana iyiliğimin karşılığını verircesine bakıyordu

Ne oluyor ulan, dedi Stuart kendi kendine

Siktir git, dedi Coop

Cooper'ın elini tutmaya çalıştım ama onu kaygan bir balık gibi elimden çekti, yürüdü gitti

Seni daha akıllı sanıyordum, dedi Stuart bana

Yere oturdu ve bencilsin, dedi, artık bunu biliyorum

Belki senin suçun değil

Ama bencilsin

Hastalığını benden gizledin çünkü öylesi senin için daha kolaydı, benden ayrılmaya karar verdin çünkü öylesi senin için daha kolaydı, bu pislikle yattın çünkü öylesi senin için daha kolaydı

Seni bu şekilde tanımak benim için zor, şu halinle seni tanıyamıyorum

Kendimden başka biri olmadım asla, dedim ona. Yaptığım için üzgünüm ama gerçek bu

O zaman seni hiç tanımamışım, dedi, tanımak da istemiyorum

Annem gelip beni alana kadar Stuart olduğu yerde kaldı Coop veda etmeden gitmişti

Mesajlarıma cevap vermiyor, dört gündür hiç sesi çıkmadı

Yalnızca “belki ailenle ve erkek arkadaşınla birlikte vakit geçirmelisin” yazdı bir kez

Stuart bana bir süre benden uzak kalması gerektiğini söyledi

Ben kimseden uzak kalmak istemiyorum oysa

Coop’un bana bir şeyler söylemesini istiyorum

Ne olursa

Elveda bile olsa

BÜYÜK DÜNYA

Birkaç günüm bomboş geçti. Kendi kendime mırıldanarak ortalıkta dolandım durdum. NPC ile gerçek üzüntü arasındaki farkı nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Yataktan kalkamamak aynı. Kafamın içindeki ağırlık ve beyazlık aynı. Gecenin bir vakti uyanıp neler olduğunu merak etmek, neyin ters gittiğini düşünmek de öyle.

Annemle babam bana Coop ile Stuart'ı şimdilik unutmamı söylüyorlar; ikisini de unutmalı ve pozitif davranmalıymışım. Coop dönecektir, diyorlar bana. İkisinin de “yaşamakta olduğum şeylerin” tamamen ayırdına varmadığını da söylüyorlar. Oysa ben neler olduğunun farkındaydım. Ne yaptığımı biliyordum ve hissettiklerimi hissetmek istiyordum. Belki yavaşlamadan önce hızlanmaya çalıştığımı başından beri biliyordum.

Yavaşlamanın bu kadar keyifli olacağını bilmiyordum yalnızca. Ne kadar can yakacağını da. Belki de biliyordum ve bilmeme rağmen yaptım.

Annemle babam işten izin alıp evde kalıyorlar şimdi. Geçen gece herkes uyuduktan sonra akşam yemeğin-

de konuşmalarımızı kaydettim. Bana nasıl tanıştıklarını anlattılar.

MARK MCCOY, 45 VE GIA TURLOTTE MCCOY, 42,

DEŞİFRE SES KAYDI:

Annem: Lise mezuniyetinden sonra, bir kayak merkezinde çalışıyorduk. Baban West Lab'e gitmişti, ben Hanover'a.

Babam: Kahve standını beş yıldızlı bir fıstık işletiyordu.

Annem: Sen kahve bile içmiyordun!

Babam: O yaz (*eliyle işaret ediyor*) Gia'yla konuşmaya başlayabilmem için mazeret olsun diye içmeye başladım.

Annem: Neyse...

Babam: İşte böyle. Birbirimiz için çıldırıyorduk. Doyamıyorduk. Altı ay sonra New York'a taşındık. Bil bakalım ne olmak istiyordum, Sammie? Asla tahmin edemezsin.

Annem: Bakalım bilebilecek misin, Sammie? Tamirci olmak istemediğinden emin olabilirsiniz.

Sammie: Palçayo mu?

Annem: Ne? Iyy.

Sammie: Söyleyin gitsin.

Babam: Ben bir (*havada gitar çalıyor*) punk rock müzisyeni olmak istiyordum. Ucuz ve pis olduğu dönemde Brooklyn'de bile yaşadım.

Annem: Ben de kısa süre sonra onun yanına taşındım ama şehir zalimdi, aynı daireyi bırak, aynı mahallede bile uzun süre kalamıyorduk nedense. Gerçek işlerimiz yoktu ve istediğimizden de emin değildik.

Sammie: Ama birlikte New York'ta yaşamak eğlenceli olmuştur.

Annem: Hım. Hep çok üzgündük biz. Üzüldükçe birbirimizden ayrılamaz hale geliyorduk.

Babam: Sonra kedi kaçtı.

Annem: Barış kedimiz.

Sammie: Ne?

Annem: Tatlı, minik bir kedi bulduk ve ona süt verdik. İkimizden biri ne zaman diğerine öfkelenirse gidip kediyi bulur ve barış yapmak için diğerine verirdi.

Babam: Çirkin, vahşi bir kediymiş. Gerçekçi olalım.

Annem: Ama ikimizi de yatıştırırdı onu kucağa almak.

Babam: Barış kedisi tek arkadaşımızdı. Gerçek bir arkadaş grubumuz olmadı hiç. Sonunda şehirden nefret ettik çünkü bizi dönüştürdüğü kişiler olmaktan nefret ettik.

Annem (*punk rock*'çı taklidi yaparak): İçtik, dağıttık, plak yürüttük.

Babam: Annem bir sinema salonunda çalışıyordu ve akşam yemeği için sinema kafesinden patlamış mısır çaldığımız olurdu.

Annem: Patlamış mısırı ben çalardım.

Babam: Evet, evet, Gia çalardı patlamış mısırı.

Annem: Her neyse, büyük bir kavga ettik sonunda. Çok, çok büyük bir kavgaydı. Hâlâ inanamıyorum.

Sammie: Konu neydi?

Babam: Hım, hiçbir şey.

Annem: Ben de hatırlayamıyorum.

Babam: Kediyi de bulamadık bir daha.

Annem: Ah Tanrım, Sammie, baban o kediyi her yerde aradı. Üç gün boyunca her gün dışarı çıktı ve yalnız yemek için geldi ve onu aradı durdu.

Babam: En kötüsü de kedinin adı olmamasıydı. "Ke-

dicik! Kedicik!” diye bağırarak dolaşıyor, bir yerden çıkıp geleceğini umuyordum.

Sammie: Neden isim koymadınız?

Annem: Ne düşünüyorum biliyor musun?

Babam: Neymiş? Ben bile merak ediyorum doğrusu.

Annem: Bence ona isim koymamamızın nedeni, gizli-
den gizliye bizim olmadığının bilmemizdi. Bizim olmasını
istemiyorduk çünkü o zaman oraya yerleşmiş olacaktık.

Babam: Tek bildiğim... (*gözleri doluyor*)

Sammie: Ay, baba!

Babam: O aptal kedi annenle evlenmek istediğimi an-
lamama yol açtı. Ondan çocuk yapmak istiyordum. Bro-
oklyn sokaklarında üç gün dolaşınca, kendine burada ne
yapıyorum diye soruyorsun. Ve fark ediyorsun ki... (*bur-
nunu çekiyor*)

Annem: Sevecek birini istiyordu yalnızca. İlgilenecek
birilerini.

Sammie: Onun üzerine mi geri döndünüz?

Annem: O kedi hakkına bir sürü şarkı yazdı.

Sammie: Babamın punk rock şarkılarını dinlemek is-
tiyorum.

Babam (*kendini toplarken*): Neyse, sonunda buraya
döndük ve tanıdık yüzler arasına yerleştik.

Sammie: Bekle, bir dakika. Puppy’ye bu yüzden mi
Puppy, yani köpecik adını koydunuz?

Babam (*yüzünü Puppy’nin tüylerine gömerken*): Ebeeeeet.

Annem: Bakalım... geri dönüp buraya yerleştiğimiz-
de Cooper’ın annesi ve babası burada yaşıyorlardı, Peder
Frank yalnızca Frank’ti, papazlık okuluna gitmemişti
henüz. Bayan T de bir anaokulunda çalışıyordu...

Sammie: Bayan T?!

Annem: Beverly, evet.

Babam: Başta çok tuhaf geldi. Tanıdığımız insanlarla çok yakındık ama aynı zamanda bol bol yer vardı her şey için.

Annem: Baban hemen işe girdi çünkü City of Lebanon'da çalışan birini tanıyordu, böylece ben de diplomamı alabildim ve sonra sen geldin! Yani, Sammie, sürekli buradan ayrılmaktan söz edersin ama... Upper Valley'de kalmamızın tek nedeni ayrılmak için yeterli paramız olmaması mı sence?

Sammie: Bilmiyorum. Herhalde öyledir demiştim.

Annem: Burada olduğumuz için şanslıyız. Belki de burada dağlar herkesten büyük olduğu için insanlar kendilerini dev aynasında göremiyor. Dinle, nereye istersen gidebilirsin, dünyayı fethedebilirsin, New York'a gidip olağanüstü başarılı olabilirsin, öyle olacağından eminim. *(Sesi çatlıyor, burnunu çekiyor)* Ama ne kadar çok kazanırsan, ne kadar fazla sayıda insanı geçmen veya geride bırakman gerekirse dünya da o kadar küçülür.

Babam: Kesinlikle öyle.

Annem *(bahçeyi ve tepyi işaret ederek)*: Burada kocaman bir dünyamız var, Sammie.

Sammie: Biliyorum. Artık biliyorum bunu.

GÖNDERMEDİĞİM BİR MEKTUP

Sevgili Coop,

Arada bazı sözcükleri unutabiliyorum, anlayamadığın yerler olursa okumaya devam et, sonradan anlarsın. Öncelikle, Stuart seni yumrukladığı için üzgünüm. Umarım burnun ve ağzın iyileşmiştir. O sabahtan beri başka bir şey düşünemez oldum. Yani, ağzından ve burnundan daha fazlasını düşündüm ama burnun ve ağzın bence çok tatlı ve umarım iyileşmişlerdir.

Her şeyden çok arkadaşlığımızın zarar görmemiş olmasını diliyorum. Arkadaş olduğumuz günü hatırlıyor musun? Dört veya beş yaşlarındaydık. Seni sık sık görüyordum ve saçlarına bakıyordum çünkü gördüğüm en parlak saç rengiydi ve hep çıplak halde bahçenizde koşuşturuyordun. Belki doğru bir an değildi ama bir keresinde bahçe hortumunun nereye kadar ulaştığını ölçmek için koşmaya başlamıştın. Yeşil hortumu peşinden sürükleyerek bizim bahçenin sınırına kadar gelmiş, sonra durmuştun. O sırada ben de her zaman yaptığım gibi küçük sarı kelekleri cam bardaklarla yakalıyordum. Başımı

kaldırıp bakınca, yukarıda elinde hortumla dikildiğini, hortumu çekiştirmediğini ama daha fazla ilerleyemediğini gördüm. Hortumu yere bıraktın ve yeniden eve koştun. Bıraktığın hortuma bakıyordum, birden ucundan su akmaya başladı. Sihir gibiydi. Bunu nasıl yaptığını veya senin yapıp yapmadığını bile bilmiyordum. Hortuma doğru yürüdüm ve akan suyu seyrettim, giderek şiddetlendi ve sonra sen koşarak döndün. Gülüyordun çünkü olğanüstüydü. Hortumu alıp havada salladın, ben de suların arasında koştum, seninle birlikte zıplamaya başladık ve ondan sonra hep birlikte oynamaya başladık, sen ve ben.

Son dört yıldır nerede olduğunu merak ediyordum, arkadaş olabilirdik çünkü. Böyle küçük şeyleri fark eden ve özel olduklarını düşünen biri. Nasıl herkesten daha iyi olabileceğimi düşünmekle öyle meşguldüm ki başkalarını göremez oldum. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğimi düşünüyordum ve belki de ihtiyacım vardı gerçekten. Okulda çok çalıştığım için mutluyum. Münazara takımına girip konuşma yapabildiğim için mutluyum. Ama bunların ne anlamı var şimdi? Listemde yapıldı diye işaretlediğim şeyler arasındaki mesafe ne olacak? Liste atıldığında ne olacak?

Demek istediğim, Potholes'da geçirdiğimiz on dört veya yedi veya altı saat yerine dört bin altmış gün geçirebilirdik birlikte. Seninle başka günleri paylaşamayacağımız için hayatımın sonuna dek üzüleceğim.

Sırrını başkasına söylediğim için özür dilerim. Seni yargılamıyorum, senden daha iyi olduğumu düşünmüyorum ve öyle düşünen herkesin canı cehenneme. Kendimin daha iyi bir hali olmaya çalışıyordum ama oraya ulaşmak

için kimin üstüne bastığım umurumda değildi. Asla var olmayacak bir geleceğe sahipmiş gibi yapıyordum. Geleceğim ne olursa olsun, dönüp seninle birlikte olayı tercih ederim.

Seninle anı yaşadım ve o anlar şimdi her yerde, her seferde, evimde, senin evinde, tepede.

Seni seviyorum. Yuva, sevdiğiniz yerdir. Sen benim yuvamsın.

Sammie

Not: Ahmak olduğunu falan düşünmüyorum

Not2: En asından sürekli değilsin

STUART SHAH,
NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

Stuart ve ben, onun New York otobüsüne binmesinden önce, sabah erkenden buluştuk. Bize geldi, plastik bahçe sandalyelerinden birine oturdu. Yine baştan aşağı gri giyinmişti, sırtına ağzına kadar doldurduğu sırt çantasını asmıştı. Aramızdaki ekolokasyon yok olmuştu, yerine her sesi boğuklaştıran bir yastık gelmişti sanki. Ben çay içtim, o kahve. Şiş gözlerle birbirimize baktık. İyi bir gününe denk gelmişti.

“Hoş görünüyorsun,” dedi Stuart.

“Yalan söyleme,” dedim ve kenarı tamamen kıvrılmayan ağzımda ona gülümsedim.

“Yalan söylemiyorum,” dedi. “Nasılsın?”

Bu kadar medeni davranmasını beklemiyordum. Ama bütün öfkesini içinden atmıştı, sanırım. “İyiyim. Sen nasılsın?”

“Şehir hayatına döndüm.”

“Senin için sevindim,” dedim.

“Sevinmemelisin,” dedi neredeyse aksi bir tavırla.

İşte öfkesi belirmişti yeniden. “Özür dilerim,” dedim derim bir nefes alarak. “Daha önce söyledim, yine söylüyorum: Yaptığım şey için üzgünüm.”

“Hâlâ aklım almıyor,” dedi Stuart. “Senin için neler yapmaya razıydım ama sen hepsini elinin tersiyle ittin.”

“Ben asla...” Sözcüğü ardım, hatırladım ve utandım. “Beni çok yakından tanımamana rağmen bana kendini bu kadar adamanın nedenini hiç anlamadım.”

“Senden hoşlanıyorum! Doğru olanı yapmaya çalışıyordum!”

“Biliyorum. Ben de senden hoşlanıyorum. Bu hep böyleydi.”

“Belki bir fikir olarak hoşlanmıştın benden.” Elini kaldırıp havada olmayan bir şeyi işaret etti. “Beni hep arzuladığını düşünmek hoşuna gitmişti ve sonra bana sahip oldun ve önemli bir yazar olacağımı düşünmek hoşuna gitti.”

“Hım...” dedim.

“İtiraf et bunu.”

“Belki öyleydi. Ama daha fazlası da vardı. Sarhoş olunca yüksek sesle şiir okuman. Bir de doğrudan şey yapmak istediğim bir yanın vardı...”

Elini salladı. “Anladım.”

“Bu günlerde hep iffetlilik taşıyorsun!”

Güldü ama fazla uzatmadan. “Bugünlerde demek! Bir hafta oldu daha.”

Şaka yapmaya devam etmek zorundaydım yoksa ne dediğimi bilemez hale gelecektim. Yanımda duran bu insanı incitmiştim ve bunu hissedebiliyordum; tıpkı eskiden aramızdaki bağı hissettiğim gibi. Kendi canımı da

yakmıştım. Keşke hepsini geri alabilseydim ama bunu son birkaç ay içinde öyle çok tekrarlamıştım ki artık bu sözcükler bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Dökecek gözyaşım kalmamıştı.

“Yıllar olmuş gibi geliyor.”

“Beni geri istediğin için mi?” dedi Stuart. Ciddi miydi bilmiyordum. Hâlâ tepeden aşağı bakıyordu.

“Yoksa sen mi beni geri istiyorsun?” diye takıldım.

“Bunu henüz bilemiyorum. Şey olduğundan değil... Ben yalnızca...” dedi.

“Şaka yapıyordum. Kolay değildi. NPC’den önce bile zordu.”

“Kahrolası bir mesaj yüzünden beni bir kız arkadaş/erkek arkadaş konuşmasının ortasına çekmesine izin verdiğim ilk ve son kızsın. Sabrın bir Japon balığınıninki kadar.”

“Ne demezsin,” dedim.

“Öyle işte!”

Annem saboları içinde dışarı çıktı, boş sandalyelerden birine bir havlu bırakıp yeniden içeri girdi.

Stuart çenesini avcuna yasladı. “Korkunç... bir zamanlamaydı,” dedi.

“Hah!” dedim. “Sanki aynısı benim için de... şey değil. Şey...”

“Geçerli.”

“Geçerli değil,” diye tekrarladım.

Nefesini verdi. “Açıkça söyleyeceğim sanırım. Yazar temsilcim beni bıraktı. Bu yüzden New York’taydım.” Bakışları yerdeydi.

“Ah.”

“Burada tek sayfa yazı yazamadım.”

“Çok üzgünüm.” Demek bu yüzden ne üzerinde çalıştığını söylemek istemiyordu hiç. Onun geleceği de sandığı gibi olmayacaktı demek. “Mariana Oliva için yazdığın metin ne oldu?”

“Eski bir şeydi o. Portland’da küçük bir dergide yayımlandı zaten.”

Ona baktım, başı önündeydi. Anlatmaya devam etti. Anlaşılan, New York’a yayıncısına sözleşmesini iptal etmemesi için valvarmaya gitmişti. Çok utanıyordu.

Sana yalan söylememeliydim, dedi.

“Önemli değil Stu,” dedim ona. “Yazmaya başladın mı?”

“Deniyorum.”

“Mari’yle birlikte okuduğun metni ve bundan önce yayımlanmak üzere seçilenleri hatırlıyorum. Birkaç tane-sini yeniden okudum geçenlerde. Seninle kavga ettikten sonra bile aklımda kaldı bu öyküler. Yeteneklisin.”

“Bundan emin değilim,” diye mırıldandı Stuart.

Neredeyse gülecektim. “Ne kadar genç olduğunu hatırlasana? Şu anda yaptığın şeyi yapıyor olmanın bir nedeni var. Yazmaya devam etmelisin.”

Sonunda gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. Uzun zamandır ilk kez koyu renkli gözlerinin aydınlandığını görüyordum.

“Benimle istediğin kadar tartışabilirsin, bahaneler uydurabilirsin ama kazanacağımı biliyorsun,” dedim gülümsemesine karşılık vererek.

“Biliyorum,” dedi.

Sözcükler sanki ağızımdan değil, patlarcasına göğsümden çıkıyordu. “Sana ve herkese daha fazlasını vermek

isterdim, yalnızca nasıl yapacağımı bilemedim,” dedim. Stuart’ın gözleri doldu, benimkiler de. “Artık daha az bencil olmayı öğreniyorum, gerçekten. Çok geç olsa da bunu bilmeni istiyorum.”

“Şu anda kendinden başka bir şey olman gerekmiyor.”

“Bazen kendimle başa çıkmak çok zor,” dedim. Alt dudığım titriyordu. “Her şeyi birden istedim ben.”

Stuart her zamanki gibi elime uzandı. Hıçkırıkları-
mın hafiflediğini hissettim. “Korkunç bir hastalığın var. Bundan daha küçük şeyler insanları ego canavarlarına dönüştürmeye yeter.”

Yüksek sesle güldüm.

“Doğmak bile insanları ego canavarlarına dönüştürmeye yeter,” dedi.

Birlikte güldük, aralarda burnumuzu çekiyorduk.

Ayağa kalktı, benim de ayağa kalkmama yardım etti, birbirimize doğru dönüp durduk. Uzun süre sarıldık, birbirimizin omzunu ıslattık ve hıçkırıklarla sarsılan bedenlerimizi hissettik. Parmaklarımı belinde dolaştırdım.

Saatine baktı.

“Gitme zamanı mı?”

“Gitme zamanı.”

“Benim için çok önemliydin,” dedim ona.

“Geçmiş zaman kipiyle konuşma,” derken sesi çatladı.

“Benim için çok önemlisin,” diye düzelttim, çünkü öyle gerçekten de.

“Her şey farklı olsaydı iyi bir ilişkimiz olabilirdi bence,” dedi kulağıma.

“Öyle olurdu eminim.” Ama olan olmuştu. Artık “olabilirdi” “olsaydı” gibi sözcüklere yer yoktu. Her şey neyse oydu.

“Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver,” dedi.

“Var aslında.”

“Neymiş?”

“Denemeye devam et.”

Ayrıldık. “Tamam,” dedi başını sallarken. “Peki.”

AYIN

Altı yıldır ilk kez ailemin yardımıyla Yardımsever Mer-
yem Anamız Kilisesi'nde ayine gittim

Tanrı'yla konuşmadım ama herkesin sesini bir arada
duymak çok rahatlattı beni, ilahileri ezberledikleri için
düşünmelerine bile gerek kalmıyor

Artık her anıya sıkı sıkı tutunuyorum

Harry, Bette ve Davy'nin belleklerinde derin izler bıra-
kan bir şey olduğu için memnunum hem bu güzel bir şey
ve onların içinden değil dışarıdan geliyor

Annem ve babam iki yanımda ellerimi tuttular

Eve dönünce onlardan bir konuda yardım istedim

Büyükbabamla büyükannemin verdiği harçlıkları ve
annemle babamın New York'a gidebilmem için verdiği pa-
ranın çoğu hastalığa gitti

Hepsi bitmediyse, parayı kardeşlerimin üniversite eği-
timi için kullanmalarını istedim

Ama birkaç yüz dolar ayırabiliyorlarsa bir şey yapma-
larını istiyordum

Annemle babam NPC Kulüp Evi'ndeki şu tropik göm-

lekler giymiş çocukların her birine istedikleri bir kitabı alabilirler

Böyle zamanlarda hikâyeler, onları anlatmak, onları dinlemek iyidir

Coop'u ve evin çeşitli yerlerine yazdığımız notları düşündüm

Hikâyeler hep iyidir

KEŞKE BUNU DÖRT YIL ÖNCE YAPSAYDIM

Neredeyse bir hafta oluyordu ve bıkmıştım artık

Puppy'yi yürüyüşe çıkarma bahanesiyle otobana inip Cooper'ın evine bakıyordum, yürümekte zorlandığımda bile yapıyordum bunu

Annemle babam bana bir tekerlekli sandalye aldılar ama hoşuma gitmiyor

Coop'un kamyoneti evin önündeydi ama hiç dışarı çıkmıyordu

Ne zaman gelip gittiğini bilmiyorum

Belki gelmiyordur

Belki Seksi Katie'de kalıyordur

Belki o da başka bir şehre gitmiştir

Her olasılık kemiklerimi toza çeviriyor sanki

Ertesi gün, sanırım ertesi gün babamın arabasına doluşup kayak merkezine gitmeye karar verdik, bir nedeni yoktu, bilirsiniz, yalnızca uğramak için ama onlara lütfen, lütfen diye yalvardım ve sonunda anneme Coop'a yazdığım ama hâlâ göndermediğim mektubu gösterdim.

Mektubu göndermedim çünkü bir şeyi değiştirmeyeceğinden korktum. Onu özlemenin kendi duyularımdan birini özlemek gibi olduğunu söyledim, kaybedene kadar varlığından haberdar olmadığım bir altıncı ya da yedinci duyuyu yitirmiştim sanki

Çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordum ama otoparktan yavaş yavaş kayak merkezine doğru yürürken

Babam, anneme, anıların canlandı mı? diye sordu.

Canlanmaz olur mu, dedi annem ve sonra ikisi de otoparkın köşesindeki depomsu şeye baktı

Iyyy

Kayak merkezine girdim, adamın biri metal bir aletle tezgâhların üzerindeki kiri kazıyordu

Pardon bayım, Cooper Lind burada mı çalışıyor

Teleferikte, dedi adam başını kaldırmadan

Kalbim yerinden fırlayacak sandım

Onunla konuşabilir miyim?

Telsizimden onu çağırabilirsin, buraya gelir

Belki de benim geldiğimi öğrenirse gelmezdi

Denemem gerekiyordu

Adam telsizi bana verdi ama söz dinlemeyen parmaklarımın arasında tutmakta zorlandım. Harrison benim için telsizi tuttu, düğmeye basmak üzereyken cihazın yan tarafındaki çevirme düğmesini işaret etti

Üzerinde “anons” yazıyordu

Çevremize bakındık ve binanın kenarındaki beyaz megafonu gördük

Tepeye doğru tek sıra halinde dizilmiş elektrik direklerinde birbirinin aynı hoparlörler vardı

Harrison, *anons*? dedi bana sessizce

Hâlâ kirleri kazımakla uğraşan adama bakıp başımı salladım

Harrison düğmeyi çevirdi

Hafifçe öksürdüm, ağzımdan çıkan ses bir gümbürtüye dönüşüp hoparlörlerden dağın tepesine doğru yükseldi, öyle yüksek sesle yankılandı ki çevrede çalışan herkes dönüp baktı

Hiçbiri Coop değildi

Elimden geldiğince net bir şekilde, gülmemeye çalışarak şöyle söyledim: AHMAK LÜTFEN OTEL BİNASINA GELEBİLİR Mİ

Harrison kahkahalara boğuldu, annem Bette'in, babam Davy'nin kulaklarını tıkadı ama hepimiz gülüyorduk

AHMAK OTEL BİNASINA LÜTFEN diye tekrarladım

Kirleri kazımakla uğraşan adam başını salladı ve telsizini almak için elini uzattı

Yamaca baktım

Üç kişi ara vermeden çalışıyordu

Belki gelmeyecekti

Belki onu aşağılamaya çalıştığımı düşünmüştü

Telsizi yeniden alıp SENİ SEVİYORUM COOPER LİND, ÖZÜR DİLERİM, LÜTFEN BANA GERİ DÖN demeyi düşündüm

Ama sonra teleskinin yanında bir figür belirdi. Elindeki İngiliz anahtarını çeviriyor, yavaş yavaş yürüyor, sanki öğle yemeği molası için geliyordu

Başında kepi vardı ama Coop olduğunu biliyordum. Kepi çıkarınca saçları omuzlarına döküldü

Ofisten dışarı çıktım, ailem içeride kaldı

Kalbimin elimde olduğunu fark edince onu yeniden göğsüme koydum ve kalbim tıklamaya başladı

Beni görünce daha hızlı yürümeye başladı

Sonra koşmaya başladı

Durdu, bir an bekledi, ona doğru uzandım ve kalbim adeta durdu

Coop, diye seslendim, birini gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve yolun geri kalanını koşarak aştı

merhaba bellek kitabı ben cooper lind. yalnızca sammie mccoy'un hayatımın aşkı olduğunu ve ondan bir saat bile ayrı kaldığım için aptalın teki olduğumu bilmeni istedim. stuart'la yeniden bir araya geldiklerinden korkuyordum. mesajlarını aldığımda bile benimle her şeyin bittiğini söylemek için buluşmak istediğini sandım. herhalde kendini ana kaptırdığını, hata yaptığını söyleyecekti. korkmamalıydım. aslında, dartmouth tıp merkezinin bekleme odasında uykusuz geçirdiğim son sekiz saate kadar korkunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

sammie bir nöbet geçirdi ve bilincini yitirdi. şimdi durumu stabil ama önceden değildi ve o kadar çabuk gitseydi, ona veda etmeye bile fırsat bulamasaydım, sokakta yere atardım kendimi. artık uyandı ve ailesiyle konuşuyor.

nöbet geçirmeden birkaç gün önce, sammie ve ben burada, onun yatağına uzanmış yatarken, buraya yazdıklarını okumama izin verdi. ben de kendimi anlatmak istedim biraz. sammie'nin beni nasıl gördüğünü değil çünkü bunlar onun sözcükleri ve kendi hikâyesini o ya-

zacak tabii, bu yüzden onun yazdıkları hakkında yorum yapmayacağım. ama onu sevdiğimi neden şimdiye kadar söylemediğimi sana açıklamak isterim, gelecekteki sam. açıklıyorum:

hiçbir fikrim yok.

güven bana, bu konuyu sekiz saat boyunca zihnimde evirip çevirdim ama hâlâ bilmiyorum.

en iyi taminim şu; çünkü bir insanım

zekâsına güveniyor, zaten güvenmeli de ama neden çekici olmadığını düşündüğünü bilmiyorum. sammie gibi kızlar sıradan erkeklerin aklını karıştırır. sammie gibi kızlar belli türde kadınların en güzel kadınlar olduklarını duymaya alışmış olan herkesi şaşırtır çünkü o öyle bir kız olmasa da kuşkusuz baş döndürücü. sammie'nin solgun pembe narin dudakları, güneşte renk değiştiren açık kahverengi gözleri, çılgın saçları var ve üst gövdesiyle alt gövdesinin aynı anda farklı şekillerde hareket edebilmesi insanın başını döndürebilir. bu özellikleri ikimiz de 12 yaşındayken sergilemeye başladı, veya ben o yaşta fark etmeye başladım. ama sammie'yi çekici bulmamın nedeni yalnız bunlar değil. böyle özellikleri olan milyonlarca kız var. bana çekici gelense...

herhalde ona onu sevdiğimi daha önce söylememiş olmamın nedeni de bu. arkasından bir yerden öyle gizemli bir ışık geliyor ki, buna yalnızca en güçlü insanlar huzursuz olmadan, kıskanmadan, o ışıltıyı çalmak istemeden tahammül edebilir. özgüven gibi bir şeyden söz ediyorum. belki de o ışık yalnız sevgidir ve onun bana bu kadar çekici gelmesinin nedeni de budur; bu sonsuz sevgi ve arzu döngüsü. gerçi yalnızca bu da değil bence.

o halde itiraf ediyorum, bir hastalığın o ışığı yok etmeye çalışacağını görünce kendime geldim. o ışığı başka birinin almaya çalıştığını görmek de bende şok etkisi yaptı. çünkü aptaldım ve hep onun bir yerlere gideceğini sandım. bir gün hazır olacağımı sandım, artık ne zamansa, belki ben elli yaşına gelince, bilmiyorum. ama hazır olduğumda, yakında bir yerde bir işe girecektim ve yeniden bağlantıya geçecektik ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik. onu daha sonraya "saklıyordum." tam bir pislik gibi.

buna pişmanım. varlığımın her parçasıyla pişmanım buna. ama artık hazırım. hep hazırdım.

Hey Cooper Francis Lind-

Burada benimle birlikte uyuduğun için teşekkürler. Doktora gidiyorum. Sen bir harikasın. Buzdolabında kahvaltı için sosis bulabilirsin, biliyorsun. Yani bunlar normal sosisler aslında ama kahvaltıda yiyeceğin için kahvaltı sosisleri dedim. Seni seviyorum.

-Sammie

sammie canım-

bugün işe gitmem gerekiyor ama akşamüstü döndüğümde birlikte puppy'yi yürüyüşe çıkarabiliriz istersen, en azından dışarıda oturup bizimle kaptan sopa hanımcılık oynayabilirsin. davy beni gerçekten bir balinaya dönüştürmeye başladı son zamanlarda, pek hoş bir manzara değil doğrusu, seni uyarıyorum. gerçi bacak falan kırılmayacak herhalde. sanırım.

seni seviyorum.

-cooper

yeniden doktora gidiyorum coop. erken saatlerdeki randivulardan hoşlanmıyorum ama seni seviyorum.

samanta,
benim, keçi Francis! sana olan ölümsüz aşkıma dile getirmek için diğer taraftan geldim.
beni yeme,
francis

cooper lind benim yatağında mı? rüya görüyorum sanırım ama onu uyandırmam lazım
geçen yıldan beri görmedim onu
bir partiden sonra falan mı geldi buraya acaba
cooper lind bizde kalmaya mı geldi?
yerde yatsam iyi olacak

SAMMIE! AŞKIM! hep uyandır beni. hep, hep, hep uyandır beni. hatırlamanın senin için kolay olmadığını biliyorum ama gece yazmaya kalkarsın diye en azından buraya yazayım dedim bunları. artık senin erkek arkadaşınım ben. beni hep uyandır, hep uyandır, hep uyandır beni.

COOPER. FRANCIS. LIND.

işe gitmeden önce bizim barakada esrarlı sigara mı içtin??
umarım bu kokuyu hayal etmiyordumdu
veya barakamıza kokarcalar dadandı

suçlu onlar

sammie,

umarım dün geceden sonra rahat uyumuşsundur. işe gitmem lazım ama biraz yorgun hissediyorsan küçük bir nöbet geçirdiğinden haberin olsun. ama sonra iyi hissettin.

seni seviyorum,
coop

Coop sensiz ne yapardım hiç bimiyorum
Gerçekten mutluyum
-Sammie

Merhaba Zam Zam! Seninle ilgili en sevdiğim anım, üçüncü sınıfın sonbahar döneminde şu tuhaf, ucuz dudak nemlendiricisini sürmeye başlamandı. Başta normal bir şekilde kullanıyordun, sonra dudakların nemlendiriciye bağımlılık geliştirmiş ama fark etmemişsin gibi sürekli sürmeye başladın onu. Hatırladın mı? O zaman yakın arkadaş değildik ve sana bu konuda bir şey söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyordum ama münazara çalışmasına gelirdin ve olumlayıcı konuşmanı yaparken farkında bile olmadan nemlendiriciyi dudaklarına sürerdin ve dudakların mavimsi mor bir tona bürünürdü. Bayan Townsend seni koridorda durdurup soğuk mu aldığını sorduğunda, durman gerektiğini anladın. Bir eroin bağımlısı gibi bana geldin ve Maddie, BUNU BENDEN SAKLA, dedin. O zaman anladım; çapraz sorgu becerisi jilet gibi keskin, inek bir öğrenci değildin, benim gibi tuhaftın. Her zaman ait olduğun yerde, benim tuhaf kalbimde olacaksın. Beni her açıdan daha iyi olmaya yönelttin çünkü güçlüydün, azimliydin ve her anı kontrol ediyordun.

Sadık bir dostsun, Samantha McCoy. Hayatımı değiştirdin. Yarın seni arayacağım ve kendimi kaybetmemeye çalışacağım. Annen ve sevgili Cooper'ın Atlanta'da bana ulaştılar neyse ki. (Bu arada, COOPER LIND? Komşunuz?? Biliyordum! Hanover'daki bütün münazara turnuvalarına geldiğinden haberin var mıydı? En arka sırada oturan keş birader kim acaba diye düşünürdüm hep.)

Seni hep seveceğim.

Sonsuza dek takım arkadaşın,

Maddie

Merhaba ablacığım,

Sözcükleri yanlış yazmak istemediğim için annem benim için yazıyor. Seninle ilgili en sevdiğim anım, *Prenses ve Kurbağa'yı* benimle birlikte izlemen ve birlikte "Neredeyse Vardık"ı söylememiz. Seninle hastanede görüşeceğiz ve bütün mücevherleri vereceğim sana.

SENİ SEVİYORUM.

DAVY

Merhaba ablacığım,

Seninle ilgili en sevdiğim anım, senin aklına gelmeyecek bir şey. Üzerinden çok geçmedi aslında, o zaman çok iyi durumda değildin ama iyiydin yine de. Bahçedeydik, çevrene bakınıyordun ve hatırlamadığını anladım. Sonra elinden tuttum ve seni sinekkuşu yemliğine götürdüm ve bak abla, hatırlarsın dedim. Ah Bette, sinekkuşu mevsimi gelmiş, dedin. Sonra şşşş dedin ve birlikte kuşları seyrettik. En sevdiğim anımız bu çünkü sinekkuşu mevsiminde olduğumuzu hatırlamaman önemli değildi ama

heyecanlandığını ve o anı benimle paylaşmak istediğini görmek çok hoştu! İşte benim ablam, sonsuza kadar! Seni çok seviyorum.

Bette

Merhaba Sammie,

Bu konuda pek iyi değilim. Babama sana doğrudan söylesem olmaz mı diye sordum çünkü klavyeyle yazmak hoşuma gitmiyor. Senin yazmayı sevdiğini biliyorum (haha) ama ben sürekli bilgisayar başındayım (haha) ve bu yüzden sana kendim söylemek istedim. Görüşürüz.

Seni seviyorum,

Harry

Merhaba tatlım,

Harry ve ben aynı durumdayız. Hayatımın en güzel anı, seni ilk kez kollarıma aldığım andı. Yakında görüşürüz.

Sevgiler,

Baban

İlk bebeğim,

Adım adım bizden uzaklaşmana ne kadar üzüldüğümü sözcüklerle tarif etmem imkânsız. Ama durumun ağırlaştıkça en güzel özelliklerin su yüzüne çıktı. Sevgi dolu, şefkatli, azimli, yetenekli ve güzelsin, fiziken, anılarımızda ve bu kitapta sonsuza dek öyle kalacaksın.

En sevdiğim anımı seçmem öyle zor ki; çünkü seni her an, karnımı tekmelediğin andan babanın elini tutuşunu seyrettiğim bu ana dek hep sevdim.

On bir yaşındayken Grafton County’de ilk heceleme yarışmana katılmanı hatırlıyorum. Otuz tane ortaokul öğrencisini geride bırakmıştın, seninle gurur duymuştum. Koşarak sahneden indin, gülümseyen yüzün ışıldıyordu, kollarını sonuna kadar açmıştın. Herkes bunu anlayamaz ama bir annenin hayatında “seni seviyorum”ların azaldığı ve iki taraf için de tuhaf hale geldiği bir dönem mutlaka vardır. Bazen çocuklarının bunu yalnızca bir şeyler istediklerinde veya mecburiyetten söyleyeceklerinden korkarsın ama bana doğru koştuğunda ve “Seni seviyorum anne!” dediğinde kalbim sevinçten patlayacaktı neredeyse.

Hayatının o zamana kadarki en gururlu anında yanında olmasını istediğin, sevgini ifade ettiğin kişi olmak kendimi şanslı hissetmemi sağladı. O anların her birinde yanında olmaktan mutluydum, binlercesinde daha yanında olmak isterdim.

Umarım bu da o anlardan biridir. Çünkü senin yanında olduğum için şanslı hissediyorum ve sen de bu uzun yolu zarafetle yürüdüğün için kendinle gurur duymalısın.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum – sevgim sonsuz.

Annen

merhaba sammie

az önce gittin. benim en sevdiğim anı bu kitap, çünkü o sensin. hayatını kaydettiğin için teşekkürler. daha uzun olması gerekiyordu. gitmeden önce, gün doğumunda pencerenin önüne taşınmak istedin, böylece tepenin sizin eve bakan yamacını görebilecektin. “evi görebileyim diye,” dedin.

seni seviyorum,
Cooper

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap benim için o kadar çok şey ifade ediyor ki. Bilseler de bilmeseler de, Alloy'daki pek çok kişi –Joelle Hobika, Josh Bank, Sara Shandler– büyüdüğüme şahit oldular. Beş yıl önce Brooklyn'de uyuduğum kanepeden kalkıp üzerimde lekeli bir tişörtle eski ofislerine gittim. Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. İtiraf etmeliyim ki muhteşem hikâyelerine getirdiğim tokat gibi çarpan melankolikliğe rağmen beni yanlarına almalara hep şaşırdım. Ama iyi ki de yapmışlar. Yaratıcı ekip, hem de üçü birden, inanılmaz. Stephanie Abrams, panikle yazdığım, kırık dökük e-postalara cevap verdiğin için teşekkürler. Romy Golan, ince dişli tarağın için sana da teşekkürler. Asıl alkışı editörüm Annie Stone hak ediyor. Annie, hikâyeni uzatmama izin verdiğin, Sammie'nin olması gerektiği kadar tuhaf olmasına izin verdiğin için teşekkürler. Yazı denizinde, senin yaratıcılığın, keskinliğin ve *sabrın* hem çapaydı hem deniz feneri hem de fırtına. (Sen olsan bu cümleyi keserdin herhalde.)

Pam Garfinkel, seninle iki kez üst üste çalışmak ne büyük zevkti! Hiç yüz yüze tanışmadığım birinden bu kadar çok şey öğrenmem ne tuhaf. Bu hikâyenin temelini oluşturdu ve hiçbir şeyi idareten yapmama izin vermedin. Paha biçilmez bir şey bu. Teşekkürler.

Leslie Shumate, son bölümde bana destek olduğun için teşekkürler. Little, Brown'daki herkese –Farrin Jacobs, Kristine Aven– Poppy hayatı boyunca ona hayranlık duyacak birini kazandı.

Son derece gerçek olan Upper Valley'de yaşayan iyi insanlara orada dolaşıp romantize etmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Teşekkürler Charlie – evet dostum.

Mandy, Emma – size de her şey için teşekkürler. En iyi ve en kötü zamanlarda yanımda oldunuz. Minnesota, benim tatlı, beklenmedik yuvam. Anthony, Hannah, Ian, Luke, Patrick, Ross, Sally – sizin için aya kement atıp çekerdim, bunu biliyorsunuz. Bazen keşke hepimiz birbiriyle bağlantılı mağaralarda yaşsak ve yemek için yemiş toplasak ve bütün gece oturup hikâyeler anlatsak, şakalar yapsak diye düşünüyorum.

Niemann-Pick gibi ölümcül bir hastalıkla mücadele etmek zorunda kalan (veya hayatında böyle biri olan) herkese birkaç yüz sayfa boyunca kendimi sizin yerinize koymama izin verdiğiniz için teşekkürler. Hatalar ve abartılar için beni affedin. Sammie'nin hikâyesini doğru şekilde anlatmadığımı düşünüyorsanız bana yazın. Daha da iyisi, siz nasıl anlatmak isterdiniz, onu yazın.

Büyükanne Sally ve Büyükbaba Buck, Büyükanne Hazel ve Büyükbaba Bill, Büyük Teyzem Margaret: anlattığınız hikâyeler için teşekkürler. Son olarak ama en

önemlisi; anne, baba, Wyatt, Dylan, Puppy ve Lucy. Kendime küçük dünyalar inşa etmek için uzaklaşmama izin verdiğiniz ve döndüğümde burada olduğunuz için teşekkürler.

***Belleğimin bir daha eskisi gibi olmayacağını,
her şeyi unutmaya başlayacağımı söylüyorlar.
Önce yavaş yavaş, sonra hızla her şeyi unutacakmışım.
Bunları, hatırlamak için yazıyorum.***

Sammie McCoy ne istediğini bilen bir genç kızdı: Önce Ulusal Münazara Turnuvası'nı kazan. Sonra New York'a taşın. İnsan Hakları alanında çalışan başarılı bir avukat ol. Ve son olarak elbette delicesine âşık olduğun Stuart Shah'la sevgili ol.

Hedefine giden yolda karşısına çıkacak engellere izin veremezdi, hele ki nadir rastlanan genetik bir hastalığın hayatını ele geçirmesine asla. Doktorlar yavaş yavaş önce belleğini sonra da bedensel sağlığını yitireceğini söylemişti, bu yüzden de planlarından vazgeçmeliydi.

Kadere karşı durmak için bütün gücüyle savaşmalıydı Sammie. Ve de bunu bildiği tek yolla yaptı: yazarak. Gelecekteki Sam'e yazdığı bu sıradışı günlüğe Bellek Kitabı adını verdi.

Dokunaklı ve duygu yüklü bir roman. Okuyucuyu uzun süre etkisinde bırakacak sarsıcı bir hikâye. Son satırlarını okuyup kitaplığa kaldırdığınızda bile aklınızdan kolay kolay çıkmayacak.

www.dexkitap.com

/DEXpub

Seriliş no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺25